

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:64 • 25 Temmuz '98 • 100 000 TL.(KDV dahil)

İMF-TÜSİAD saldırı programı yürürlükte:

**Sermayenin topyekün saldırılarını püskürtmek için
mücadele alanlarına!**

Emperyalistlerle gizli-açık tüm anlaşmalar iptal edilsin!

**Özelleştirme, taşeronlaştırma ve
esnek üretim saldırısına son!
Herkes iş, çalışanlara iş güvencesi!**

**Tensikatlara, sefalet ücretine hayır!
Tüm çalışanlara grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı!**

**SSK'nın tasfiyesine, mezarda emekliliğe hayır!
Herkes parasız sağlık hizmeti!**

**Sendika yöneticileri ya görev başına ya kapı dışarı!
ESK ihanettir! ESK'ya hayır!
Uzlaşma değil, sınıf mücadelesi!**

**Emperyalist yağmaya, kapitalist sömürüye,
faşist baskıya son!
Sınıfa karşı sınıf! Düzene karşı devrim!
Kapitalizme karşı sosyalizm!**

İÇİNDEKİLER

Sermayenin saldırı programına karşı	
Birleşik mücadeleyi örgütlemek için	
ileri	4-5
MGK-TÜSİAD hükümetinin IMF ile	
yeni anlaşması: Emekçi	
sınıfların yaşamında gerçek bir	
yıkım planı	12-13
Emperyalist egemenliğin savaş	
örgütü: NATO (Orta Sayfa) . . .	14-17
Öncesiyle sonrasıyla	
Deklerasyon süreci üzerine . . .	18-19
Lekeliler lekelilerle buluşuyor. . .	20
Kolombiya'da gerilla hareketinin	
evrimi	22
Zindanlarda yakılan ateşe	
cevap verelim!	26

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:64 • 25 Temmuz 1998

Fiyatı: 100 000 TL. (KDV. dahil)

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınas
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
BIRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19Cumhuriyet Mahallesi Aytaç Sokak Çarşıbaşı İşhanı
No: 303/KAYSERİ Tel: 0 (352) 221 04 31Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel: 0 (372) 252 25 92Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.
No: 40 İZMİRSakarya Cad. Ziver Paşa İşhanı
No: 59 ANTAKYAEsenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı
No: 61 NİĞDE

Kızıl Bayrak'tan

Sosyalizm kazanacak

Sermayenin hiç bir saldırı politikası devrim ve sosyalizm mücadelemizi engellemeye yetmeyecek. Ne polis ve yargı terörü, ne sürekli toplatma ve el koymalar Kızıl Bayrak üzerine yazılı şiarı karartmadı, karartamayacak. Kızıl bayrak yükselecek, proletarya savaştık ve kazanacak.

Kızıl bayrağımız yükselmeye ve yeni yeni mevsimlerde dalgalanmaya devam ediyor. 25 Temmuz Cumartesi günü Kocaeli, 26 Temmuz Pazar günü Hatay temsilciliklerimizin açılışları yapılacak. Niğde temsilciliklerimiz ise faaliyete başlamış bulunuyor. Bu yeni temsilciliklerimizin irtibat adreslerini de bu sayımızla birlikte yayınlıyoruz.

Kızıl Bayrak'ımızın Kocaeli, Niğde ve Hatay'a bürolarının açılması, bizim için oralarda varolmaktan çok daha büyük bir anlam taşıyor. Bu, komünist partiye büyüme, ona uygun bir iddia ve politika kapasitesinin anlamıdır. Buralarda bürolarımızın açılışı tam da bu politik çalışmanın ulaştığı genişlik ve düzeyin ürünüdür zaten. Bürolarımızın yeni açıldığı illerimizdeki yoldaşlarımızın ise bu olanağı daha üst düzeyde bir komünist açık alan faaliyeti için kullanacağı açıktır. Yoldaşlarımızın bu sorumluluğun açığa çıkaracağı görevleri en üst düzeyde yerine getireceğini biliyor, çalışmalarında başarılar diliyoruz.

Kapitalist sömürü düzeni vahşetini arttırdıkça sosyalizm eskisinden daha güçlü bir seçenek, bir umut olarak çıkıyor emekçi kitlelerin karşısına, tıpkı kırmızı bir yıldız gibi. Ve bu umudun dalga dalga yayılması için bir gazete bürosu da gerekmiyor. Gazetemiz, Ceyhan'da belediye işçilerine ulaşıyor örneğin, İskenderun'da İsdemir işçilerine...

Ceyhan Belediye işçilerinin grevi ikinci haftasında. Sınıf kavgası derinleşiyor. Ceyhan Belediyesi'nin patronu sermayenin güçlü dayanaklarına sahip. Ama belediye işçileri de yalnız değil. Seyhan Belediyesi'nin mücadeleciler işçileri ve tüm Ceyhan halkı, deprem felaketinin baş sorumlularından belediye yönetimine karşı grevci işçilerin arkasında..

Kızıl Bayrak olarak Ceyhan Belediye işçileriyle

bir dayanışma kampanyası başlatmış bulunuyoruz. Bu dayanışmanın, maddi destekte bulunmaktan, eylemli dayanışmaya kadar, her zeminde örgütlenmesi gerekiyor. Sınıf devrimcileri olarak ürettiğimiz her politikanın hayata geçirilebilmesi için partili kimliğin sorumluluğuna uygun hareket etmeliyiz. Sınıf hareketinin durgunluğu koşullarında, yerellerde yaşanan her türlü grev ve direnişi genele yaymak ve başarısı için bulunduğumuz alanlarda üzerimize düşeni yapmak gibi bir sorumluluğumuz var.

İki yeni kitabımızı daha yayına hazırlıyoruz. Yakında kitapçılardan edinilebilir.

Kitap dağıtımında halen okurlarımızın yardım ve desteğine ihtiyacımız var. Kitap dağıtımları, gözünü kar hırsı bürümüş dağıtım şirketlerinin insafına kalmış durumda. Bu da kar amaçlı yayınların vitrine yayılmasını, diğerlerinin de raflara sıkışmasını getiriyor. Ya da, çoğu durumda dağıtımının bile yapılmamasını. Bu nedenle tüm okurlarımızın çevrelerindeki kitapçılara, bir de, kendi yayınlarımızın dağıtımını-satışını gözünü bakabilmeleri gerekiyor. Ve kuşkusuz, tüm yayınlarımız gibi kitaplarımızın da okuruyla buluşmasını sağlayacak olan siyasal sınıf çalışmamız olduğuna göre, onları bizzat satmaları.

Kitaplarımızın yaygın dağıtımının yapılması ve denetiminin sağlanması konusunda her bir okurumuzun üzerine düşen görevin özel bir anlamı var: Kapitalist düzenin, kriz içerisinde olduğu koşullarda bile, toplumu ideolojik bir bombardımanla alternatifsizliğe itebilirken, bu çürümenin ve kapitalist barbarlığın bir alternatifi olduğunu göstermek büyük bir önem kazanıyor. Bu alternatif hiç tartışmasız sosyalizmdir.

Sosyalizmin ideolojik ve örgütsel olarak maddi zemininin kitlelere anlatılabilmesi ise dönemin en büyük ihtiyaçlarındandır. Kuşkusuz kitap,gazete ve diğer materyallerimizin yaygın dağıtımı ve okunması bu ihtiyacın sadece bir kısmını karşılar. Fakat sınıf ve kitle hareketinin durgunluğu koşullarında bile sürekli büyüyüp, gelişen komünist hareket, kitlelere proleter sosyalizminin temsilcisi ve savunucusu olduğunu politik-pratik alanda da göstermektedir ve gösterecektir.

Çıktı! Kitapçılarda

H. FIRAT

*Program sorunları
üzerine konferanslar*

**Demokrasi
ve
Devrim**

EKSEN YAYINCILIK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

H. FIRAT

*Program sorunları
üzerine konferanslar*

**Bağımsızlık
ve
Devrim**

EKSEN YAYINCILIK

Sermayenin saldırı programı yürürlükte

İzin verme, mücadeleyi örgütle!

MGK-TÜSİAD hükümetinin İMF'nin onayına sunduğu işçi sınıfı ve emekçileri köleleştirme programı uygulanıyor. Kamu çalışanlarının sendikal hak taleplerine kulak tıkanırken İMF'ye verilen sözler yerine getiriliyor. Kamu çalışanlarının toplu sözleşme talepleriyle alay edilircesine %20'den buçuk fazla olmaz deniliyor. Sosyal patlama olur korkusuyla üç yıla yayılan saldırı programının ilk uygulamalarına ciddi bir tepki gelmediği için de sermaye hükümetinin korkuları azalıyor. POAŞ'ın özelleştirilmesinin sancısız atlatılması enerji ve iletişimde özelleştirmeyi hızlandırmalarına yol açıyor.

Sisteme cesaret veren emek cephesindeki suskunluktur

Kamu çalışanlarına %20 zammın uzun bir nabız yoklamasının ardından yapıldığı biliniyor. Hükümet "parçalandı-parçalanıyor" söylentileri eşliğinde burjuva siyaset arenasında günlerce süren tartışmaların, kamu çalışanlarının tepkisini ölçme dışında bir anlam ifade etmediği, tartışmaların "anlaşmayla" sonuçlanmasından, koalisyonun "dimdik ayakta" kalmasından bellidir. 3-5 kişilik basın açıklamaları ise, düzen için, kamu çalışanları hareketinde nabızın iyice düştüğünü test etme işlevi gördü. Özelleştirmeleri hızlandırma cüreti de aynı nedene dayanıyor. Türk-İş içindeki muhalefetin "en ileri" sendikalarından biri olarak tanımlanan Petrol-İş yönetimi, atıp tutmasına ve başkanlar kurulunda aldığı kararlara rağmen, POAŞ saldırısını büyük bir suskunlukla kabullendi. Programın bu ilk uygulamalarına gösterilen bu ilk boyun eğmelerin sistemin cesaretini artırdığı ise açıktır.

Sistemin "sosyal patlama" korkusunun zemini

Sistemin "sosyal patlama" korkusu neye dayanıyor? Bu korkuyu depreştiren etmenlerden biri, İMF anlaşmasını önceleyen sıcak bahar aylarıdır. Anadol-D hükümeti daha kurulur kurulmaz ilk saldırı sinyalini kamu çalışanlarına yollamıştı. "Bu kış zor geçecek" diyordu M. Yılmaz. Kamu çalışanları ise bu mesajı, "Kış bahara çevireceğiz!" şiarıyla karşılamış, 4 Mart'ta doruğa ulaşacak bir eylemlilik sürecine daha sonbaharda girmişlerdi. 4 Mart Kızılay direnişi ile kamu çalışanlarının açtığı radikal kitle eylemliliğinin yolu, 8 Mart'ın 12 ve 21 Mart'a dek uzandı. Radikalleşerek yükselen bu kitle mücadelesi, sistemi,

1 Mayıs'a yönelik "önlemler" açısından uyarılmış oldu. Laiklik-şeriat ikilemi üzerinden bir kısım muhalefetin sisteme yedeklenmesi ya da sistemin soldan desteklenmesi eşliğinde, devletin ez ve çöz politikalarına uyum sağlamayan muhalefet cephesi yoğun bir devlet terörüyle kırılmaya çalışıldı. 1 Mayıs operasyonlarını A. Birdal'a yapılan suikast izledi.

Baharın sonlarına gelindiğinde bu saldırıların da etkisiyle kitle hareketinde ciddi bir düşüşün ortaya çıkışının gözlenmesine rağmen, burjuvazi ve uşakları bahar sendromundan tamamen kurtulamadılar. Çünkü, sömürücü sınıfın "sosyal patlama" korkularının asıl zemini bizzat kendi saldırılarıdır. Yeni İMF reçetesinin işçi-emekçi kitlelerin sefaletini derinleştireceğini egemen sınıflar gayet iyi biliyorlar. Bu nedenle bugünkü cüretlerini biraz da günü kurtarma telaşlarına vermek gerekiyor. Hazır kitleler örgütsüzken, suskun ve eylemsizken kapabileceğimizi kapalım diyorlar.

Korkularını gerçek yapmak elimizde

Öncelikle, egemen sömürücü sınıf ve uşaklarının bu korkularında hiç de haksız olmadıklarını bilmek gerekiyor. Ama bilmek yetmiyor, korktuklarını başlarına getirebilmenin gereklerini kavramak ve sorumluluğunu üstlenmek de gerekiyor. Bu sorumluluk öncelikle saldırılara karşı sınıf mücadelesini örgütlemeyi zorunlu kılar. Saldırı paketi ne özelleştirmeden ibarettir, ne de özelleştirme açıklanan birkaç kilit sektörle sınırlıdır. Saldırı, işçi sınıfı ve kamu emekçileri başta olmak üzere, tüm sömürülen ve ezilen kesimleri hedeflemektedir. Bu topyekûn saldırı topyekûn bir direnişle püskürtülebilecektir.

15-16 Haziranlar'ı, DGM, Gazi, Kızılay direnişlerini yaratan Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri bu saldırı programını püskürtecek bir güce de sahiptir. Bütün mesele, bu gücü görmek, imkanların farkında olmak ve harekete geçirmek için gereken sorumluluğu üstlenmektir. Bu sorumluluk tarihi bir sorumluluktur ve komünistlerle birlikte tüm ilerici, öncü, devrimci işçi ve emekçilerin önünde durmaktadır. Komünistler, toplumsal devrimci sorumluluklarının bilincindedir ve bu sorumluluğu yerine getirmek için tüm güçleriyle sürece yüklenmektedirler. Yüklenmeye de devam edeceklerdir. Öncü işçiler bu devrimci sorumluluğu sınıf devrimcileriyle paylaşmalı, kendi sınıflarına karşı olan görevlerine sahip çıkmalıdır. Bu bir tercih değil, işçi sınıfına

mensup olmanın zorunlu bir gereği, öncü olmanın dayattığı kaçınılmayacak bir yükümlülüktür. İşçi sınıfını kurtaracak olan, sadece ve sadece kendi kollarıdır; işçi sınıfının örgütlü devrimci gücüdür. Sendika bürokratları başta olmak üzere, sınıfa yabancı unsurlardan beklentiler artık son bulmalıdır.

Sermayenin saldırılarına karşı sınıf mücadelesini örgütleme sorumluluğu konusunda bugünkü sendika yönetimlerine en küçük bir umut bağlanamayacağı açıktır. Sendikalarımızın yönetimine çöreklenmiş bulunan hain güruhun sermaye örgütleriyle elele Ekonomik Sosyal Konsey'de yer alarak saldırı hükümetine ve programına verdikleri destek kime hizmet ettiklerini de göstermektedir. Grev ve direnişlerdeki işbirlikçi-teslimiyetçi tutumlarıyla, sermaye partilerine açıktan verdikleri destekle kimin safında yer tuttıkları bellidir. Kaldı ki, öncü misyonunun gereği oturup beklemek değil, öne geçmek, örnek olmak, kitlelere doğru yolu göstermek ve bu yolda gerektiğinde bedel ödemekten kaçınmamaktır. Sendika, eğer sınıf mücadelesinin bir aracı ise, onu bu amaçla kullanacak olan da bizzat sınıfın kendisi, onun bilinçli öncüleridir.

Sendikaların bugünkü durumu işçi sınıfı ve KESK bünyesinde örgütlü emekçilerin kanayan yarasıdır. Fakat, işçi sınıfı ve emekçiler bu yaranın kanamaya devam etmesine seyirci kalmak zorunda değildir.

Bu gerçeklerin tümü, sınıf devrimcileri ve öncü işçilerin önüne, hem bugünkü saldırıları püskürtmek, hem de bu mücadelenin birleştirici gücüyle sendikaları dönüştürmek, örgütlü mevzilerimiz haline getirmek için gerekli olan taban örgütlenmelerini yaratmak acil görevini koymaktadır.

Sınıfsal çıkarları emperyalist sermayeyle ortak olan tekelle burjuvazi, işçi sınıfı ve tüm emekçi katmanların sosyal yaşamlarının çöküşü, sefaletin dipsiz kuyusunda çürümeleri pahasına ülke zenginliklerini, en başında da emek-gücünü, emperyalizme altın tepside sunmak istiyor. Bu yağmayı engelleyebilecek tek güç, Türkiye işçi sınıfının örgütlü devrimci gücüdür. Saldırıdan zarar görecektir diğer kesimleri mücadeleye sevk edebilecek, ona bu cesareti verecek tek güç de yine işçi sınıfının toplumsal devrimci gücüdür. Yıllardır büyük acılar çeken, vahşete karşı onurluca direnen Kürt halkının sömürgeci barbarlıktan kurtarılması da işçi sınıfının bir görevidir. Öncünün sorumluluğu yalnızca kendisine karşı değil, aynı zamanda ezilen-sömürülen tüm emekçilere karşıdır. Canilerin yaptıklarına seyirci kalmak, onlara suç ortağı olmak demektir.

Emperyalist köleliğe, kapitalist sömürüye ve faşist saldırganlığa karşı örgütlü mücadeleye!

Sermayenin saldırı programına karşı Birleşik mücadeleyi örgütlemek için ileri!

*MGK-TÜSİAD hükümeti IMF'ye verdiği sözü tuttu. Memur zammını %20'den buçuk fazla yapmadı.

*Cumbaba, SEKA fidanlığı olayındaki "ilkel" protestolara kızdı, "ben Ford'a Çankaya'nın bahçesini veririm" dedi.

*Bakan İmren Aykut, Ceyhan Belediye işçilerini "grevlerini ertelemek"le tehdit etti.

*Son depremde Adana ve Ceyhan'da yıkıntıların altında can verenler, İzmir'deki selde olduğu gibi, gene işçi ve emekçiler oldu. Halk Adana'ya gelen burjuva parti liderlerini yuhladı. Depremin ardından devletin çektiği rezalet, halkın yer yer isyanına yolaçtı.

*Telekom ve elektrik santrallerinde özelleştirmenin bu yıl içinde tamamlanacağı açıklandı.

IMF programı çerçevesinde sınıfa saldırının son haftada yaşanan gelişmeleri özetle bunlar.

Sermaye açısından toplumu yönetmek, uzunca zamandır kriz yönetmekle eş anlama geliyor. Kriz yönetmenin ise, her ne pahasına olursa olsun, faturayı işçi-emekçilere çıkarmak anlamına geldiğini artık çok iyi biliyoruz.

20 yıl önce bu fatura Türkiye işçi sınıfına ancak bir askeri faşist darbe pahasına yüklenebilmişti. Bu askeri darbe altında kontralaştırılan sermaye devleti, 20 yıldır sınıfın tüm çıkışlarını azgın bir devlet terörüyle ezmeye-bastırmaya çalışıyor. Devlet eliyle işlenen siyasi cinayetler, sabotajlar, toplu kıyımlar, bu 20 yılda Türk sermaye devletini Latin Amerika'nın muz cumhuriyetleriyle yarışır hale getirdi. Asya'nın kağıttan "kaplan"ları bir bir devrilirken, TC, emperyalizm uşaklığında ilk sıralara yükseldi.

Ve bugün, faturayı ucuzundan yüklemenin rahatlığı içinde, emperyalizme uşaklığı büyük bir yüzüzlükle ve açıktan yürütüyorlar.

Ama bu kez fatura öyle yüklü ki, sınıfın tüm suskunluğuna ve bundan duyduğu rahatlığa rağmen, sermayenin "sosyal patlama" korkusu sürüyor. Çünkü bu fatura milyonlarca işçi-emekçinin sefaletini ona-yüze katlayacak, işsizler ordusunu çığ gibi büyütecek, evsiz-barksızların sayısını kat be kat artıracaktır.

Esnek üretim, olduğu kadarıyla, toplu sözleşme düzenini tümünden yıkacak, çalışma saatleri ve ücret düzenlemesi tamamıyla kapitalistlerin keyfine kalacaktır. Sosyal Sigorta ve sağlık sigortasının tasfiyesini, sağlıkta ve eğitimde özelleştirmeler izleyecek,

parası olan okuyacak, tedavi görecektir. Adına uygun mezarda emeklilik yasasıyla işçinin fabrikadan ancak cenazesi çıkacaktır.

Kısaca IMF ile bu son anlaşmayla sermaye sınıfı sadece kendisinin emperyalizme uşaklığına değil, esas olarak işçi sınıfının köleliğine imza atmış bulunmaktadır.

Peki, işçi sınıfı bu kapitalist barbarlığa, bu ilkel köleliğe boyun eğecek midir?

Programın ilk uygulamaları karşısındaki suskunluk kimseyi yanıltmamalıdır. Böylesine kapsamlı bir saldırı elbette yanıtsız kalmaz. Sermayeye kölece boyun eğmeyen, geleceğe gözünü kapamayan herkes, işçi sınıfında içten içe mayalanan öfkeyi görebilmelidir. Bir krater gibi patlayıp sönen mevzi direnişlerde görülebilir bu öfke. Makina Kalıp grevinde, Köhler direnişinde, Ceyhan Belediye işçilerinin grevinde görülebilir. Son ayların tüm bu gelişmeleri, sınıfın devrimci düşüncelere susamışlığının en açık kanıtlarıyla doludur. Sınıf, köleliğe boyun eğmek istemiyor. Sınıf, mücadele yürütebilmek için en küçük umut vaadeden her türlü önderliğe açık.

Bu nedenle sorun, sınıfın köleleştirme saldırısına yanıt verip vermeyeceğinde değil, o yanıtın örgütlenebilir örgütlenemeyeceğindedir. Çünkü toplumda büyük yıkımlar büyük patlamalara yol açabilir. Ve eğer bu patlama örgütlenemez, devrimci bir kanala akıtılamaz ise, azgın bir devlet terörü altında yenilmeye, dağılmaya mahkum olur. Büyük yenilgilerin, sınıf mücadelesinde yarattığı büyük kesintiler ise bilinmektedir.

Bu kez saldırılara boyun eğilmeyecek; Çünkü artık bir devrim programımız, bir siyasi önderliğimiz var!

Ama bu kez Türkiye işçi sınıfı ne bu kölelik anlaşmalarına boyun eğmek zorundadır, ne de kendiliğinden patlamayla yenilgiye mahkumdur. '80 darbesinden bu yana köprülerin altından çok sular aktı. Artık Türkiye işçi sınıfının bir devrim programı, bir siyasi önderliği var. Türkiye işçi sınıfı artık sınıf mücadelesi arenasına kendi bağımsız sınıf politikasıyla çıkabilecek araca, partisine sahip.

IMF-TÜSİAD'ın kölelik anlaşmasını bozmak ise, bu aracı en mükemmel biçimde kullanabilmeye

bağlıdır. Parti politikalarını sınıf mücadelesinde somutlamaya, sınıfı bu politikalar ekseninde bir mücadele için örgütleyebilmeye bağlıdır. Bağımsız sınıf politikamızı sınıfın en geniş kitlelerine taşıyacak, kavga alanlarında ete kemiğe büründürecek olansa komünistler yani sınıf devrimcileridir.

Tüm komünistler fabrikalara, mücadele komitelerini örgütlemeye!

Özelleştirme kapsamındaki kilit işletmeler başta olmak üzere, öncelikle tüm temel sektörlerin öncü işçilerine ulaşmak, parti politikalarını ulaştırmak günün en acil görevidir. Örgütsüz bir mücadele düşünülmemeyeceğine göre, her fabrikada, her işyerinde derhal komiteleşmek zorunludur. Bu zorunluluk, bir yandan sendikal ihanetin aldığı boyutlar nedeniyle, diğer yandansa, eğer kaldıysa, ihanetin dışında durabilmeyi başaran sendika ve şubeleri harekete geçirebilmek için. Öncü işçilerin öncelikle kavraması gereken, saldırı programına ESK ile destek veren sermaye uşağı sendikal bürokrasiyle sermayeye karşı mücadele edilemeyeceğidir. Bırakın genel merkezleri, "ilerici" şubelerin bile uzlaşmacı-icazetçi bir sendikal anlayışın batağında boğulduğu günümüz koşullarında, sınıf mücadelesi, mutlaka kendi kanallarını açmak, yeni mücadele araçları yaratmak zorundadır.

Sahte ayrımları yıkalım, komitelerde birleşelim!

Fabrika komiteleri hiç bir sahte ayrım ve rekabete prim vermeden, tüm öncülerin birliğini sağlamak zorundadır. Erdemir işçileri, aylardır sahte siyasal ayrımların yarattığı sorunlarla uğraşmaktan, özelleştirmeye karşı komiteyi bir türlü işlerliğine kavuşturamamışlardır. Burjuva partilere taraftarlığın yarattığı bölünme komiteyi zaafa uğratmakta, birliği sağlamayı ve mücadeleyi örgütlemeyi geciktirmektedir. Bu tür parçalanmışlığın sadece Erdemir'de bulunmadığı ise açıktır. Sınıf içindeki her rekabetin sermayeye yaradığı ve bu nedenle bizzat sermaye tarafından kışkırtıldığı asla unutulmamalıdır. Alevi-Sünni, Kürt-Türk, kadın-erkek, şu partili-bu partili ayrımları, komitelerin oluşturulmasında kesinlikle bir kenara atılmak zorundadır. Zaten bu tür sahte ayrımlar mücadele potasında eriyip yok olmaya mahkumdur. Buna hemen her grev ve direnişimiz tanıklık. Mücadelenin yerellikten kurtulması,

yaygınlaşıp merkezileşebilmesi ve fabrika komiteleri arasında iletişimin sağlanabilmesi içinse, öncü işçi platformları oluşturulmalıdır. Geçtiğimiz 1 Mayıs'a hazırlık döneminde kurulan, "işçi sınıfının devrimci 1 Mayıs'ı için işçi platformları" bu yolda atılmış birer ilk adım olarak anlamlı ve yol göstericidir. Sadece öncü işçi platformları da değil, her düzeyde işçi toplantıları, saldırı programı konusunda kitlelerin bilinçlendirilmesi için oldukça elverişli araçlar haline getirilebilir. Çünkü işçiler buralarda bir bildiri okurkenki edilgenlikten kurtulup, tartışma imkanı da bulabilecektir. Kuşkusuz bu tür araçlar, afiş, bildiri, gazete gibi araçların düne göre daha yaygın kullanım zorunluluğunu ortadan kaldırmıyor. Sadece araçların çok daha zenginleştirilmesi gereğine işaret ediyor.

İşçi-memur elele!..

Sınıf mücadelesinin bir bileşeni olarak kamu çalışanları hareketi ile birlik de, gündemin ilk sıralarında yer almak zorundadır. Kamu çalışanları mücadele birliğine olan eğilimlerini, daha sendikal mücadeleye başladıkları '90'ların başında yükselttikleri "işçi memur elele, genel greve!" şiarıyla ortaya koymuşlardır. Uygun zeminin bulunduğu her alanda bu birlik için adımlar da atıldı, atılmaya devam ediyor. Enerji sektöründe, iletişimde, kimi belediyelerde işçi eylemlerine memurlardan, memur eylemlerine de işçilerden destek verildiği biliniyor.

İşyeri komitelerinin, sınıf içindeki diğer sahte ayrımları olduğu gibi, işçi-memur, sözleşmeli-kadrolu-taşeron ayrımlarını da parçalaması, sınıfın her düzeyde birliğinin zeminini döşemesi gerektiği açıktır. Yoksa sermayenin topyekun saldırılarını, sınıfın bugünkü parçalanmışlığı ve örgütsüzlüğüyle değil püskürtmek, geriletmek bile mümkün olamayacaktır.

Nihayet bir program birliğine kavuşan Türkiye işçi sınıfının acil ihtiyacı, artık bu program ekseninde örgütlenecek bir mücadele birliğidir. Sınıfın bu ihtiyacı, sınıf devrimcilerini zorlu fakat bir o kadar onurlu bir sınava davet ediyor. Bütün gelişmeler, sınıf hareketinin, devrimci kararlılık ve militanlığın sınanacağı, çelikleşeceği şanlı kavgalara gebe olduğuna işaret etmektedir.

Sınıfa karşı sınıf düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!

Mücadeleyle kazanılmayacak hak yoktur

Hükümetin İMF'ye verdiği söz gereği, kamu çalışanlarının ücretlerine getirilen %20'lik sadaka zam, önümüzdeki dönemin tüm TİS'lerine de emsal teşkil edecek.

Çünkü dönemsel taktik politikalar dışında, ücretler, belirli bir standarda sahiptir. İçinde bulunduğumuz dönemde sermayenin, memura düşük, işçiye yüksek zam politikasına ihtiyacı yoktur. Zaten İMF'ye verilen söz, memur ücretleriyle de sınırlı değildir. Söz konusu olan, ücretlerin genelde geri çekilmesidir. Kaldı ki, bunu ayrıca formüle etmeye bile gerek kalmadan, özelleştirmeden esnek üretime, programın diğer tüm maddeleri, uygulanabildiği takdirde ücretleri otomatik olarak düşürecek saldırılardır.

Sermayedarların, memura buçuk fazla vermeyen devletlerinden daha insafli olduğunu düşünen varsa ya ihanet ya da büyük bir gaflet içindedir. Kaldı ki, toplu sözleşme dönemine giren iki sektörde, tekstil ve metalde ağırlıklı sendikalar olan Teksif ve Türk Metal patronlarının sermaye sınıfıyla yakınlığı, aynı oranda işçi sınıfına uzaklığı da bilindiğine göre, sermaye devletinin İMF'ye verdiği sözlerle devletten daha sadık davranacakları açıktır. Sermayenin bu gönüllü uşakları, ya da pek çoğu sermaye sahibi olan bu hainler, Ekonomik Sosyal Konsey'de kucaklaştıkları sermayedarların çıkarlarına karşı, üç kuruş ücret için bile olsa, işçi sınıfının çıkarlarını savunacak değillerdir elbette.

Yani tekstil ve metalin örgütlü kesimini, örgütsüz kesimlerine yaklaştıracak/örgütsüzleştirecek bir saldırı furyasıdır gelen. Bu nedenlerle, kamu çalışanlarına %20 zam kararı, sınıfın tamamını ilgilendiren saldırının bir ilk uygulaması oldu.

Ücretlerin geri çekilmesinin bir başka aracı olan esnek üretimin, gene tekstil ve metal sektörlerinde öncelikle yaygınlaştırılmaya çalışıldığı da gözönüne alınmalıdır. Bu iki sektör Türkiye'de, yaygın fason uygulamasıyla, zaten azgın bir sömürü cehennemidir. Özellikle tekstilde sendikasız, sigortasız çalıştırma neredeyse büyük işletmelere kadar yaygınlaşmış durumdadır. Günlük çalışma saati diye bir kavram çoktan ortadan kaldırılmıştır. İşçi bir, sabah kaçta işbaşı yapacağını bilmekte, fabrika ya da atölyenin kapısından adımını attıktan sonra ise, kaç saat çalışılacağına, ihtiyacına göre kapitalist karar vermektedir. Mesailerle birlikte 15-20 saati bulan işgünü ayrıksı değil, olağan uygulamalardandır. Hatta "sabahlama"larla günün doğal sınırlarını da zorlayan bir tarzda, 14-15 yaşındaki çocuklar, 30 saate varan aralıksız bir çalışmaya zorlanmaktadır.

Tekstilde fason atölyelerin, metalde yan sanayiinin yaygın bir çocuk ve genç emeği kullandığı biliniyor. Çocuk emeği ise, kapitalistler için ayrı bir tatlı kâr kaynağı durumundadır. Henüz sınıf bilincine ve mücadele birikimine sahip olmayan bu taze emek-güçlerini sonuna kadar sömürmekte kendilerini son derece özgür hissetmektedirler.

Asalak kapitalistlere bu rahatlığı verense, kuşkusuz sınıf mücadelesinin geriliğidir. 150 yıl önce çocukların çalıştırılma yaşına sınırlama getirebilmek için zorlu mücadeleler veren dünya proletaryası, geline nokta bunu engelleyemez duruma düşmüştür.

Oysa, 200 yıllık mücadele tarihimiz de göstermiştir ki, mücadeleyle kazanılmayacak hak yoktur. Saldırıları suskunlukla karşılamamanın, yeni saldırıların kapısını aralama dışında sınıfa hiç bir yararı yoktur. Oysa sınıf mücadelesi hak ve özgürlüklerin yolunu açacaktır.

Bugün İMF'nin direktifi, MGK'nin dayatmasıyla uygulamaya sokulan saldırı paketlerine, sefalet ücretleri, mezarda emeklilik, sosyal hakların gaspı, esnek üretim v.b'ne karşı yükseltilecek mücadelede işçi sınıfı, yarın iktidarı almak için girişeceği devrim hareketinde ihtiyacı olacak deneyimleri de kazanmış olacaktır.

Emperyalist köleliğe, kapitalist sömürüye karşı, işçi-emekçi barikatlarını örelim!

Devrimci tutsaklarla dayanışmayı örelim:

Zindanlarda yakılan ateşe yanıt verelim!

Sermaye iktidarı bir yandan sahte "genel af"ı tartışırken, diğer yandan zindanlarda, sokakta, fabrikada saldırılarını yoğunlaştırıyor. İMF-TÜSİAD programı çerçevesinde işçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırılara zemin düzlemek için estirdiği terör de yeni boyutlar kazanıyor. Bir yandan özelleştirmeler, sefalet ücretleri, sosyal hakların gaspı, mezarda emeklilik yasaları dayatılıyor, diğer yandan ise infazlar, kaçırmalar, ajanlaştırmalar, kaybetmeler, katletmeler olağan uygulamalar haline getiriliyor.

Kontr-gerilla devletinin sistematik saldırılara hedef yaptığı alanlarından biri de zindanlardır. Zindanlara yönelik saldırılar devrimci tutsakları sindirip, teslim almayı amaçlamaktadır. Devlet böylelikle bu alanda kazanılacak bir başarıyla, devrim cephesine karşı bir moral üstünlüğü ele geçirmeyi ummaktadır. Fakat bu, saldırılarda elde edilmesi hedeflenen sonuçlardan yalnızca biridir. Çürümüş düzenin çeteleşmiş iktidarının asıl amacı ise, devrimci tutsaklar üzerinden devrimci öncüyü sindirmek, etkisiz hale getirmektir. Bu nedenle, devrimci tutsaklara dönük sistematik zorbalık ve zulüm, gelişecek bir kitle hareketini öncüsüz bırakma planının bir parçasıdır. Faşist iktidar, MGK güdümlü-İMF patentli saldırı programının gündemde olduğu şu günlerde, böylesi bir ihtiyacı her zamankinden daha fazla hissetmektedir.

Dışarıda işçi sınıfı ve emekçilere en ağır sömürü koşullarını, en koyu baskıyı dayatan sermaye devleti, zindanlarda da kan ve ölüm kusuyor. Sahte "genel af" gündemiyle bir yandan dikkatler saldırı programından uzaklaştırılmaya çalışılırken, diğer yandan bizzat af tartışmalarıyla devrimci tutsaklara yönelik tecrit ve imha politikalarının zemini döşeniyor.

"Genel af"ın tartışıldığı, sözümona gündeme alındığı bir dönemde, devrimci tutsakların tedavileri engellenmektedir. Hergün yeni bir cezaevinde salgın hastalıklar görülmektedir. Bir yandan bu gerçekler gizlenmeye çalışılırken, bir yandan da uzun süredir gündeme alınan tabutluk uygulaması sessiz sedasız başlatılmak isteniyor. Bu sinsi politika pusudaki bir sırtlan gibi devrimci tutsakları tehdit etmeye devam ediyor.

Cezaevlerinde sayımlar, ziyaret günleri, mahkemeye gidiş-gelişler, sevkler hepsi birer işkence haline geliyor. İnsanlık dışı yaşam koşullarına karşı birçok cezaevinde açlık grevleri sürüyor. Sivas Cezaevi'nin kadınlar koğuşunda 120 devrimci tutsağın kendilerine ve ailelerine baskı yapılması, duruşmalara götürülürken kötü muamele ve gardiyanların tacizleri üzerine başlattıkları dönüşümlü açlık grevi 75. gününde. 21 Temmuz günü rahatsızlanmalarından dolayı hastaneye kaldırılan tutsaklardan Figen Ekti, Aygül Kapkaç ve Hatice Ata, askerlerin saldırısına

uğradı. Ve aynı tehditler onlara da savruldu: "Bundan sonra tedavi olamayacaksınız". Elazığ E Tipi Cezaevi'nde hücre sistemine karşı yapılan süresiz-dönüşsüz açlık grevinin ağırlaşan koşullar yüzünden yeniden başlatılmasının üzerinden 35 gün geçti. Antep, Ümraniye ve Ankara Merkez Kapalı'da devrimci tutsaklara yönelik saldırı ve baskılara hergün bir yenisi ekleniyor. Ölüm sınırında olan tutsakların tedavisi engelleniyor. Ölümüne terk ediliyorlar.

Bundan iki yıl önce devrimci tutsakların Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu Direnişyle bedenlerini siper ederek boşa çıkardıkları uygulamalar bugün birer birer hayata geçirilmeye çalışılıyor. İki yıl önce devrimci irade ve kararlılık karşısında diz çöken sermaye devleti, kazanılan hakları gaspetmeye, bir anlamda yenilginin acısını çıkarmaya çalışıyor.

Devrimci tutsaklara yönelik saldırılar, işçi sınıfı ve emekçilerin sindirilmesi, toplumsal muhalefetin dizginlenmesine yönelik saldırıların bir parçasıdır. Sistemli olarak uygulanan devlet terörüne karşı işçi sınıfı ve emekçilerin, toplumun duyarlı kesimlerinin bilinçli ve birleşik bir tepkisi, tepkilerin kararlı ve militan bir karşı saldırı çizgisinde örgütlenmesi ertelenemez bir görevdir.

Sermaye devletinin bu pervasızlığı hiç şüphe yok ki işçi ve emekçilerin sorun karşısındaki duyarsızlığından güç almaktadır. '96 Zindan Direnişi'nde bir tutsak yakının haykırdığı şu sözler hala kulaklarda çınlamaktadır: "Yüreklerin kulakları sağır!" Bu haykırıya yanıt verelim. Devrimci tutsaklara sahip çıkalım.

Öncü işçilerin, komünistlerin önünde "Hücre tipi uygulamasına hayır!", "Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!" taleplerini işçi sınıfı ve emekçilerin gündemine sokmak ve devrimci tutsaklarla dayanışma geleneğini geliştirip yaygınlaştırmak gibi ertelenemez bir görev durmaktadır. Bunun için mümkün olan en geniş propaganda-ajitasyon ve siyasal teşhir çalışması yürütülmeli, doğrudan kitlelere seslenmenin araçları en etkin biçimde kullanılmalıdır. Bölgelerin özelliklerine göre etkinlikler çeşitlendirilmeli ve devrimci tutsaklarla dayanışma eylemleri örgütlenmelidir.

Devrimci tutsakların zindanlarda haykırdığı şiarı işçi ve emekçi kitleler de haykırabilmelidir: "Diz çöktüreceğiz!" Sermaye iktidarının saldırılarını boşa çıkartacak ve onu tarihin çöplüğüne gönderecek güç işçi sınıfı ve emekçilerde mevcuttur. Ne orduları, ne de öteki terör aygıtları ve kirli operasyonları çöküşlerini durduramayacak. Bu kan denizinin ufkundan kızıl bir güneş doğacak!

Ceyhan Belediyesinde grev sürüyor!

Cehyan işçisi kazanacak!

Ceyhan halkını

grevle dayanışmaya çağırmak için dağıttığımız bildiriden

Emekçi Ceyhan halkı,
8 ay önce Dinar'da 144 kişinin ölümüne neden olan deprem, 27 Haziran Cumartesi günü Adana'da 145 kişinin ölümüne yolaçtı.

27 Haziran saat 16:56; gözlerimiz en yakınlarımız, sevdiklerimizin üzerinde...

27 Haziran saat 16:56; gözlerimiz yıkılan evlerimizin, umutlarımızın üzerinde...

Felaket saat 16:56 anından ibaret değil; felaketin ikinci perdesi aç ve açıkta bırakılmamız, hastane kapılarında kanlar içinde bekletilmemiz, kendi ölümlerimizi kendi imkanlarımızla enkaz altından çıkartmamız, paramız olmadığı için tedavilerimizi yaptırılmamız ikinci bir deprem yaşattı yüreklerimizde.

Suçlu kim?

Suçlu kapitalist sömürü düzenidir. Suçlu, bizim acılarımız üzerinden politika yapan yüzüstlerdir. "Devlet hastaneleri ve özel hastaneler dahil depremzedeler, parasız sağlık imkanlarından yararlanabilirler" diyen sermaye sınıfının uşaklarıdır suçlular.

Biraz daha kazanmak için, üzerinde en fazla 5 kat çıkılabilecek araziler (kaygan yapıli araziler) üzerine 8-10 kat çıkma aymazlığını gösterenlerdir suçlular.

Soruyoruz: Hiçbir müteahhit devletten izin almadan 1 kat dahi yapamazken, bu rahatlık neden? Bizim yaşamımız üzerinden kumar oynamak rahatlığı nereden geliyor? Bu devlet kimin devleti? Bu devlet sermaye sınıfının devletidir. Bu devlet işçinin, emekçinin sırtından geçinen asalak burjuvazinin devletidir. Ölümü bize reva görenlerin devletidir. Buna izin vermemeliyiz. Biz yaralarımızı sarmak için çırpınırken, sermaye devleti varlığını sürdürmek için kirli oyunlarla işçi ve emekçiler üzerindeki çirkin hesaplarına devam ediyor.

Ceyhan Belediye işçileri onurlu bir mücadele içerisinde. Bu mücadele, bizi açıkta bırakan, yaralarımızı sarmamızda (göstermelik yardımlar dışında) hiçbir yardımı olmayan, yaptığı yardımları da şişirilmiş bir balon gibi medyadan yansıtan sermaye devleti ile, en haklı talepleri için mücadele eden işçiler arasındadır.

Bu mücadele içerisinde safımız ne olmalı, haklının yanında, belediye işçisi kardeşlerimizin yanında olmalıyız. Ceyhan Belediye işçilerinin onurlu mücadelesine destek vermeli, kavgaları kavgamızdır demeliyiz. Düşmanımız tektir. Çözüm aynı düşmana karşı örgütlenmekten geçiyor. Çözüm kapitalist bataklığı kurutmaktan geçiyor.

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!
Belediye işçisi hakkı için, halkı için grevde!

Grevci işçilere güç ver, destekle!
Kızıl Bayrak okurları

Ceyhan Belediye işçilerinin 13 Temmuz'da başlayan grevi coşku ve kararlılıkla devam ediyor. İkinci haftasına ulaşmak üzere olan grev her geçen gün daha da güçleniyor.

Adana kamuoyunun da gündemine girmeye başlayan eylem, emekçilerin ilgisini çekmeye başladı bile.

Bu hafta içerisinde diğer sınıf kardeşleri, grevci Ceyhan işçilerinin yanındaydı. Yıllardır Adana'da işçi sınıfının mücadele bayrağını büyük bir azim ve kararlılıkla taşıyan, bu özellikleriyle sembol haline gelen Seyhan Belediyesi temizlik işçileri grevdeki sınıf kardeşlerini ziyaret ederek desteklerini sundular. Sınıf kardeşlerini hem sloganları ve mesajlarıyla selamladılar hem de grev fonuna kendi aralarında topladıkları 20 milyon TL'yi bırakarak maddi katkıda bulundular. Bunun yanı sıra Adana'lı kamu emekçileri de sembolik bir ziyaretle, sınıf kardeşlerine dayanışma isteklerini göstermeyi unutmadılar. Biz komünistler de geçen hafta sonu, işçileri hem grev yerlerinde hem de sendikalarında toplu bir biçimde ziyaret edip, devrimci sorumluluğumuzu başka bir cepheden de yerine getirdik.

Bu dayanışma ve destek girişimleri grevci işçiler için önemli bir moral kaynağı oldu. Sınıf dayanışmasının önem ve anlamını yaşayarak öğrenen grevci Ceyhan işçileri kavgalarında diğer sınıf kardeşlerini ve dostlarını görmenin coşku ve heyecanını yaşıyor. Şimdi sıra diğer sınıf bölüklerinde. Toros Gübre'de, Sarısakal'da. Onlar da yanbaşındaki Ceyhan Belediye işçilerinin kavgasına soluk taşımali, mücadelelerini mücadeleleri sayıp sınıf dayanışması görevini yerine getirmelidirler.

Belediye patronu ise coşkuyla süren grev karşısında her zamanki pervasız ve saldırgan tutumunu sürdürerek sonuç almaya çalışıyor. Düzenbazlıkta sınır tanımayan bu zat, daha önce yaptığı gibi hile ve dolaplar çevirerek grevi kırmanın, eylemi bir an

önce sona erdirmenin hesaplarını yapıyor.

Geçtiğimiz hafta içerisinde grevci işçilere zorla grevden vazgeçtiklerine dair dilekçeler imzalatmak istendi. Civelek'in bu ilkel ve bayağı saldırısı da tıpkı diğerleri gibi tutmadı tabii ki. İşçiler içerisinde dilekçeyi imzalayan bir tek kişi çıkmadı. Böylelikle sermayenin bu oyunu da boşa çıktı, Civelek bu saldırıdan da eli boş döndü.

Fakat greve dönük saldırılar bununla bitmedi. Sorun sermayeyle işçi sınıfı arasında olduğuna göre, Belediye patronunun sermaye devletinin desteğini alması son derece doğaldı. Ve zaten o uşaklığını yaptığı sermaye devletinden bugüne kadar bunu fazlasıyla aldı ve almaya da devam ediyor.

Deprem dolayısıyla Ceyhan'da halkı yalan ve vaatlerle oyalamak üzere gönderilen sermayenin has bakanlarından İmren Aykut, dostu Civelek'ten yardımını esirgemeyi unutmadı. Ceyhan'da yayın yapan yerel televizyan CRT'de çıktığı programda grevci işçilere okkalı tehditler savurdu. Depremden dolayı grevden vazgeçilmesi telkinlerinde bulunan Aykut, "aksi taktirde grevi erteleriz" tehdidinde bulundu. Sermayenin bu yetkili ağzının yaptığı açıklama bir gerçeği çıplak biçimde ortaya koydu; Ceyhan Belediye işçilerinin karşısında yalnızca Civelek değil, bir bütün olarak sermaye düzeni vardır. Civelek yalnızca bu çarkın her an öğütülebilecek küçük bir parçasıdır. Bu nedenle grevci Ceyhan işçileri görev ve sorumluluklarına bu gerçeğin ışığında yaklaşmalı, omuzlarına binen görevlerin ciddiyetini bilince çıkarmalıdır.

Belediye patronunun düzenbazlıkları kuşkusuz bunlarla sınırlı değil. Emrindeki televizyon ve radyolardan komünistleri, onlar üzerinden sendikayı, sendika üzerinden de grevi karalayan üst üste konuşmalar yaptı. Birkaç hafta önce de buna benzer bir karalama kampanyası başlatmış fakat sonuç alamamıştı. Bu defa da benzer argümanlarla bezeli bir konuşma yaptı. Sendika "Kızıl Bayrak denen tahrikçilerin etkisinde kalıyor" vb. şeyler söyleyerek greve gölge düşürmeye, meşruluğunu sarsmaya çalıştı birkez daha. Sonrasında da sendika başkanını arayıp "Sen Kızıl Bayrak'ın dağıttığı bildiriye onaylıyor musun?" diyerek işi şantaja kadar vardırdı. Ancak hesapları birkez daha suya düştü. Telefonda sendika başkanından aldığı "evet" cevabı karşısında şantajı boşa düştü ve hiçbir işe yaramadı.

Ceyhan Belediye işçileri bu tür saldırılara bundan sonra da aynı tokluk ve kararlılıkla yanıt vermelidir. Sermaye her saldırıdan sonra yeni bir saldırıyla grevimizi bitirme denemelerini bundan sonra da sürdürecektir. Uyanık davranmalı ve saldırıları cepheden karşılayacak güçlü bir örgütlülükle sermayenin karşısına dikilmeliyiz. İş birliğimizi komitelerimizi kurarak sağlamlaştırmalı, en az sermaye kadar biz de sağlam bir örgütlülükle mücadelemizi sürdürmeliyiz.

Yaşasın sınıf dayanışması!
Yaşasın grev, yaşasın direniş!
Sermayeye karşı örgütlen, mücadele et ve kazan!
SYKB/Adana

Yaşasın sınıf dayanışması!

Bizler Kızıl Bayrak okuru ve çalışanları olarak 19.7.98 pazar günü grevci Ceyhan Belediye işçilerine bir dayanışma ve destek ziyaretinde bulunduk. Bilindiği gibi Ceyhan Belediye işçileri, TİS görüşmelerinde geriye dönük tüm hakların ve taban ücretinin 2.500.000 TL'ye çekilmesi konusunda uzlaşma sağlanamaması üzerine üretimden gelen güçlerini kullanarak greve çıktılar. Dayanışma ziyaretini yaptığımız gün grev 6. gününe girmişti. Bizler greve dayanışma ziyaretinde bulunmadan önce bir dizi ön çalışma yapmıştık. Bulduğumuz semtlerde işçi ve emekçilere greve destek vermek ve sınıf dayanışmasının yeni mevzilerini örmek için çağrı yaptık.

Grevci işçilerde, ilk grevin coşku ve heyecanı hemen belli oluyordu. Bu coşku greve gelen desteklerle daha da artıyordu. Bizler pazar günü grevci işçilerin bulunduğu Fen İşleri bölümünü, belediye binası önünü ve sendika şubasını ziyaret ettik. İlk önce Fen İşleri bölümünde bulunan işçilerin yanına gittik. Sıcak bir ortamla karşılaştık. Ve grev üzerine sohbet etmeye başladık.

Sohbet sırasında grevci işçiler, grevi sonuna kadar sürdüreceklerini ve kazanacaklarını kararlılıkla belirttiler. Ayrıca Ceyhan Belediyesi patronunun, değil belediye işçilerine yardım yapmayı, bölge halkının depremde gördüğü zararı bile karşılamaktan aciz olduğunu iletiler. Bizler sohbetin ardından sonuna kadar

yanlarında olduğumuzu belirttik. Daha sonra da oradan ayrılarak belediye binası önüne geldik. Burada da dostça bir karşılama bizi bekliyordu. Buradaki işçiler 41 tane grev kırıcı olduğunu ve grev sonunda patronu dize getirdiklerinde yapılacak sözleşmeden bu grev kırıcılarının muaf tutulacağını sohbet sırasında sözlerine eklediler. Oradan ayrılıp sendika şubasına gittik. Oradaki işçiler de bize karşı dostça bir karşılama hazırladılar. Burada tartışmalar daha hararetti. Son günlerde deprem dolayısıyla İmren Aykut deprem bölgesine bir ziyaret düzenlemiş ve grevi bitireceğini sözlerine eklemişti. İşçilerin "Sayın" İmren Aykut'a cevabı netti: Ne sen ne senin uşaklık yaptığın kapitalist düzen işçi sınıfının hak ama ve iktidar mücadelesine engel olamayacaktır.

Burada tartışmalar sürerken gazetemizin Adana temsilcisi yoldaş kısa bir konuşma yaptı. Yoldaş, grevin önemli bir silah olduğunu ve sermayeye karşı bu silahı bizim iyi kullanmamız gerektiğini vurguladı. Ve Kızıl Bayrak olarak işçilerin bu onurlu grevinde hep yanlarında olacağımızı belirtti.

**İşçilerin birliği
sermayeyi yenecek!**

**Haydi,
Ceyhan işçisiyle
dayanışmaya!**

SYKB/Adana

Seyhan temizlik işçilerinden grevdeki işçilere ziyaret

TİS talepleri kabul edilmediği için 13 Temmuz'da greve çıkan Ceyhan Belediye İşçileri'ne, 17 Temmuz günü Seyhan Belediyesi temizlik işçileri bir dayanışma ziyaretinde bulundular.

"Yaşasın Türkiye işçi sınıfının birliği" sloganının yazılı bulunduğu pankartlarını arabalarının en önüne asan işçiler, arabadan inerek, "Yaşasın işçi sınıfının dayanışması" pankartıyla fen işlerine doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüşe geçen 44 belediye işçisi hep bir ağızdan "Yaşasın işçilerin birliği", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Susma sustukça sıra sana gelecek" sloganlarını attılar. Fen işlerinin yanında bulunan kahvede bir araya gelen işçiler, burada Seyhan Belediyesi temizlik işçileri temsilcisi Faruk Ay'ın yaptığı konuşmayla dayanışma ruhunu daha da pekiştirdiler. Konuşmada sınıf dayanışmasının önemine vurgu yapıldı ve işçi sınıfının mücadelede birleşmesi gerektiği söylendi.

Ardından belediye önündeki grev gözcülerini ziyaret eden Seyhan temizlik işçileri burada bir süre daha kalarak ziyaretlerine son verdiler.

Ceyhan Belediye işçilerinin haklı ve onurlu davasında, Seyhan Belediyesi işçileri bu ziyaretle, bir kez daha işçinin gerçek dostunun yine işçiler olduğunu gösterdiler.

Yaşasın Sınıf Dayanışması!

Seyhan ve Yüreğir Belediye işçilerini grevdeki işçilerle dayanışmaya çağırmak için dağıttığımız bildiri

Seyhan ve Yüreğir Belediye işçileri: Ceyhan Belediyesi'nde çalışan sınıf kardeşlerimiz 13 Temmuz'dan bu yana toplu sözleşme görüşmeleri tıkandığı için greve çıktılar. İşçilerin ilk altı ay 75, ikinci altı ay için 100 milyon ve içeride biriken paralarının ödenmesi talebine belediye patronunun karşı çıkması ve işçileri kölelik ücretine ve yoksulluğa mahkum etmek istemesinden ötürü Ceyhan Belediye işçileri grev diyerek, işçi sınıfının onurlu mücadelesinde yerini aldılar.

İşçi arkadaş!

Ceyhan belediye işçilerinin kazanımı, tüm işçi sınıfının kazanımı olacaktır. Bu direnişin başarısızlıkla sonuçlanması sermayenin cesareten arttıracaktır. Ve yarın sıra bize ve başka sınıf kardeşlerimize gelecektir. Sermaye Ceyhan'da kazandığı mevzi üzerinden, daha da saldırganlaşıp saldırılarını yaymaya çalışacaktır.

Dahası aynı saldırıları bugün bizler de yaşıyoruz. Seyhan Belediye işçisi arkadaş; son birkaç aydır maaşını dahi alamıyorsun. Sen Yüreğirli arkadaş; birkaç ay önce imzaladığın TİS'le payına düşen tam bir sefalet ücreti oldu. Ve daha sayılabilecek birçok saldırı günbe gün karşımıza çıkıyor.

Tüm bunlara dur demek gerekmez mi artık? Bunun içinse sınıf dayanışmasını örmek, diğer sınıf kardeşlerimizle mücadeleyi yükseltmek zorundayız. Ceyhan işçilerinin grevi bunun için uygun bir fırsat. Ceyhan'lı sınıf kardeşlerimizi yalnız bırakmamalı, grevlerini onlarla birlikte omuzlamalıyız. Eylemli sınıf dayanışmasını yükselterek mücadelemizi ortaklamalıyız. Sınıf dayanışması nasıl örülebilir diye ise uzun uzadıya düşünmeye gerek yok.

- * Grevdeki işçiler ziyaret edilebilir.
- * Maddi yardım yapılabilir.
- * İş yavaşlatılabilir, greve gidilebilir.

Yeter ki biz yapmak için çaba harcayalım. Yeter ki işçi sınıfının çıkarlarına uygun davranmasını bilelim. Gerisi kendiliğinden gelecektir.

**Haydi Ceyhan'la dayanışmaya!
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!**

**Kurtuluş yok tek başına, ya hep
beraber ya hiçbirimiz!**

Ünvan: Seyhan Belediyesi Temizlik İşçisi

Ceyhan Belediyesi'nde örgütlü Genel-İş sendikası şube başkanı Seyit Akkuş, bir süre önce Belediye Başkanı Emin Civelek tarafından, komünistlerle karşı karşıya getirilme hesaplı bir şantajla dolaylı olarak tehdit edildi. Fakat bu oyun, S. Akkuş'un yerinde tutumuyla boşa çıkarıldı. Aşağıda bu olaya ilişkin S. Akkuş'un gazetemize yaptığı açıklamayı sunuyoruz:

"Sınıf dostlarımıza sahip çıkmayı sürdüreceğiz"

"Kızıl Bayrak birkaç gün önce Ceyhan halkına, Ceyhan işçilerini desteklemeleri gerektiğini anlatan bir bildiri dağıttı. Kızıl Bayrak da dahil sınıftan yana her kurum ve kuruluş bizim dostumuzdur. İşverenin amacı bizi Kızıl Bayrak'la karşı karşıya getirmektir.

Radyodan yapılan canlı yayında bizi Kızıl Bayrak'ı kınamamız için zorladılar. Bizler bu oyuna gelmedik ve Ceyhan halkına dağıtılan bildiriye sahiplendik.

Yayındaki konuşmasında Emin Civelek resmen Kızıl Bayrak'a saldırdı. Biz de, "geçmişte bu arkadaşlar bizi de eleştiren bir bildiri dağıttıklarında hiç bir şey yapmamıştınız, şimdi sizi yerdikleri için bu kadar sinirleniyorsunuz" dedik. Kızıl Bayrak'ın gizli örgüt olduğunu söylediğinde, biz de yasal olduğunu söyledik ve Kızıl Bayrak'ın yerini, adresini gazetenin kendisinden okuduk.

Bundan sonra da biz sınıf dostlarımıza sahip çıkmayı sürdüreceğiz."

**Seyit Akkuş
Genel - İş Sendikası Şube Başkanı**

Sendika bürokratlarının ihaneti mücadeleyi kıramayacak

İşçi sınıfının mücadelesi, kazanımları ve kayıplarıyla bir bütünlük taşıyor. Bugün işçi sınıfı özelleştirme ve taşeronlaştırma saldırılarının karşısında silahlı olan ama onu kullanamayan bir savaşçı konumunda. Yıllardır sürdürülen örgütsüzleştirme ve yıldırma politikalarına istemese bile teslim olma durumuyla yüzyüze. Sınıf örgütlülüğünün bir parçası olarak görülen sendikalar, “emek en yüce değerdir” diyen sahte solcular ve sınıf mücadelesini kavramaktan yoksun devrimci demokratlar, düzen içerisine çekmek üzere sözde demokrat düzen partileri işçileri yıllardır kandırarak ve yanıltarak kendi özörgütlülüğünü yaratmaktan ve mücadele etmekten alıkoymuşlardır. Bugün de bu zorluklardan ve kendi sınıfsal zaaflarından dolayı güçsüz olduğunu sanarak mücadele etme konusunda istekli görünmüyor. Bıçak kemiğe dayanmadan tepki vermeyen bir toplumun geleneksel olarak bir parçası olan işçiler, yine kapı dışarı edilmeden, sendikaları işlevsiz hale getirilmeden, aldıkları ücretler asgari ihtiyaçlarını bile karşılayamaz duruma gelmeden sınıf tutumunu ortaya koymaları pek mümkün olmuyor.

Üretim sektörleri içerisinde önemli bir yer tutan demir-çelik sektörü, mücadele alanlarının en sert olduğu alanlardan biridir. Yıllarca faşist örgütlenmenin bölgesel merkezi, burjuva partilerinin oy deposu, egemenlerin ve onların bürokratlarının yağma aracı olarak kullanılan ve sayısı 20 binlere varan işçi ve emekçinin ekmek kapısı İSDEMİR, zarar ediyor gerekçesiyle sermayeye peşkeş çekiliyor. Bu peşkeş çekme özünde sınıfsal bir saldırı olarak, sınıfın karşısında, onun üzerindeki sömürünün katmerleşmesi amacıyla gerçekleştiriliyor. Peki, işçilerin bugün için tek örgütlülüğü durumunda olan sendikaları yani Özçelik-İş ne yapıyor? Sermaye devletine yaltaklanarak bu talan ve yağmadan kemik parçaları kapmak için uğraşıyor. Bunun için de bürokratların kuyruğunda kişiliksizce dolaşıyor. Diğer taraftan işçileri tam karşısına almamak için sanki işçileri savunuyormuş gibi görünerek, aslında işçileri arkadan bıçaklamaya çalışıyor. Özelleştirmeye karşı görünerek, işçilerin güçlerini birleştirme çabalarını baltalamaya çalışıyor.

Bu ikiyüzlülük iflas noktasına gelmiştir. Özçelik-İş iflası ve ihaneti birarada yaşıyor. Özelleştirmeyle ilgili olarak başından beri sınıfın bir örgütü olarak açık ve kesin tavırlar yerine muğlak hatta doğrudan bulunduğu sınıfa ihanet edercesine özelleştirmeye karşı olmadığını, sadece yöntemine karşı olduğunu belirtmiş ve ona göre tavır almıştır. Devletin blok satış kararına karşı koyamayacağını anlayan sendika yöneticileri yeni bir oyunla, özelleştirmeye karşı olma konusunda zikzaklarına devam etmektedir. Red Cephesinin oluşumuna karşı olan sendika yönetimi, Red Cephesinin bir toplantısını 20-25 kişiden oluşan temsilci, baştemsilci ve lokal başkanlarıyla sabote etmek istemiştir. Red Cephesi içerisinde yeralan İSDEMİR işçi komisyonunun üyelerine sözlü ve fiziki saldırıda bulunmuşlardır. Orada bulunanlar bu oyunu farkedip “Madem özelleştirmeye karşısınız, öyleyse birlikte mücadele edelim, bunun örgütlenme ve propaganda çalışmasını sizin öncülüğünüzde yapalım. Ama bizi oyalama ve zaman kaybettirme gibi bir düşünceniz varsa, bilin ki sizin dışınızda mücadeleyi yürüteceğiz” demiştir. Buradaki amaç bu sabote etme girişimini kamuoyu önünde teşhir etmek idi. Öyle de oldu.

Red Cephesinin ikinci toplantısı Özçelik-İş binasında yapıldı. Basının da yer aldığı bu toplantıda sendika yöneticileri ikiyüzlülüklerini bir kez daha ortaya koydular. Yine tutarsız, mücadele etmekten uzak, sermayenin yedeğine düşen zırvalarını tekrarladılar. Buna karşılık Petrol-İş şube başkanı da, “Biz sizin ciddi olmadığınızı biliyorduk, bizi oyalamaya hakkınız yok, laf salatasıyla bir yere varamayız, biz kaldığımız yerden devam edeceğiz. Red Cephesi işçileri ve onların oluşturduğu komisyonu muhatap alacaktır. Biz bu işi gücümüzün yettiği yere kadar götüreceğiz” diyerek toplantıyı terketti.

Son gelişmeler de gösteriyor ki İsdemir işçisi ikiyüzlülük, yalan ve sahtekarlıkları ortaya serilmiş olan sendika bürokratlarını elinin tersiyle itmeyi bilmelidir. Ancak ve ancak işçilerin kendi özgücü ve örgütlülüğü, mücadelesini kazanımlara taşıyacaktır.

İsdemir’de özelleştirmeye karşı mücadele sürüyor

İşçi sınıfı karşı karşıya kaldığı bir dizi saldırı karşısında, olması gereken mücadele hattını ortaya koyma gücünü henüz gösteremiyor. Fakat bir çok alana dönüp bakıyorsunuz, huzursuzluk ve içten içe kaynaşmalar, yer yer dışarıdan da görülebilecek biçimde ortaya çıkıyor ve durum bir yaygınlık kazanmaya başlıyor. Proletaryanın başkenti İstanbul’dan tutun da Antep, Hatay, Diyarbakır gibi illere kadar irili ufaklı birçok işletme ve fabrikada hoşnutsuzluk ve bunun ürünü tepkiler var. Örneğin İsdemir içinde taşerona bağlı çalışan işçiler, kendi hazırladıkları bildirileri 150 civarında işçi arkadaşlarına ulaştırdılar. Yoğun sömürüye, kötü çalışma koşullarına karşı, bir tepki olarak ortaya çıkan bu pratik örgütlü bir gücün yönlendirmesiyle de olmuyor, tamamen doğallığında bir ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıkıyor. Ülkede ve dünya çapında yaşanan iktisadi krizlerin yükünü taşımak zorunda bırakılan işçiler, sınıf bilinci ve örgütlülüğüyle konuşamadığı koşullarda bile, sınıf güdülerıyla sömürüye yanıt vermeye çalışıyorlar.

Yılların getirdiği örgütsüzlük, parçalanmışlık ve dağınıklık ve bir dizi yapay ayrımlar, işçilerin yaşamsal sorunları karşısında bile kenetlenmesini güçleştiriyor. Özelleştirme talanı işçi sınıfı açısından işsizlik, sendikasızlık, kazanılmış hakların kaybı anlamına geliyor. İşçilerin bu saldırıya karşı sınıf olarak bir karşı koyuş gerçekleştirememesinin ardında sınıf hareketinin sendika bürokrasisi ve reformizm ile kuşatılmışlığı yatmaktadır.

Mevcut sendikal yapılar devletle ve sermaye sınıfıyla kolkola girmiş bir ihanet şebekesi olarak çalışırken, binlerce işçi hala bu hain takımından bağları koparabilmiş değil. Dönüp baksanız ve hangi işçiyle konuşsanız (sendikanın ve patronların bilinçli uşaklığını yapanlar dışında), bir işçi göremezsiniz ki, sendikaları için olumlu sözler sarfetsin. Bunları değiştirmenin yolunu ve alternatifini kavrayamadıklarından dolayı da hiç yoktan iyidir diyerek katlanmayı sürdürüyorlar.

İsdemir işçisi sağ eğilimi daha fazla taşıyorken (sermayenin yıllardır bilinçli bir politik müdahale ve yönlendirmesinin ürünü olarak), özelleştirme saldırısının somutlanması ve sendikanın işçilerin mücadelesini örgütlemek yerine, özelleştirmeyi onaylama çabaları, bu işçilerin de sendikaya güvenlerini sarsmış bulunuyor. Sömürüyü bir düzen gerçekliği olarak algılayamadıkları için de, ne yapacağını bilmez durumda bekliyorlar. Hemen hemen bütün işçiler saldırıların kapsamı ve sendikanın tutumu karşısında şaşkın ve mevcut bilinciyle de çözüm üretemediği, korku ve güvensizlik içinde olduğu için, ne olursa olsun diyebiliyor. Böyle düşünmeyen ve özelleştirmenin durdurulabileceğine inanan bir grup “öncü” işçi de (değişik eğilimleri taşıyan), bir işçi komisyonu oluşturarak, özelleştirme karşıtı çalışma başlatıyor. Özelleştirmenin sonuçlarının ve kendilerine

çıkacağı faturanın farkında olan işçiler, kendi içlerindeki birçok sorun, güvensizlik ve ayrılıklara rağmen ve bunları bilerek bir araya geldiler. Bu bir araya geliş-içlerinde değişik hesapları olanlar olsa da- bir olumluluk olarak değerlendirilmelidir. Birçok sorunu vve çelişkiyi birarada yaşayan bu işçilere öncülük-önderlik edebilmek, hiç te birilerinin yaptığı gibi olması gerekeni gidip işçilere söylemek, yapmadıklarında da geri dönmek, işçi komitelerine devrimcilerin alınmasını zorlamak değil, işçilerin yaşadığı sorunlara önacı olacak, akılcı ve ustaca müdahale etmekten geçiyor. Komünistlerin sınıfın sorunlarına yaklaşımı tam da bu eksende kendini ortaya koyuyor. Örneğin, komisyon ilk oluştuğunda, ilk toplantısından sonra birçok kişinin kafasında bu çalışma dağılır önyargısı varken, komünistlerin yerinde müdahaleleriyle, komisyon çalışmalarını bugüne kadar getirebilmiştir. Komisyon toplantılarında yapılan tartışmaların, sınıfın çıkarları ekseninin dışına savrulmasını müdahaleleriyle engellemişlerdir. İlginçtir, bu tutum sosyal demokratlar tarafından değil de, MHP eğilimi taşıyan işçiler tarafından olumlu karşılanmıştır. Çünkü müdahalelerimizde sloganlar değil sınıf politikası öne çıkmaktadır ve başka herhangi bir kaygı taşınmadığı da ortadadır. Sosyal demokratların önde gelenleri tamamen sendikada oturacakları koltuğun hayaliyle yatıp kalktıkları için, samimiyetsiz ve ikircikli davranmaktadırlar.

Sınıfın gerçekliğini ve sorunlarını tüm açıklığıyla kavrayamadıktan ve bunun temelini oluşturan sağlam bir sınıf ideolojisine sahip olmadıktan sonra, sınıfın mücadelesini geliştirecek müdahalelerde bulunmak gerçek bir önderlik düzeyi ortaya koymak mümkün değildir. Süreçlerin kendi iç mantığı ve nesnelliğini gözetmeyen bir iradi müdahale de boşlukta kalacaktır. Dönemin genel durgunluğu ve özellikleri iyi değerlendirilmeli, atalet tehlikesine düşmeden, yerinde ve zamanında müdahalelerle süreç geliştirilebilmelidir. Tüm çabalara rağmen, sınıfın saldırılara karşı koyuşu geliştirilemese de (çünkü bu sadece bizim iradi müdahalemize bağlı değildir), kazanılan açıklıklar ve edinilen deneyim üzerinden yeni mücadelelere daha güçlü ve donanımlı girilecektir.

İşçi sınıfında mücadele etme isteği ve eğilimi her geçen gün artarak kendini gösteriyor. Önümüzdeki dönem sınıfla mücadele içinde buluşmanın ve kaynaşmanın imkanlarını daha verimli kılacaktır. Bu süreç iyi değerlendirilebilirse, parti sınıf içinde daha güçlü adımlarla faaliyetini yükseltecektir. Komünistler ideolojik-teorik alandaki üstünlüklerini, pratik politika ve sınıfın örgütlenmesi ve harekete geçirilmesi alanında da ortaya koymaya başlamışlardır. Kuşkusuz bugün için bu, sınırlı ve mütevazı çabalar durumundadır. Bunu geliştirmenin imkanlarına ise fazlasıyla sahibiz. Daha fazla enerji, daha fazla çaba...

Madenlerde özelleştirmede son adım saldırıda sermaye ve sendika işbirliğinin adı: Özerkleştirme

Geçen hafta Mümtaz Soysal ve diğer DSP Zonguldak, Karabük ve Bartın Milletvekilleri tarafından Meclise verilen “TTK’nın özerkleştirilmesi” başlıklı kanun teklifiyle TTK’nın özerkleştirilmesinde son adım da atılmış oldu.

Düzen cephesinden özelleştirmeye karşı bugün için çatlak bir ses olarak cılalanan M. Soysal’ın bu konuya yaklaşımı yıllardır tek kelimeyle özetleniyordu; “Özelleştirme değil, özerkleştirme!” Bugün bu bayrak Zonguldak’ta sadece M.Soyal tarafından değil, diğer düzen partileri, GMİS ve Mühendis odaları tarafından sahiplenilmiş durumda. Birkaç yıldır TTK ve Zonguldak’ın “kurtarılması” için “çözüm modelleri” üzerine hummalı çalışma yapan bu gruplar, uzun süredir ısıtıp ısıtıp pazarlanan “özerkleştirme modelinde” karara varmış, Meclis’te yasallaşmayı bekleyen tasarı henüz resmileşmeden de gizli kapılar ardında “özerk yönetimde” kimin ne kadar koltuk alacağını savaşımına da şimdiden başlamışlardır.

Özerkleştirme nasıl bir “çözüm”dür?

Özelleştirme bir “çözüm”dür; sermayenin dünya çapında yaşadığı ekonomik krizin faturasını işçi ve emekçilere ödeterek krizden kurtulabilmesinin bir çözümü.

“Özerkleştirme” ise özelleştirme politikasının uygulama yöntemlerinden bir tanesi olduğu gibi, özelleştirme saldırısının sınıfta yarattığı tepkinin önüne geçebilmek için, bu saldırının esnekleştirilmiş biçiminden başkaca bir şey değildir.

Sermaye devleti, özelleştirme saldırısını topyekün olarak yürütmeye başladığı sırada buna atbaşı giden bir ideolojik ve politik saldırı yürütüyordu. Bu propagandanın baş köşesinde ise madenler bulunuyordu. Madenler zarar ediyordu, işçilik maliyetleri yüksekti, işçi fazlası vardı, işçiler asalaktı, kesinlikle kapatılmalıydı. Bu yalana dayalı propagandayla işçilerde bir bilinç bulanıklığı yaratılarak, sınıf, savunmacı bir çizgiye hapsedildi. Sermaye işbirlikçisi sendika bürokratları da bu saldırıya hem susarak, hem de bizzat pay kapmaya çalışarak çanak tuttular. Öyle ki, daha geçen seneye kadar rödevanslı sahalardan kendileri de beslenen bu asalak takımı payları azaltılınca birden özelleştirme karşıtlığına ve rödevanslı sahalarla karşı savaşa başladılar. Ancak ipi hep bir çizgide tutmaya da özel bir gayret gösterdiler. Bu çizgi, TTK ve Zonguldak’ı nasıl kurtarabiliriz eksenini aldı. TTK’nın, kapatılmadan nasıl kara geçeceği, verimli hale geleceği üzerineydi bu eksen. Bu eksen sermayenin penceresinden konuşmak demektir. Çünkü; TTK’yı “verimli-karlı” bir hale mi getireceksin; o zaman, çalışan işçilere sefaleti dayatacağın, sosyal haklarını gasp edeceksin, az işçiyle çok iş yapacağın, sömürüyü ve zorbalığı arttıracaksın. Sermayenin özelleştirmeye hedeflediği tam da budur. “Özerkleştirme”de ise bu, “işçiler yönetimde söz sahibi olacak” göz boyamasıyla uygulanacaktır. Ama sonuçta, TTK “kurtulacak”, karlı, verimli bir işletmeye dönüşecektir. Sermaye devleti, sendika ağaları, mühendis odaları ve tekellerin işbirliğiyle... Bu oyun aslında Kardemir’de açığa çıkmıştı. “Sermaye tabana yayılacak, üretenler

yönetecek” demagojisiyle yapılan özelleştirme sonucu, Kardemir işçileri yaşamlarının en derin sefaleti ve köleliğiyle tanışmışlardır. Ve Kardemir şu an bir kaç tekelin elindedir. Kardemir’in fikir babası da şimdi TTK’nın “kurtarıcı”lığına soyunan aynı M. Soysal’dı.

Yasa teklifinin içeriği

Şimdi, yukarıda özetlediğimiz bu saldırının kapsamını, M.Soyal tarafından hazırlanan yasa tasarısına bakarak biraz daha yakından görelim. Yasa teklifine göre, önce TTK bir anonim şirket haline getirilecek ve oluşturulacak bir üst kurul tarafından yönetilecektir. Üst kurul 6’sı devlet, 6’sı da işçi, mühendis ve diğer çalışanlardan oluşacak, kurul başkanı ise bu 12 kişi tarafından dışarıdan bir başka kişi olarak belirlenecektir. TTK A.Ş’nin kurulduğu tarih itibarıyla TTK’nın tüm borçları, faizleriyle birlikte hazine tarafından üstlenilecektir. TTK A.Ş’nin kamu hisseleri 5 yıl süreyle özel kişi ve kurumlara devredilmeyecek, 5.yılın sonunda %55’in dışındaki hisseler borsaya sunulacaktır.

Görüldüğü gibi TTK’nın “özerkleştirilmesi” koskoca bir yalandır. TTK; sermaye devleti, sendika ağaları ve Mühendis odaları işbirliğiyle özelleştirilmektedir. Oluşturulacak üst kurul, TTK’yı tekellere devredecek siyasal ve ekonomik alt yapının oluşturulmasında görev alacak bir ihanet şebekesinden başka bir şey değildir. Beş yıl boyunca devlet ve sendika ağalarının işbirliğiyle örgütsüzleştirilmiş, köleleştirilmiş bir işçi yığınının en azgın sömürüsüyle “modernize” edilen TTK, borsa yoluyla büyük tekellere devredilecektir. Görüldüğü üzere, GMİS ağaları ve böylesi bir oyunda yer alırlarsa Mühendis odaları tam bir ihanete imza atmış olacaklar. Sermayenin sınıfa dönük saldırısı bizzat bu uşaklar eliyle uygulanacak.

Bu saldırının yürürlüğe geçmesiyle % “0” lık sözleşmeler, sosyal hakların gaspı, sınırsız bir sömürü ve kölece çalışma koşulları peşpeşe gelecek, bu da yetmeyecek, zorunlu emeklilik adı altında kitlesel işten atmalar artarak devam edecektir.

Özelleştirme, “özerkleştirme”, esnek üretim, kalite çemberleri, taşeronlaştırma vb. kavramlar farklı farklı yöntemleri de ifade etseler, sonuçta tek program etrafında birleşmektedirler. Bu program sermaye düzeninin, yaşadığı krize çözüm olarak gördüğü, krizin faturasını işçi ve emekçilere çıkarma programıdır. Varlık koşulu emek sömürüsüne dayanan bu kapitalist düzenin yaşadığı krize çözüm bulmak ise işçi sınıfı ve emekçilerin sorunu değildir. İşçi ve emekçilerin sorunu, bu krizin faturasını sahiplerine ödeterek, ücretli kölelik zincirlerini kırabilmektir. Tam tersi bir durum ise bu zincirlerin parlatılmasından başka bir şey ifade etmemektedir. O halde, işçi sınıfı bir bütün olarak bu programın karşısında durmalı “Krizin faturası kapitalistlere, kahrolsun ücretli kölelik düzeni” şiarları etrafında birleşerek mücadeleyi yükseltmelidirler. Bu da ancak sendikal ihanet parçalanarak, taban insiyatifi temelinde birleşik, merkezi bir örgütlenme ve militan bir mücadele hattıyla mümkündür.

Düzen partilerinin “özelleştirme karşıtlığı” ve çevrecilik ikiyeüzlülüğü

Kocaeli’de çevre platformunun düzenlediği mitinge ÖDP, EMEP, İP ve KESK’in yanı sıra FP, DYP, CHP gibi partilerde katıldı. Bütün bu siyasi partiler ve DKÖ’ler çevre platformunun pankartı altında yürüdüler. Sözüm ona özelleştirmeye karşı oluşturulan bu platformun ana teması çevre idi. Çevre platformu adına konuşan Kocaeli Yüksek Öğrenimliler Derneği (KAYÖD) başkanı Yavuz Ulugün SEKA fidanlığında kesilecek olan yüz bin ağacın çevre üzerindeki etkisinden bahsetti durdu. Özelleştirmenin getireceği işsizlik, yağma ve talandan hiç bahsetmedi. SEKA fidanlığında ağaçlar, fidanlar olmasaydı buna karşı çıkacaklarını sanmıyorum. Çünkü deniliyor ki, “Biz sanayileşmeye karşı değiliz, Ford fabrika mı kurmak istiyor, gitsin Kundura yolunda binlerce dönüm arazi var oraya kursun.” Sanki oraları Kocaeli’nin toprakları değil. Fazilet Partisi Kocaeli Milletvekili daha açık konuşuyor; “Biz özelleştirmeye karşı değiliz SEKA fidanlığının peşkeşine karşıyız. Yani parayı versin kim alırsa alsın diyor. FP Milletvekili Necati Çelik daha da açık ifade ediyor bunu; “Ben yöre halkının hissiyatına tercüman olacak bu yatırımın orada yapılmasını savunuyorum. Rayiç bedelle Ford-Koç ortaklığına verilmeli.”

Çevre platformu bir dizi etkinlik düzenliyor. SEKA fidanlığına gidilip Genel başkanlar ve milletvekilleri basın açıklaması yapacaklar. KAYÖD’de bütün siyasi parti temsilcileri basın açıklaması yapacak ve 18 Temmuz’da da miting yapılacak. Çevre platformu daha “kapsayıcı” olsun diye bütün siyasi partilere gidecek destek isteyecekti. Bu bakışla bir heyet MHP’ye gidiyor. ÖDP ve EMEP il başkanları da FP’ye gidiyorlar destek için. 4 Temmuz’da gerçekleşen soyunma eyleminde FP il başkanı DYP milletvekili Kalkandelen EMEP, ÖDP il başkanları yanyana objektife poz veriyorlar. İktidardayken özelleştirmeci bacımızın partisinin milletvekilinin eyleme destek vermesi düşündürücü değil mi?

Bugün CHP, DYP, FP, MHP vb. partilerin hangisi iktidarda iken işçiden emekçiden yana kararlar çıkarmışlardır? Hepsisi de sermayenin egemenliğini savunmuş düzen partileridir. Her zaman sermayenin yanında yer alan düzen partileri işçinin emekçinin yanında yer alamazlar.

Kocaeli’deki mitinge KESK, işçi sendikalarından TÜMTİS Genel Başkanı Sabri Topçu, Harb-İş Genel Başkanı İzzet Çetin, Selüloz-İş Genel Başkanı Davut Bozkan, Harb-İş Şube Başkanı A. Kasımoğlu, BMS Şube Başkanı H. Ali Yıldız, EMEP Genel Başkanı A. Levent Tüzel, ÖDP Genel Başkan Yardımcısı Saruhan Uluç, FP İl Başkanı Atabay CHP İl Başkanı Aydın, TMMOB Genel Başkanı Yavuz Önen katıldılar. KAYÖP’de düzenlenen basın toplantısına FP milletvekili, DYP milletvekili, CHP milletvekili, EMEP Genel Başkanı, ÖDP Genel Başkan Yardımcısı, İP İl Başkanı katıldı.

“Kapsayıcı” olsun diye geniş tutulan mitinge katılım ise çok düşüktü, yaklaşık 500 kişi. Kızıl Bayrak, HADEP, Atılım, Alınteri, SİP düzen partileriyle aynı platformda yer alamayacaklarını açıklayarak mitinge katılmadılar.

Herkes kendi bayrağı altına!
SYKB/İzmit

MGK-TÜSİAD hükümeti buçuk fazla vermedi

MGK-TÜSİAD hükümetinin yigit başbakanı İMF'ye verdiği sözü tuttu. Kamu çalışanlarına %20'den "buçuk fazla" vermedi.

Onun bu cüreti, ne "sözünün eri" olmasındandır, ne sermayenin çeteci devletinin "dün ve bugün yapılan, yarın da yapılacak olan" bin operasyonlarına güveninden. Bu cüreti sınıfın saldırılar karşısındaki suskunluğundan almaktadırlar. Paketle ilgili ilk açıklamalar hatırlanırsa; "sosyal patlama"ya yol açar korkusuyla, saldırıların 3 yıla yayılarak uygulanması sözkonusuydu. Bu aynı korkuyla, %20'lik zam hemen uygulanamamış, neredeyse 1 aylık bir gecikme pahasına uzunca bir nabız yoklama gerektirmişti. İktidarı-muhalefeti ile tüm düzen partilerinin işi gücü bırakıp iki hafta boyunca memur zammını tartışmalarının başka bir anlamı olmadığı, kamu çalışanlarının nabızı alındıktan sonra, en "sert" muhalifler dahil olmak üzere %20 üzerinde çok kolay uzlaşabilmeleri gösteriyor.

Kamu hareketinde, 5 Mart'la başlayan düşüşün boyutları bile sistemi rahatlatmaya yetmemiş olacak ki, hala 4 Mart'ın kabusunu yaşıyorlar. Aslında bu konuda haksız da sayılmazlar. Çünkü harekette bu gerileme, mücadelenin maddi zeminlerinin ortadan kalkmasından, kamu çalışanlarının taleplerine, bu çerçevede nispi bir refaha kavuşmalarından kaynaklanmıyor. Tersine, sendikal hak talebini ortaya çıkaran bu zemin her geçen gün daha da olgunlaşıyor. Son sadaka zammı ve onun kat kat üstünde bir enflasyon oranıyla birlikte bu olgunlaşma hızı kuşkusuz artacak. Bu nedenlerle mücadeledeki bu dibe vuruş, asıl moral durumla bağlantılandırılmalı. 4 Mart'ı yaratan kamu çalışanları, önlerinde, bu direnişin şerefine üstlenebilecek bir önderlik bulamadı. Tersine, 4 Mart'ın tüm onurunu ayaklar altına alan bir 5 Mart yaşandı. 5 Mart kararlarıyla KESK önderliği, aslında kendi sonlarına imza atmış oldu. Aynı önderliğin kongreleri tekrar almış olması yanıltmamalı. Görülüyor ki KESK ordusuz kurmaya dönmüştür.

Önderliğe küskünlüğü, kendi yaşamsal sorunlarına karşı bile bir suskunluğa dönüştürerek, %20'lik sadaka zammını yutan kamu çalışanlarının, bu suskunluğu sonsuza dek sürdüreceği düşünülemez. Sınıfın saldırılar karşısındaki genel suskunluğuyla da yakından ilişkili olan bu durum, çok geçmeden tersine dönecektir. Döndürmek için ihtiyaç olan, devrimci bir önderliktir.

Mücadele potansiyelleri ve siyasallaşma eğilimleri yakından bilinen hareketi bu durumdan çıkarmak, yine her zaman olduğu gibi, devrimci öncünün görevidir. Kongrelerdeki reformizme eklenilen tutumlarıyla belkemiksizliklerini bir kez daha kanıtlayan küçük burjuva devrimciliğinin perspektifsizliği, sosyalist kamu çalışanlarının görev ve sorumluluğunu sadece artırmaktadır. Sadece reformizmle mücadele değil, devrimci kamu çalışanlarını reformizmden uzaklaştırma, mücadele potasında birleştirme görevi de duruyor önlerinde. Bu görevi yerine getirebilmek ise, kitle mücadelesinin tabandan örgütlenmesi ve yükseltilmesinde somutlanacak.

**Kahrolsun ücretli kölelik düzeni,
Yaşasın sosyalizm!**

SES Zonguldak Şubesi YK üyesi Dr. Ahmet Tellioğlu ile KESK genel kurullarına ilişkin yaptığımız röportaj:

Kızıl Bayrak: KESK Genel Kurulları'nı nasıl değerlendiriyorsunuz?

A. Tellioğlu: KESK genel kurulları devletin sınıf hareketine yönelik kuşatmasını daralttığı, saldırılarını yoğunlaştırdığı koşullarda yapıldı. Devletin KESK'e yönelik bir "ehlileştirme programını" yürütmekte olduğu biliniyor. Bugün sınıfın en hareketli bölümü olarak duran KESK ehlileştirilmeye, bir huhalefet odağı olmaktan çıkarılmaya çalışılıyor. Devletin gözünü diktığı nokta kamu emekçileri mücadelesinin siyasallaşma düzeyidir. Devlet KESK'i hem fiili-militan-meşru mücadeleden uzaklaştırmaya hem de depolitize etmeye çalışıyor. İşte genel kurullarda KESK'in böyle bir çerçeveye yasalci-reformist anlayışlar eliyle hapsedilmeye çalışıldığını gördük. Yasalci-reformist anlayışlar bu ehlileştirme programının değirmenine iki kanaldan su taşıdılar. Kamu emekçilerinin sendikal mücadelesini, sınıf mücadelesi, devrim ve sosyalizm anlayışı içinde kavrayan anlayışlar ve unsurlar tecrit edilmeye çalışıldı. Ve bunlarla birlikte tabii ki, mücadeleyi devletin koyduğu sınırlamalar -ki yasalar tam da bu sınırlamaların kendileridir- içinde sürdürme, bunları zorlamama anlayışı büyük ağırlıkla yönetime taşındı. Fakat ne yazık ki genel kurullarda devrimci kamu emekçilerinin mücadelesinin, devrim ve sosyalizmle kopmaz bağı, bu bağın doğal sonucu siyasal talepleri ve bu taleplerin öncelikli parçası Kürt halkının kurtuluş mücadelesine, sınıf kardeşliği ve emekçi enternasyonalizmi temelinde yaklaşan bir hattı öremediğini gördük. Mücadeleyi ilerletecek olan devrimci hat, genel kurullar öncesinden başlayan süreçte kitlelerle buluşarak örülmeli ve KESK'i ehlileştirmeyi, depolitize etmeyi hedefleyen her türden girişimin önüne dikilebilmeliydi. Ne yazık ki bu olmadı, bu devrimci barikat örülemedi.

Sonuçlar göstermektedir ki, önümüzdeki dönem KESK'in fiili-meşru-militan mücadelesini geliştirecek bir üst yönetim oluşma olanağı kalmamıştır. Mücadeleyi sermayenin, devletin çizdiği sınırlara hapsedecek bir üst yönetim oluşacaktır. Oysa KESK'in tarihi devletin kamu emekçilerine biçtiği elbisenin fiili-meşru-militan mücadele temelinde parçalanmasının tarihidir. Bugün geline nokta net olarak gerilemedi.

Kızıl Bayrak: Genel kurullarda bir devrimci hattın örülemediğini söylüyorsunuz. Sizce neden örülemedi bu hat?

A. Tellioğlu: Bu, salt genel kurulların yapıldığı 2-3 günle sınırlı değil kuşkusuz.

Bu hat genel kurullar öncesinden başlayan bir süreçte örülebilmeliydi. KESK içindeki devrimciler, 11 Aralık'la başlayan süreçte fiili-meşru-militan mücadele hattını, devrim ve sosyalizm perspektifiyle buluşturarak bu hattı KESK'e rağmen örebilmelilerdi. Bu yapılmadı. 24 Ocak'ta yapılmadı, 4 Mart'ta yapılmadı, 5 Mart'ta yapılmadı, 5 Mart sonrası süreçte yapılmadı. Böylesi bir hattın salt devrimci reflekslerle örülemediğini, mutlaka ve mutlaka sınıf mücadelesinin devrim ve sosyalizm hedefiyle kavranılmasına bağlı olduğunu gördük. Birçok devrimci anlayış, sermayenin devlet eliyle yürüttüğü saldırının muhtevasını anlayabilmiş değil. Bu saldırıda yasalci-reformist anlayışların rolünü kavrayabilmiş değil. Hadi kavradı diyelim, bunun gerektirdiği devrimci duruşu gösterme ısrarına sahip değil. Ayrıca bugüne değin KESK'in pek çok zemininde devrimcilerle birlikte durmuş Kürt yurtsever kamu emekçileri genel kurullarda bu duruşu gösteremediler. Bunda iki etken rol oynadı. İlk olarak, Kürt halkının kurtuluş mücadelesi, kurtuluşun devrim ve sosyalizm perspektifi dışında arandığı bir politik açmazı yaşıyor. Bunun yanında Türkiye devrimci hareketiyle KUKM arasında devrimci temelde sağlam bir ilişki henüz kurulabilmiş değil. Böyle olunca Kürt yurtsever arkadaşlar "hangi reformistlerle birlikte olalım" gibi bir arayışa girdiler.

Sonuçta SES Genel Kurulu'nda olduğu gibi sınıf mücadelesini iş, ekmek, özgürlük kavramlarıyla anlayan, bu çürümüş düzende emekçiler lehine kimi reformlar yapılmasını varlık nedeni sayan reformist EMEP'in yaklaşımını benimseyen kamu emekçileriyle, Kürt yurtseverler ittifaka girdiler ve peşlerine "Memurların Devrimci Birliği"ni de taktılar. "Devrimci Memur Hareketi" de karşı listede ÖDP ile birlikte yer aldı.

Kamu emekçileri içindeki duruşlarını devrimci olarak niteleyen (MDB ve DMH) arkadaşlara sormak lazım, ÖDP'li, EMEP'li listelerde hangi devrimci yaklaşımla yer aldınız? Kürsülerde, dergi sayfalarında yapılan reformist nitelemelerinin somut karşılığı nedir? Devrimcilerin reformizmle ittifakları hangi temelde gerçekleşmektedir?

Kürt yurtseverlere ise Kürt halkının kurtuluş hakkını gayrimeşru gören anlayışlarla hangi zeminde bir araya geldiklerini sormak gerekiyor.

Eklemek istiyorum, tavrını her koşulda Kürt yurtseverlerin alacağı tavra göre belirleyen bir yaklaşım kuşkusuz merkez yönetim kurullarına girişi sağlayabilir ama bu yaklaşımın devrimci olarak nitelenmesi bence kof bir nitelemedir. ÖDP'li, EMEP'li bir devrimcilik açıklaması olanaksız bir devrimciliktir.

“Maliye hizmetleri sınıfı” üzerine kısa bir değerlendirme

Ankara'da kamu emekçileri eylemleri

Hükümetin, kamu emekçilerinin 1989 yılından bugüne sürdürmüş olduğu mücadelenin ve ödediği bedellerin sendikal örgütlenmeleri taşıdığı kitlesel konumu parçalama ereğine kilitlenmiş “Grevsiz ve Toplu Sözleşmesiz Sendika Yasa Taslağı” geçici olarak askıya alındı. Bu askıya alınmada, 4 Mart direnişinin önemli bir payı olmakla birlikte, esas olarak KESK'teki teslimiyetçi ruhun siyasallaşmış korkuları ile CHP'nin taktik dayanışması etkin oldu. 4 Mart, devletin her türlü baskı ve sindirme yöntemlerine olduğu kadar, KESK'teki reformist önderliğe de kararlı ve direngen cevap olmasına rağmen, 5 Mart'ta kendi önderliği eliyle sönümlendirilen bir direnişin bu saldırıyı püskürtbildiğini iddia etmek doğru olmayacaktır.

Sistem, grevsiz-toplu sözleşmesiz sendika yasa taslağıyla fiili ve meşru sendikacılık temelinde örgütlenmiş kamu sendikalarını yok etme ve sindirme girişiminin ardından, şimdi de maliye emekçilerini hedef alan ve Vergi Reformu Yasa Taslağıyla birlikte 178 sayılı Maliye Bakanlığı'nın Teşkilat ve Görevleri Hakkında Kanun Hükmünde Kararname'ye eklenen “Maliye Hizmetleri Sınıfı” maddesiyle saldırıların dozajı arttırılıyor. Bu düzenlemeyle sendikal örgütlenmeye karşı psikolojik boyutu ön plana çıkarılan bir savaş açılıyor. Hizmet üretiminin keskinleşen toplumsal muhalefesinde demoralizasyon yaratılmaya çalışılıyor.

Maliye çalışanları bu düzenlemedeki tanıma göre, Genel İdari Hizmetler Sınıfı içerisinde yer alıyor. Genel İdari Hizmetler Sınıfı'ndaki şef ve üst kadrolarda çalışanların dışındakiler (memur) ile Yardımcı Hizmetler Sınıfı'nda yer alan ve hizmet üretiminin bütün ağırlığını sırtında taşıyan, ekonomik ve sosyal açıdan kamburlaşmış maliye çalışanları yasa taslağıyla Maliye Hizmetleri Sınıfı'na dahil edilmezken, şef ve daha üst kadrolar bu sınıfa dahil ediliyor. Ancak; memurlardan lise ve dengi okul mezunu olanlardan, son 3 yıl içinde olumsuz sicil veya disiplin cezası almamış olanlar, 31.12.2000 yılına kadar, bir yılda ikiden fazla olmamak şartıyla açılacak sınavda başarılı olmaları halinde Maliye Hizmetleri Sınıfı'na girmeye hak kazanıyor. Yardımcı Hizmetler Sınıfı'nda yer alanlar ile ilkökul ve ortaokul mezunu maliye çalışanları kati suretle bu sınıfa dahil edilmeyerek ekarte ediliyor.

Maliye çalışanlarının sendikal mücadeleye katılımı ve hak almadaki kararlılığı, işverenin dolaysız saldırısını ve demokratik istemlere tahammülsüzlüğünü koşulluyor. İdari cezalar, rüşvet vb. kirli unsurlarla kendini geliştirip zenginleştiren kapıkulu bataklık kültürü teşvik ediyor, önu açılıyor. Bütün bu gelişmeler tehditkar idari gücün kime yöneleceği, kimler üzerinde yoğunlaşacağını açıkça gösteriyor.

Maliye emekçilerinde Tüm Maliye-Sen önderliğinin reformist teslimiyetine karşı tepkilerin geliştiği, insani/demokratik istemleri temelinde yükselen mücadelenin devlete yönelmeye başladığı, militan mücadele metodolojisinin içselleştirilerek etkin kılınmaya çalışıldığı bir dönemde böyle bir yasal düzenleme yapılması, özellikle dikkate değerdir.

Düzenleme tamamen bürokratik ihtiyaçlara göre şekillendiriliyor. Sınıfa giriş için yılda 2'den fazla olmamak şartıyla sınav dayatması getirilmesi ve bunun son üç yılda idari ceza veya disiplin cezası almamış olma şartına bağlanması, sinsi ve tehditkar bir psikolojik saldırıyı temsil ediyor. Sendikal dinamikleri ve kitleyi bölerek edilgen bir hale getirmede bir zor gücü olarak da pekiştiriliyor. Bunun özellikle, “fiili ve meşru sendikacılık anlayışının” alanlardaki kitlesel direngenliğiyle yaratılan sendikal

mücadele kültürünün parçaladığı kapıkulu zihniyetini yeniden diriltme amacını da içinde barındıran polisiye saldırılarla tamamlanan bir yasal düzenleme olduğunu da unutmamak gerekiyor.

Bu düzenlemenin, son yıllarda hemen her hükümetin diline doladığı, “devlet memuru fazlalığı” demagojilerine bir alt yapı oluşturacağını da görmek gerekiyor. Düzenlemeyle ekarte edilmek istenen ilkökul ve ortaokul mezunları ile sendikal mücadelenin keskinleştiği bir dönem olan son üç yıl içinde idari veya disiplin cezası alanların, bu söylem çerçevesinde ilk denekler olarak kullanılacağı ise çıplak bir gerçek olarak karşımıza çıkıyor.

Konun bir yönü de, Maliye Hizmetleri Sınıfı'na dahil olan maliye çalışanları ile dahil olmayan maliye çalışanları arasında yaratılacak ekonomik uçurumdur. Bu uçurumun yanında, sınav hakkı, idari zor gücünü temsil eden cezalarla birlikte maliye çalışanında yaratacağı psikolojik dejenerasyona ve sendikal örgütlülükte sekerizmin gelişmesine ortam hazırlayacaktır.

Bir diğer boyut ise; sahte sendika yasasıyla bu düzenleme arasındaki bağlantıdır. Sendikal mücadelede kangrenleşen teslimiyet ve ihanet çizgisine yaşam alanı açması ve sınıfsal bir düzlemde kendini ifade eden, tanımlayan militan mücadele hattının önüne set çekmesidir. Bütün bu gelişmelerdeki senkron, üzerinde düşünülmesi gereken bir konudur.

Katı merkezietçi bürokratik yapının ve sermaye kesiminin kutsal koalisyonunun çelik çekirdeğinin kurumsal siyasal örgütlenmedeki izdüşümü ve sözcüsü olan MGK'nın direktifleri doğrultusunda kurulan ANASOL-D hükümeti, kamu emekçilerinin örgütlülüğüne karşı, 1989 yılından beri başlayan savaşı amansızca yürütüyor ve cepheyi genişletiyor. Savaş, yargısız infazlardan işten çıkarmalara, hapis cezalarından fon kesmelere kadar çok geniş yelpazede gerçekleşiyor. Saldırılar özelleştiği oranda genelleşiyor. Sağlık, enerji, eğitim alanlarında çok ciddi özelleştirme çalışmaları yürütülmektedir. Pilot bölgeler ve üsler tespit edilmiş ve özelleştirme deneyleri için ilk sinyaller verilmiştir.

4 Mart Kızılay eylemini, bu genel olasılıklar üzerinden yapılan analizlerden sonra bir dönüm noktası olarak algılamak gerekiyor. Reformizmin bünyesinde hayat bulan teslimiyet ve ihanete karşı etkin mücadele, haklılığın ve istemlerin alanlara taşırılmasıyla mümkündür. Reçete bellidir. kolektif bir iradeyle çatışılarak alanlarda yazılmıştır. Kararsızlık, olumsuzluğu geliştirecek ve sorunları ağırlaştıracaktır. Mücadele üçyüzaltmışbeş günleştirilmeli ve aktüel bir hale getirilmelidir. Reformizmle devletin şeytani koalisyonu ancak kararlı ve bilinçli bir birliktelik ile geri püskürtülüp, dağıtılabilir. Sürece cevap vermeyen her duruş mücadelenin sekteye uğraması ve yavaşlaması anlamına gelecek ve uzlaşma ve yenilgiyi getirecektir. Pratikte beslenen bilinçle bütünleştiği oranda mücadele hak alıcı olacaktır. Sermayenin topyekun saldırılarına karşı en iyi yanıt direnişi de topyekünleştirmektir. İşçi sınıfına ve çizgisine yaklaşıldığı oranda bu tür hastalıklara karşı güçlü bağışıklık sistemi kazanılacaktır. Görev acildir, işyerinden ciddi bir pratiksel bilinçlendirmeyle aritmetik artış gösteren periyodik eylemlilikleri kamu emekçileri cephesinden örgütlemek ve işçi sınıfıyla alanlarda kucaklaşarak siyasal hasreti gidermek gerekiyor.

Tüm Maliye Sen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

Ankara Şubesi'nden bir üye

MGK-TÜSİAD hükümetinin IMF'ye verdiği söz gereği memura %20 zam açıklamasının ardından Ankara sokakları, Türk Kamu Sen, Memur Sen ve KESK'in birbirleriyle yarışmasına yaptıkları eylemlere sahne oldu.

KESK'in Türk Kamu Sen'le yarışmasına ekonomik taleplere kilitlenmesi tabanında ciddi rahatsızlıklar yaratıyor. KESK eylemlerinden bazıları ve gelişmeler şöyle özetlenebilir.

*17 Temmuz 1998 günü saat 16:00'da Güven Park'ta başlayan eylem yoğun polis ablukası altında yapıldı. Gözaltına alınan bir kamu emekçisi, kitlenin kararlı duruşuyla serbest bırakıldı. Saat 17:30'da işyerlerinden çıkan kamu emekçileri eylem yerine geldiklerinde devletin kolluk güçleri tarafından engellenmek istendi fakat bu abluka dağıtıldı.

21 Temmuz 1998'de Zafer Çarşısı önünde yapılan oturma eylemine ise 250 civarında kamu emekçisi katıldı. Tüm Sosyal Sen, Eğitim Sen, Maden Sen, Haber Sen, Enerji Yapı Yol Sen, BTS, Tüm Bel Sen, Tüm Maliye Sen'in katıldığı eylem oldukça coşkuluydu. 12:30'da başlayan basın açıklamasına Harb-İş üyesi işçiler de destek verdi. “İşçi-memur elele genel greve!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Yılgınlık yok direniş var!”, “Onurlu memur hesap soruyor!” sloganları sık sık atıldı.

Dönem sözcüsü Nazım Alkaya'nın okuduğu basın açıklamasında %20'lik zamlar protesto ediliyordu. Ayrıca, düşünce suçuyla bir yıldır Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde tutulan SES üyesi Mahmut Konuk'un dışarı çıkması nedeniyle karşılama çağrısı yapıldı. “Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!”, “Çeteler mecliste emekçiler hapiste!” sloganlarıyla saat 13:00'de eylem bitirildi.

SYKB/Ankara

EKİM

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN!

*İşçi sınıfının kurtuluşu
kendi eseri olacaktır!*

Sayı:195, 1 Temmuz '98 Başyazı

MGK-TÜSİAD hükümetinin İMF ile yeni anlaşması:

Emekçi sınıfların yaşamında gerçek bir yıkım planı

Generallerin artık günlük olarak yönetip denetlediği Anasol-D hükümeti, uluslararası sermayeye iktisadi-mali jandarmalık yapan İMF ile yeni bir anlaşma imzaladı. Sermaye çevrelerinin büyük bir memnuniyetle alkışladığı, tekeller medyasının allayıp pullayarak sunduğu, hükümetin ise "tarihi önemde bir adım" olarak nitelendirdiği anlaşma, gerçekte, emekçilere yöneltilen çok yönlü iktisadi ve sosyal saldırıların bundan böyle İMF tarafından günlük olarak denetlenmesinden başka birşey değildir. Sermaye hükümetleri aynı saldırı programını uluslararası tekeller ve işbirlikçi burjuvazi adına zaten uygulayageliyorlardı. Yeni anlaşmayla birlikte, saldırıya yeni boyutlar eklenmesinin ötesinde, uluslararası tekellere uygulamanın "tavizsiz" olması ve bunun böyle olup olmadığının İMF tarafından sürekli denetlenmesi güvencesi verilmiş oluyor. Yeni anlaşmaya göre hükümet göstermelik düzeyde bile inisiyatif kullanma yetkisine sahip değildir.

Emperyalizme iktisadi, mali, askeri ve diplomatik alanlardaki çok yönlü bağımlılık Türkiye'nin ekonomisini ve maliyesini onyıllardan beridir İMF ve Dünya Bankası türünden emperyalist kuruluşların sürekli yönetimi ve denetimi altına sokmuştur. Düzenin her geçen gün biraz daha derinleşen krizi, bu bağımlılığın onursuz bir kölelik ilişkisi boyutları kazanmasına, emperyalizme uşaklık çizgisinin gizlenemez hale gelmesine yol açmaktadır. Öylesine ki, Türk başbakanının kendi memuruna "buçuk" fazla zam vermeme "kararlılığı"nın gerisinde İMF direktiflerinden "buçuk" sapma

olanağına sahip olmayan bir sıradan İMF memurunun davranış zorunluluğu vardır. Türk burjuvazisinin ülkeyi emperyalist dünyaya peşkeş çekmesi, işleri onursuzluğun ve uşaklığın dipsiz kuyusuna kadar getirmiştir.

Türk milli kurtuluş savaşı, emperyalist işgali sona erdirmek ve siyasal bağımsızlığı elde etmekle sınırlı kaldı. Emperyalizme iktisadi ve mali bağımlılık sürdü. Bu koşullarda siyasal bağımsızlığın biçimsel kalması kaçınılmazdı. Siyasal temsilciliğini M. Kemal'in yaptığı Türk burjuvazisinin önderliğinde emperyalist işgale karşı gelişen bir milli kurtuluş savaşının bu sınırların ötesine geçmesi zaten beklenemezdi. Fakat yine de o dönemde Türk devleti, hem emperyalist ülkeler ile Sovyetler Birliği arasındaki çelişkilerden yararlanarak, hem de emperyalist dünyanın kendi iç çelişkilerini bir imkana dönüştürerek, iç işlerindeki inisiyatifin yanı sıra uluslararası ilişkilerde de belli manevra olanaklarına sahip oldu.

İkinci emperyalist savaşın sona ermesiyle birlikte bu dönem noktalandı. Fakat burjuvazi bugüne dek, bu kendine özgü dönemin aldatici görünümünü emekçi yığınları aldatmanın bir aracı olarak başarıyla kullandı. "Bağımsız dış politika" argümanına dayandırılan demagojik propagandanın hala da etkili olmasında kendine özgü bu dönemin önemli bir etkisi vardır. Oysa bu son 50 yıldır tekrarlanan yalan ve ikiyüzlülüğe dayalı bir tekerlemedir yalnızca.

Uluslararası sermaye ile tam bütünleşme ve ABD

emperyalizmine tam teslimiyet, Türk burjuvazisinin sınıfsal çıkarlarının yön verdiği gönüllü bir tercihtir. "Sovyet işgali ve komünizm tehlikesi" argümanı ile azgın bir karşı-devrimci kampanya eşliğinde gerçekleşen gönüllü kölelik süreci adım adım pekiştirildi. Komprador ticari faaliyet, devletçilik uygulamaları ve savaş döneminin inanılmaz vurgunlarıyla palazlanan burjuvazi, emperyalist savaş izleyen yıllarda emperyalist tekellerle ortak sanayi yatırımlarına girişti. Türkiye emperyalist savaş izleyen yıllarda peşpeşe Dünya Bankası, İMF ve Avrupa İktisadi İşbirliği Örgütü'ne üye oldu. "Truman Doktrini" çerçevesinde askeri olarak Pentagon'a bağlandı. Birbirini izleyen bir dizi kölelik antlaşması, iplerin tüm alanlarda ABD'nin eline verilmesini pekiştirdi. ABD'nin çıkarları doğrultusunda Kore'ye savaş birliklerinin gönderilmesi ise, emperyalist savaş örgütü NATO'ya kabul edilmesinde kölelikte sadakatin bir tür sınavı işlevi gördü. Türkiye'nin 1952 yılında NATO'ya girmesiyle birlikte emperyalist dünya içindeki "misyonu" da belirlenmiş oldu: Kuzey'de Sovyetler Birliği'ne, petrol bölgesi olan Güney'de ise Ortadoğu halklarına karşı ABD'nin ileri bir karakolu görevi üstlenmek.

Türkiye'nin emperyalizme her alanda kölece bağımlılığı "ithal ikameci" politikalarla birleşince, onun emperyalist borç batağına çıkmayacak tarzda saplanmasına ve Dünya Bankası ve İMF'nin dayattığı plan ve politikalara koşulsuz teslimiyetine yolaçtı. Bu emperyalist finans kurumları emperyalist tekeller adına son 50 yıldır Türkiye ekonomisine dolaysız olarak yön vermektedirler.

Bu bağımlılık ve yönlendirmenin sonuçları ise tüm çıplaklığı ile ortadadır. Türkiye kapitalist düzeninin krizi sürekli büyüyüp derinleşmekte, sonuçları emekçi sınıfların yaşamını her geçen gün biraz daha tahrip etmektedir. Türkiye'nin borçları günden güne artmakta, dış ticaret açığı büyümekte, faturası ise sürekli olarak emekçi sınıflara kesilmektedir.

Türkiye kapitalizminin krizi yapısal nedenlere dayanmaktadır. Emperyalizme bağımlılık bu yapısal krize kendine özgü karakterini vermekte, onu ağırlaştırmakta, süreklileştirmektedir. Bu salt Türkiye'ye özgü değildir, benzer konumdaki tüm ülkelerde yaşanmaktadır. "İthal ikameci" ekonomiler gerçekte katı biçimde ithalata dayalı ekonomilerdir. İthal edilen tüketim mallarının kendisi değil, bu malların üretimi ya da montajı için gerekli makina-teçhizat ve ara mallarıdır. Bunların ithalatı sürekli döviz gerektiren ve yutan bir mekanizmadır. Gerekli döviz bulabilmek için en azından ithalatı karşılayacak bir ihracat bir zorunluluktur. Ancak bu ekonomiler metanın iç pazar ihtiyaçları çerçevesinde üretimine dayanır ve kalite olarak uluslararası tekellerle rekabet etme şansına sahip değildir. Bu nedenle sürekli döviz kıtlığı, ödemeler dengesi açığı ve dış borç yükü yaşanır. Döviz kıtlığı dış borçlarla giderilir, dış borç ödemeleri sürekli döviz gerektirir, bu kısır döngü sürekli büyüyerek devam eder. Öylesine bir dış borç mekanizmasıdır ki bu, borçlar ödendikçe çoğalırlar. Türkiye yıllardır sürekli büyüyen meblağlarda dış borç ödemektedir. '87'de 36 milyar dolar olan borç

miktarı bugün 100 milyar dolara tırmanmıştır. Buna rağmen ekonomi sürekli kötüye gitmiş, sayısız şok paketine rağmen ekonomi iflas etme noktasına gelmiştir. Dış borçlanmaya içeride sürekli bütçe açıkları, dev boyutlarda iç borçlar, sürekli yüksek enflasyon, sürekli düşürülen ücretler, büyüyen işsizlik ve emekçi sınıfların sürekli artan yoksullaşması eşlik etmiştir.

Türk burjuvazisi 12 Eylül zorbalığıyla uyguladığı 24 Ocak Kararları üzerinden bu kısır döngüyü güya “dışa açılma” ve dünya ekonomisi içinde rekabet gücü kazanma iddiasıyla kendi cephesinden kırma yoluna gitti. “Çağ atlayan Türkiye” efsanesi ile toplum buna inandırılmaya çalışıldı. Türk burjuvazisinin dış pazarlara açılabilmesi için elindeki tek imkan ise düşük ücretli işgücüyü. Yatırım, ara malları ve enerji bakımından dışa bağımlı bir ekonomide, ucuz maliyet için tek imkan korkunç düzeyde düşürülmüş ücretler olabilirdi ancak. Bu aynı zamanda yabancı sermayeyi özendirebilmek için bir ucuz işgücü cenneti yaratma politikasıydı. Bu politikalar işçi sınıfı ve emekçi kitleleri açlığa ve sefaletle itti. Toplumda servet-sefalet kutuplaşmasını görülmemiş boyutlara vardırdı. Buna rağmen ekonomik istikrar hiçbir biçimde sağlanamadı. Bugün İMF ile yapılan anlaşma gereğince krizin faturası bir kez daha işçi sınıfı ve emekçilere ödetirilmeye çalışılmaktadır. Anasol-D hükümetinin başbakanı İMF-TÜSİAD patentli saldırı programını uygulamada kesin bir kararlılık göstereceğini açıklamaktadır.

Türkiye 50 yıla yakın bir süredir bu kısır döngüyü yaşıyor. Toplum bu sürece büyük sosyal-siyasal çalkantıları, iki büyük devrimci hareketlilik ile üç askeri darbeyi sığdırdı. Şimdi öyle bir noktaya gelinmiştir ki, işçi sınıfı ve emekçi katmanların sefaletin dipsiz kuyusunda İMF reçetelerine sessizce boyun eğmesi istenmektedir. Aksi takdirde askeri darbe ya da İller İdaresi Yasası, Kriz Yönetim Merkezi gibi saldırı kurumları üzerinden generallerin fiili yönetimi altında terör ve zorbalıkla bu reçetelerin zorla uygulanması seçeneği dayatılmaktadır.

24 Ocak Kararları'ndan bu yana “ihracata dayalı sanayileşme” adı altında uygulanan politikalar Türkiye'yi emperyalist yağma ve

talana daha açık hale getirdi. Türkiye emperyalist tekeller için alabildiğine kârlı bir pazar haline geldi. İMF reçetelerinin tavizsiz uygulanması, Türkiye'yi emperyalist tekeller için bir “ucuz işgücü cenneti” haline getirme, emperyalist devletlere ve finans kuruluşlarına olan dış borç ödemelerini güvenceye alma ve elbette bu arada bu temelde işbirlikçi tekelleri burjuvazi için azami kâra ve sınırsız vurgunlara uygun bir ortam yaratma, ekonomiyi emperyalist tekellerin ihtiyacına göre düzenleme amacı çerçevesinde de bir ihtiyaçtır.

Sermaye düzeni sözcülerinin ve medya kaleşörlerinin İMF ile yapılan yeni anlaşmayı bir zafer olarak sunmaları, tekelleri sermaye örgütlerinin onu sevinçle karşılamaları bu çerçevede son derece anlaşılır bir durumdur.

Yeni anlaşma, KİT'lerin emperyalist tekellere ve onların yerli ortaklarına peşkeş çekilmesi sürecini hızlandırmayı amaçlamaktadır. Zaten sefalet ücretleri durumundaki işçi ve emekçi ücretleri iyice düşürülecek, ücretler bizzat İMF heyetleri tarafından belirlenecektir. İşsizlik artırılacak, işsizler ordusu çalışan kesimin düşük ücrete rıza göstermesi için bir tehdit unsuru olarak da kullanılacaktır. Sosyal haklar peyderpey gaspedilecek, sosyal güvenlik kurumları tasfiye edilecektir. Mevcut sendikal örgütlülüğün daha da atomize edilmesi, mümkün mertebe daraltılması, sendikasızlığın yaygınlaştırılması, işçilerin örgütlü gücünden gelen tek silahı olan grev ve toplu sözleşme hakkının tümüyle işlevsiz bırakılması İMF reçetesinin öteki gerekleridir. Kısacası, İMF reçetesinin uygulanmasıyla krizin tüm faturası çalışan kesimlere kesilecektir.

Gerçek mahiyeti bu olan bir anlaşmanın yığınlar “refah ve istikrara kavuşma doğrultusunda büyük bir adım” olarak sunulması ise tam bir pervasızlık ve sahtekarlık örneğidir. Bu, “ulusal çıkarlar”, “refah dönemine geçiş”, “çağdaş ve demokratik bir toplum haline gelebilmek için fedakarlık”, vb. ideolojik argümanlar eşliğinde yıllardır tekrarlanan bir oyundur.

Sermaye sınıfı, onun siyasal temsilcileri ve burjuva medya demagojik propagandayı elbette elden bırakmıyor. Fakat oyunu bu kez son derece açık oynamayı tercih ediyorlar. Bu bilinçli bir tercihtir. MGK sendikacıları üzerinden işçi kitlelerini denetim altında tutuyor olmalarının yarattığı bir rahatlık

elbette vardır. Bir kontr-gerilla aygıtı olan faşist iktidarın yıllardır uyguladığı terör ve zorbalığın yarattığı tedirginlik ve terörize ortam, sermaye cephesinin kendi cephesinden İller İdaresi Yasası, Kriz Yönetim Merkezi, ESK gibi saldırı ve ihanet kurumlarına duyduğu güven bir başka nedendir. Fakat sergilenen pervasızlığın asıl nedeni, darbe tehditleri altında açık oynamanın emekçi katmanlardaki tedirginliği artıracağına, sinmişliği besleyeceğine ve böylelikle kolay bir teslimiyetin gösterileceğine duyulan inançtır. Düzen cephesi zayıflık alanlarını kaba güç gösterisi ile kapatmaya çalışmaktadır.

Tüm bu saldırıları püskürtebilmenin yolu militan bir işçi-emekçi hareketliliğini geliştirmekten geçmektedir. İşçi ve emekçi saflarından kendiliğinden yükselen “Kahrolsun İMF!” şiarını yaygınlaştırmak özel bir önem taşımaktadır. İMF reçetelerine ve KİT'lerin emperyalist tekellere peşkeş çekilmesine duyulan tepki, emekçi kitlelerde devrimci içeriğiyle bir anti-emperyalist bilinç ve eylemliliği geliştirmenin bir olanağı olarak değerlendirilmelidir. Reformist siyasal çevrelerin ve MGK sendikacılarının bu alandaki aldatıcı propagandaları boşa çıkarılmalıdır. “Kahrolsun İMF!” “Kahrolsun emperyalist kölelik” şiarıyla birleştirilmeli, “Bağımsız sosyalist Türkiye!” şiarı bu temel üzerinde işlenmelidir.

Sendikal ihanet şebekesi, İMF reçetelerine karşı çıkmadığı gibi, ESK ihanetiyle İMF patentli politikaların uygulanabilmesi için kendi cephesinden sermaye düzenine hizmette kusur etmemektedir. Bir işçi sendikasının başında bulunup da İMF-TÜSİAD politikalarına karşı çıkmamanın kendisi, bu uşaklar güruhunun ihanetinin düzeyini göstermektedir. Sendikal çetenin diline doladığı “ulusal çıkarlar için eşit fedakarlık”, bir yalan ve aldatmacadan ibarettir. Sömürülen ve sömüren sınıfların yaşadığı kapitalist bir toplumda eşitliğin hiçbir maddi temeli yoktur. “Uluslararası çıkarlar” diye ifade edilen ise gerçekte egemen burjuva sınıfın çıkarlarıdır. Burjuvazi ve proletarya karşıt çıkarlara sahip iki farklı sınıftır. Birinin yararına olanın ötekine zararına olması kaçınılmazdır.

Sendikal çeteler, özelleştirmelere karşı olmadıklarını, ancak özelleştirmelerin kazanılmış hakları

yok etmemesi ve işsizliğe yol açmaması gerektiğini belirtmektedirler. Oysa, özelleştirme saldırısının kendisi zaten kazanılmış hakların gaspedilmesini ve işten atılmaları öngörmektedir. Bu saldırının kendisini püskürtmeden sonuçlarından kurtulabilmek eşyanın tabiatına aykırıdır. Sendikal ihanet cephesinin yaptığı bir kez daha yalan, hile ve demagoji ile emekçi yığınları aldatmaya çalışmaktadır.

Sendikal ihanet cephesi ve sosyal-reformist siyasal akımların bir başka aldatıcı propagandası ise sözümona “ulusal ekonomi”yi gözetmek adına KİT'lerin yabancı tekellere satılmamasıdır. Oysa “yerli sanayi” ya da “ulusal sanayi” dedikleri uluslararası kapitalist sistemin organik bir parçasıdır. Varlığı, bizzat uluslararası tekelleri sermayeye dayanmaktadır. Türkiye'nin kapitalist sistemine ve bu sistemin devamı için ihtiyaç duyulan politikalara karşı çıkılmadan emperyalizme ve emperyalist tekellerin egemenliğine karşı sözümona bir mücadele milliyetçi bir küçük-burjuva ütopyadır. Böylesi bir konum emperyalist haydutluğun kaba müdahalelerine karşı çıkarken, bu aynı haydutluğun iktisadi sömürüsüne objektif olarak onay vermektedir.

Emperyalist-kapitalist dünya sisteminin hüküm sürdüğü, tekellerin egemen olduğu bir dünyada, bağımsızlık ancak emperyalist-kapitalist sistemin dışına çıkmakla olanaklıdır. Her alanda gerçekten bağımsız bir Türkiye, sosyalist bir Türkiye olabilir ancak.

Son anlaşma, egemen burjuva sınıfın ve onun temsilcilerinin sömürücü, riyakar, onursuz ve uşak konumunu yeterli açıklıkla bir kez daha ortaya sermiştir. “Krizin faturasını kapitalistlere ödetelim!” şiarı temelinde işçi sınıfı ve emekçi hareketi tabanına dayalı bir eylemlilik geliştirmenin olanakları bugün fazlasıyla vardır. Siyasal propaganda-ajitasyon ve teşhir kadar, kitleleri somut eylemlere çekmek ve bu eylemliliği birleşik bir hale getirmek, bu doğrultuda tabana dayalı somut örgütlülükler yaratmak büyük bir önem taşımaktadır.

İMF reçeteleri işçi sınıfı ve emekçi kitle eylemliliğine dayanılarak yırtılabilir. Bunun dışında önerilen her yol sermayeye uşaklık, emperyalist haydutlara onursuzca bir köleliği kabul etmek demektir.

Emperyalist egemenliğin savaş örgütü: N

Emperyalist

NATO sosyalizme

ve dünya emekçi halklarına karşı bir saldırı

döneminin ürünü oldu.

İki savaş arası dönemin dersleriyle ABD

bunu doğrudan kendi yönetimine aldı.

Ve emperyalistler arası çelişkinin

açığa çıkardığı sorunları da göstererek

sistemin iç çelişkilerini yumuşattı ve

kendi çıkarlarına göre düzenledi.

1950'lerin ikinci yarısından

'70'lere dek, emperyalizm seçeneğini

barıştan vana yaptı.

Bu kuşkusuz güllük gülistanlık

bir tablo değildir.

Sonuçta barış emperyalizmin barışıydı.

ve her aşamada ve ölçekte ihtiyaç

duyulduğu ölçüde savaşla elele yürüdü.

Bu "barış dönemi"nde sadece

Vietnam'da üç milyon insanın öldüğü bir

ulusal kurtuluş savaşı:

ABD'nin Küba kuşatması (1962):

İngiliz-Fransız-İsrail'in Mısır ve Süveys

kanalına müdahalesi (1956)

ile dünyanın iki kez "nükleer savaş"la

tehdit edilisi vardır ve bu liste daha da

uzatılabilir. Aslında ikinci emperyalist

savaş sonrası dönem dünya tarihinde en çok

insanın öldüğü çok sayıda yerel savaşlara

sahtne oldu. Bu yerel savaşların hiç de

"masum" ve küçük çatışmalar olmadığını,

ya doğrudan emperyalist müdahale ya da

emperyalizmin yönlendirmesiyle çıkarılan

gerici savaşlar olduğunu belirtmeliyiz.

ayrı düşünmek ve anlamak mümkün değildir. Bu nedenle biz burada, dünya çapında süren sınıf mücadelesinin ideolojik, politik, ekonomik, askeri, kültürel vb. çok yönlü geniş çerçevesi içinde, NATO'yu bir ölçüde öne çıkaran bir değerlendirme yapacağız. Buna karşın amacımız bir NATO tarihi yazmak değil, politik mücadele görevleri çerçevesinde NATO'nun ve emperyalizmin yeni dönem yönelimlerini ve ilişkilerini açıklayabilmektir.

NATO neyin ürünü?

Emperyalizm dönemi, aynı zamanda sömürge ve etki alanlarının yeniden paylaşılması temelinde emperyalist paylaşım savaşlarının (dünya savaşları) ve bunun ötesinde sayısız yerel savaşın yaratıcısı oldu. Emperyalizm savaş üretti ve her emperyalist savaş sonrası emperyalist barış hep yeni savaş nedenlerini içinde özellikle barındırdı ve besledi. 1917'de Ekim Devrimi ile girilen ilk sosyalizm denemesi aynı zamanda bu kısır savaş-barış döngüsünü boşa çıkaracak bir adım attı. "Derhal koşulsuz, tazminatsız ve ilhaksız barış!" Hem güncel planda emperyalist savaşın karşısına halklar yararına bir barışla, hem de tarihsel planda emperyalizmin karşısına sosyalizmle çıkılmış olmasından dolayıdır ki, hemen tüm emperyalist güçleri devrime karşı savaşa yöneltti. Birinci emperyalist savaşın sona ermesinin ardından, ABD ve Japonya gibi emperyalist devletlerden yeni kurulmuş bulunan Polonya ve Çekoslovakya'ya kadar, devrim çok sayıda devletin ortak saldırısına uğradı. Bütün savaşların en acımasızı olarak iç savaş, emperyalistler arası çelişkileri bir ölçüde geriye itmiş ve modern dönemin en geniş askeri ittifakını doğurmuştu. Devrimin zaferini ve özellikle Orta Avrupa'daki sert sınıf mücadelelerini, 1920'lerin ortalarından itibaren emperyalist sistemin ekonomik krizinin derinleşmesi takip etti. Özellikle 1929 bunalımı sonrası dönemde, görünürdeki emperyalist barış yerini tamamen emperyalist savaş seçeneğine bıraktı. Böylece faşizmin iktidara geldiği İtalya, Almanya ve Japonya'da politik ve askeri bir ittifak olanağı gündeme geldi. Kendi varlıklarını ülkelerinde ve dünyada anti-komünizm temelinde vareden bu ittifakın adı anti-Komintern paktı oldu. Komintern, 3. Enternasyonal'in (Komünist Enternasyonal) kısaltılmış adıydı.

Burada üç noktaya değinebiliriz. Birincisi; faşizm, emperyalizmin sosyalizme karşı vurucu gücü olarak ortaya çıktı. Bu yüzden anti-Komintern paktı aslında sosyalizmi yoketmeyi üstlenmiş emperyalist ülkelerin askeri paktıdır. Nitekim İngiltere ve Fransa savaş arası dönemde

Almanya'nın Avusturya ('38) ve Çekoslovakya'yı (Mart '39) işgaline sessizce onay verdiler. İkincisi; dünyada tek sosyalist devlet olmasına karşın (SSCB), pakt adını anti-Komintern olarak aldı. Bu, bu askeri paktın tüm dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarına karşı olmak konusunda daha baştan büyük bir açıklık içinde olduğunu gösteriyor. Nitekim Almanya ve İtalya, İspanya iç savaşında açıktan bir taraf olmalarının ötesinde, ordularını doğrudan Falanjist Franko ile birlikte emekçi halka, sola ve sosyalistlere karşı kullandılar. Üçüncüsü; ekonomik kriz derinleştiği ölçüde, emperyalizmin ve onun maşası olarak faşizmin savaş tercihinin ve pervasızlığının artışıdır. Büyük ekonomik bunalımdan tek çıkış yolu büyük bir yıkım savaşı olabilirdi. İkinci emperyalist savaşın ağır yıkımı, emperyalist sistemi yıkılıştan kurtardı. NATO ile ilgili bir yazı çerçevesinde iki savaş arası dönemi biraz geniş ele aldığımız açık. Ama 1945 sonrası ve NATO'nun kuruluşu ile iki savaş arası dönemin ve anti-Komintern paktın benzerlikleri fazlasıyla somuttur.

İkinci emperyalist savaş tam bir yıkım yaratmıştı. Yıkılanların yeniden yapılması gerekiyordu. Sosyalizm ise (üstelik savaşın onu

Emperyalizmin savaş ve barış politikalarını NATO gibi sınırlı bir ölçek üzerinden izlemek kuşkusuz ki olanaklı değildir. Dahası emperyalizmin savaş ve barış dönemi politika ve pratiklerini, onun içinden geçtiği dönemin ekonomik özelliklerinden ayrı düşünmek de mümkün değildir. Nihayetinde "savaş", politikanın başka araçlarla devamı ve "politika" ekonominin yoğunlaşmış halidir. NATO, başta sistemin hegemonik gücü olarak ABD olmak üzere, emperyalizmin bir kontrol mekanizmasıdır. Onun askeri-politik planda kapsamını SEATO, CENTO, AET, vb. eklentilerinden, ona ihtiyaç duyulmasını IMF, Dünya Bankası ve uluslararası borçlanma olgusundan ve onun yeni rolünü MAİ ve MİGA'dan

NATO - 1.Bölüm

savaş ve barış

kuruldu. NATO'ya paralel iki ayrı olayı anmak, emperyalizmin savaş tercihinin yansıması açısından önemlidir. Zira sözde NATO bir "savunma" örgütü, dahası "Sovyet tehditi"ne karşı bir güvence olarak piyasaya sürülmüştür. Birinci olay, Almanya'nın bölünüşüdür. Savaş sonrası Sovyet önerisi Almanya'nın silahsızlandırılması ve tarafsızlaştırılmasıydı. Buna karşın ABD-İngiliz-Fransız işgal bölgelerinde ortak bir yeni para kullanımının başlaması ve bu adımla Sovyet bölgesine mali ve ekonomik bir kuşatma ve tecrit uygulamasıyla, Almanya fiilen bölündü. ABD böylece daha sonra kurulan Federal Almanya'nın NATO'ya da girişiyle silahsızlandırma önerisini boşa çıkarmış oldu. İkinci olay, Kore savaşıdır. ABD burada da Birleşmiş Milletler kararı çıkarttırarak ve bağımlı ülkelerin askerlerini de alarak Kore halkına karşı tam bir yıkım savaşı yürütmüştür.

Dolayısıyla NATO sosyalizme ve dünya emekçi halklarına karşı bir saldırı döneminin ürünü oldu. İki savaş arası dönemin dersleriyle ABD bunu doğrudan kendi yönetimine aldı. Ve emperyalistler arası çelişkinin açığa çıkardığı sorunları da göstererek sistemin iç çelişkilerini yumuşattı ve kendi çıkarlarına göre düzenledi. İkinci emperyalist savaş sonrasında Truman doktrini ve Marshall yardımı adı altında yapılan, bir yandan Batı Avrupa'nın altyapısını yeniden kurmak, bir yandan da bunu ABD'nin Avrupa'daki ekonomik hakimiyetinin adımına çevirmek oldu. Son olarak, sosyalizmi çevreleme stratejisi çerçevesinde NATO'ya, Güneydoğu Asya'da SEATO, Ortadoğu'da ise önce Bağdat Paktı, ardından ise CENTO eklendi. ABD böylece dünya militarizasyonunu en ileri derecede seferber etti. Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa halk demokrasilerinin buna cevabı 1955'te NATO benzeri bir askeri pakt oldu: Varşova Paktı. (Varşova Paktı Kuruluş Bildirgesi'nde NATO'nun dağıtılması halinde kendisini otomatikman dağılmış sayacağını belirtti.)

Emperyalist barış dönemi

Yine de, 1950'lerin ikinci yarısından '70'lere dek, emperyalizm seçeneğini barıştan yana yaptı. Bu kuşkusuz güllük gülistanlık bir tablo değildir. Sonuçta barış emperyalizmin barışıydı, ve her aşamada ve ölçekte ihtiyaç duyulduğu ölçüde savaşla elele yürüdü. Bu "barış dönemi"nde sadece Vietnam'da üç milyon insanın öldüğü bir ulusal kurtuluş savaşı; ABD'nin Küba kuşatması (1962); İngiliz-Fransız-İsrail'in Mısır ve Süveyş kanalına müdahalesi (1956) ile dünyanın iki kez "nükleer savaş"la tehdit edildiği vardır ve bu istisnalar daha da

uzatılabilir. Aslında ikinci emperyalist savaş sonrası dönem dünya tarihinde en çok insanın öldüğü çok sayıda yerel savaşa sahne oldu. Bu yerel savaşların hiç de "masum" ve küçük çatışmalar olmadığını, ya doğrudan emperyalist müdahale ya da emperyalizmin yönlendirmesiyle çıkarılan gerici savaşlar olduğunu belirtmeliyiz.

Yine de tablo bir ölçüde iki parçaya bölünmüştü: "Modern dünya"da barış, geri kalan tüm dünyada ise savaş. Bu tablonun açıklığa ulaşması özellikle gereklidir. Zira bu "NATO'nun barışı sağladığı" türünden bir gerici yalanın temeli olabilmektedir. Savaş sonrası yıkıntıyı inşa sürecinde dünya kapitalist sistemi krizini aştı ve uzun sürecek bir ekonomik büyüme dönemine girdi. Bu emperyalistler arası çelişkiyi zayıflatan ve Sovyetler'e karşı ekonomik savaşımı avantaja dönüştüren bir rol oynadı. Emperyalist savaş seçeneği böylece geride kaldı. Bu tercih aynı zamanda, çok değişik ve içsel dinamiklerin de etkisiyle, SSCB'deki sosyalizm deneyiminin içine girdiği yeni uzlaşmacı-barışçı yönelimle de üstüste düştü. 1956'da 20. Kongre ile SBKP, "proletarya diktatörlüğü/partisinden bütün halkın devleti/partisine" ve "barış içinde birarada yaşama" ile "kapitalist olmayan yoldan kalkınma" argümanlarına döndü. Bu, ekonomik yarışla kapitalizmi geçme ve ulusal kurtuluş savaşlarını dizginleyip siyasal rantını yiyerek bir karşı durma çabasıydı. Böylece Avrupa sadece "soğuk savaş" olarak anılan bir barış döneminin değil, "barış ve silahsızlanma" ideolojisinin de beşiği oldu. Bunun adı ise "detant" (yumuşama) idi. NATO ve Varşova Paktı dünyayı yüzlerce kez imha edecek kadar silahlandıktan sonra, bunlarda yüzde kusurağın indirimleri için görüşmeler yaptılar ve anlaştılar. Bu hiç de küçümsenecek bir gelişme değildi. Belki silahsızlanmanın boyutları küçüktü, ama ona dayalı "barış" politikacılığı güçlenmişti. ABD bu emperyalist barış döneminde "detant"ın ötesinde ideolojik bir fikir olarak "konverge" (karşılıklı yakınlaşma) teorisini piyasaya sürdü. CIA patentli bu teori ile, iki sistemin (kapitalizm ve sosyalizm) giderek birbirine yaklaştığı, dünyanın geleceğinin bu sistemlerin iyi yanlarının bileşimi bir ortaklıkta olduğu propaganda ediliyordu. Yani kapitalizm sosyalleşecek, sosyalizm ise liberalleşecekti. Gerçekten de dünya özellikle '60'larda ve sonrasında buna tanıklık etti. Özellikle Batı Avrupa'da "sosyal devlet-refah devleti" sadece ekonomik kazanımlar alanında değil, fikir olarak da baskındı. Cephenin diğer yanında ise sosyalizm zaten terkedilmişti ve kapitalist restorasyon yolunda liberalizm ekonomiyi yönlendirmekteydi. ABD, kapitalist restorasyonu ideolojik planda güçlendirmek ve cesaretlendirmek için, bu teoriye

yıkamak için planlanıp, sonra emperyalistler arası rekabetin temel eksen olmasıyla kontrolden çıkması nedeniyle), hem somut maddi bir güç olarak, hem de politik-manevi itibarıyla savaştan güçlenerek çıkmıştı. Bu, Doğu Avrupa'nın Sovyet askeri koruması altına girmesi, Batı Avrupa'da ise devletlerin baskı aygıtlarının felç olmasıyla birleşen bir tabloydu. Batı'da sosyalizmi iktidardan uzak tutan en önemli olgu ABD-İngiliz ordusunun varlığıydı. Savaştan Almanya'nın yenilgiyle çıkacağını kesinleşmesi ve Kızıl Ordu'nun zaferleri, ABD-İngiliz planının "Sovyet etkisi"nin nasıl kırılacağı üzerinden oluşmasını getirdi. ABD'nin yenilmiş bir Japonya'ya karşı iki atom bombası kullanması, ikinci cepheyi açmayı yıllarca geciktirdikten sonra ancak Fransız komünistlerinin direnişinin etkisini kırmak için yapılan Normandiya çıkarması bunun ürünüdür.

Sonuçta savaştan emperyalizmin hegemonu olarak çıkan ABD, sosyalizme karşı savaşı güçlü ve atak bir tarzda sürdürmekte karar kıldı. Bu savaş sonrasının ekonomik yıkıntısına ve politik istikrarsızlığa bir cevap oldu. Emperyalizm seçeneğini savaştan yana kullandı. Bu çerçevede 1949'da NATO (Kuzey Atlantik Paktı Örgütü)

dayanaklık edecek iki örneğin propagandasını yapıyordu: İsveç ve Yugoslavya. Büyüyen kapitalist dünya ekonomisinin avantajlarıyla onyılları bulan bir sosyal-demokrat iktidarlı İsveç böyle sunuldu. Yugoslavya ise daha çok politik planda örnekleniyordu. Bu nedenle ekonomik zayıflıkları hep gözetildi ve politik bir zayıflama unsuruna dönüşmesi engellendi. Bu iki örnek, kapitalist sistemin derinleşen krizi ve Sovyetlerin dağılmasıyla birlikte, emperyalizmin özel desteğini ve bu "istikrarlı" konumlarını yitirdiler. İsveç'te sosyal-demokrasi 30 yılı aşkın bir dönemden sonra hükümetten düştü ve liberal saldırılar gündeme geldi. Yugoslavya ise önce ekonomik olarak çöktü, sonra bizzat emperyalizm tarafından küçük devletçiklere bölündü.

Detant-yumuşama dönemi boyunca, başta Almanya olmak üzere Avrupa ekonomik büyüme ile güçlendi. Bu emperyalistler arası rekabetin de derinleşmesi demektir. ABD ve NATO'nun hegemonyası sürse de, Fransa-Almanya yaklaşması temelinde AET ve AB üzerinden yeni bir emperyalist odaklaşmaya girişildi. Fransa'nın uzun yıllar NATO'nun askeri kanadından ayrı kalmış olması da bunun bir göstergesiydi. Almanya, hem Sovyetler'deki kapitalist restorasyonu güçlendirmeyi hedefleyen, hem de ABD ile farklılaşan çıkarlarının bir ifadesi olan "Ost-politik" düşüncesini ortaya attı. ABD'den daha farklı olarak Sovyet Bloku ile "ekonomik işbirliği"ni sistematize eden bu politik açılım, aslında Almanya'nın Doğu Avrupa hegemonyasında oynayacağı role işaret ediyordu. Kapitalist restorasyonun ileri örnekleri olan Macaristan ve Polonya ekonomisi, daha o dönemde Almanya'nın önemli girişimlerine sahne oldu.

Detant dönemi Avrupa'sının tamamen durgun olduğu söylenemez. Ama iki sistemin ortaklığına, ya da daha doğru bir ifadeyle, (askeri tehdite dayansa da) emperyalist barışın teslim alıcı mantığının gelişkinliğine en iyi örnek, 1968 olaylarıdır. Tüm Avrupa'da sınıf mücadelesinin yükselmesine ve Fransa'da Mayıs '68'e rağmen, SBKP güdümlü Fransız Komünist Partisi'nin düzen koruyucusu bir güç olarak kendini göstermesi yeterince açıklayıcı bir olgudur. Doğu Avrupa'da ise ekonomik liberalizasyonu politik liberalizasyonla tamamlamak isteyen Dubçek'in ezilişi emperyalizmin sadece diplomatik tepkilerini aldı.

SSCB ise girdiği yol ile her açıdan kaybetmiş oldu. Sosyalizmin ekonomide terkiyle kapitalist dünya ekonomisine giderek artan bağlanma, aynı zamanda onun krizlerine de bağlanmak anlamına geliyordu. Geçmiş sosyalist ekonominin kazanımları, geniş hammadde olanaklarına sahip bir ekonominin görece avantajları ve '60'larda dünya kapitalizminin büyüme döneminde olması, sorunları bir ölçüde gizledi. Ama daha ilk liberalizasyon girişimleri (1963) bile tahıl üretiminin dibe vuruşuyla hissedildi. Sonuçta '70'lerin krizi gündeme geldiğinde, SSCB'nin hammadde kaynakları avantajını yitirdiği ve kapitalist krize müdahale mekanizmalarını ise henüz oluşturamadığı düşünülürse, onun krizden daha ağır bir biçimde etkilenmesinde

anlaşılmayacak bir şey yoktur. Politik planda ise ulusal kurtuluş savaşlarının dinamiği iki alanda Sovyet kontrolünün dışına taşı. Devrimci bir dinamik gösterenler Maoizm ve benzeri devrimci popülizm alanına girdiler. Çok daha geri bir "siyasal bağımsızlık" sınırında kalanlar ise, zaten emperyalizmin ekonomik bağımlılığını yadırgamadılar. Bu koşullarda SSCB'ye gücünün yanında çok sınırlı bir etki alanı kaldı. SBKP'nin en güçlü politik etkisinin olduğu Avrupa'da ise, FKP, İKP gibi güçlü gelenek ve etkileri olan ana gövde, kriz koşullarında "Avrupa komünizmi" çıkışıyla bağımsızlaştı ve kısa dönemde sosyal-demokratlaştı.

Emperyalist barış döneminde NATO ve emperyalist savaş tehdidi, uzlaşma ve yola getirmenin bir yan etkeni olma işlevi gördü. Karşı taraf sosyalizmi terkedip uslandıkça, savaşa da, NATO'ya da ihtiyaç kalmadı. Bu, emperyalizmin NATO'nun "barışın güvencesi" olduğu yalanını yaymasını kolaylaştırdı. Dahası bunu militarizasyonunu yaygınlaştırmanın bir olanağı olarak kullandı. "Sovyet nükleer tehdidi ve saldırganlığı" propagandasıyla emekçi halkların barış istemleri ve anti-militarist tepkilerini sistem içileştirdi.

Emperyalist barış döneminin, aynı anlama gelmek üzere kapitalist dünya ekonomisinin gelişme döneminin diğer yüzünü geniş bağımlı-sömürge ülkeler coğrafyasında izleyebiliriz. İkinci emperyalist savaşın bitişi klasik sömürgeciliğin çöküşünün başlangıcı sayılabilir. Dahası emperyalizm çağında sosyal kurtuluş mücadeleleriyle ulusal kurtuluş mücadeleleri paralel gelişmiş, birbirini beslemiş ve hatta içiçe geçmiştir. Ekim Devrimi sosyal kurtuluşun yanısıra "halklar hapishanesinde" ulusal kurtuluşları da sağlamış ve dönemin İran, Çin, Türkiye gibi önemli kurtuluş mücadelelerini etkilemiştir. Moğolistan Halk Cuhuriyeti (1924) ise, ulusal kurtuluşla sosyal kurtuluşun içiçe geçişinin bir örneği olmuştur.

İkinci emperyalist savaş sonrasında ise durum

olabildiğince genelleşti. Çin Devrimi ('49), Vietnam'ın Fransa'yı yenisi ('54) gibi ulusal kurtuluş savaşlarının en büyüklerine komünist partilerinin önderlik etmesi bu sürece ivme kattı. Emperyalizm başından beri bu sürece özel bir ilgi gösterdi, emperyalist savaş seçeneğini yaygınlaştırdı ve derinleştirdi. Emperyalizm klasik sömürgecilikten kurtulmak istiyordu, gelişimin genel mantığı içinde emperyalist kontrolün daha değişik biçimlerini tercih etme zorunluluğunu anlamıştı. Sonuçta siyasal bağımsızlığın burjuva sınırlarının farkındaydı. Güçlük yalnızca dönemden de kaynaklı olarak ulusal kurtuluşla sosyal kurtuluş mücadelelerinin yakınlığından doğmaktaydı. Bu nedenle günü geçmiş klasik sömürgecilik biçimi için inatla savaştı. Vietnam'dan Fransa'nın kovulması sonrası ABD'nin doğrudan işin içine girmesi ve SEATO'yu da buna ortak etmesi bunun bir göstergesiydi. Sayısız yenilgiye rağmen ABD yarım milyonluk bir askeri gücü sürekli olarak savaşta tuttu ve kayıpları hayli ağır oldu. Benzer bir durumu Cezayir karşısında Fransa yaşadı. Dahası Fransız paraşütçüleri (kontr-gerillası) Cezayir'den çekilmemek için Fransa'da darbe

denemesinde dahi bulundular. Bu uzun ve haksız savaşlara duyulan tepki '68 hareketinin çok temel bir etkeni oldu. '68 öncesinde Vietnam ve Cezayir savaşlarının yaşanmış olması nedeniyle en derin hareketlilik Fransa'da yaşandı. FKP iki savaş karşısında da sosyal-şoven tutumuyla, en iyi durumda pasif bir izleyici olmayı aşmayarak, devrime erken bir tarihte ihanet etti. "Dünya kırığı" sayılan Latin Amerika, Afrika ve Asya'nın hemen tamamı ise 1960'lar boyunca gerilla mücadelelerine tanıklık etti. Aynı dönemde emperyalizm sosyal kurtuluştan uzak olduğunu düşündüğü bir dizi ülkenin siyasal bağımsızlığını ilan etmesine gözyumdu. Daha dönemin erken bir tarihindeki ('48) Hindistan-Pakistan örneği de bunu gösteriyordu.

NATO bütün bu dönem boyunca bir kurum olarak bu emperyalist savaşın görüntüsünün dahi dışında tutuldu. O barış içindeki Avrupa'nın teminatıydı! NATO'nun bütün patronları ise yerkürenin dört tarafında savaş, provakasyon, katliam vb., ne gerekiyorsa yürütüyorlardı. Emperyalist barış bu kadardı.

Emperyalist savaş dönemi

1970'lerle beraber üç temel olgu emperyalist barış dönemini bitirdi ve emperyalist savaş dönemini açtı. Birincisi; kapitalist dünya ekonomisinin genişleme döneminin sona ermesi, sistemin yeni bir devresel kriz sürecine girmesiydi. Kriz, bir ekonomik-politik rakip olarak SSCB de içinde olmak üzere emperyalistler arası iç çelişkileri derinleştirdi. Bunun bölgesel-gerici savaşları, demek oluyor ki hegemonya bölgeleri üzerindeki çatışmaları artırmasından doğal bir şey olamazdı. İkincisi; ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin artan başarılarıydı. Bu özellikle kriz altında daralan pazar olanakları içinde emperyalizmin denetim alanlarının kısa süreler için de olsa ciddi biçimde azalması demektir. Üçüncüsü; IMF ve Dünya Bankası gibi emperyalizmin mali

polisi tarafından tüm burjuva sınırlardaki ulusal kurtuluş mücadeleleri ülkelerinin haraca bağlanmış olmasıydı. Emperyalist mali kuruluşlar üzerinden dünya kapitalist sistemine çok yönlü bağlanan, ağır borç yükünü ancak yeni borçlarla kapama sürecinde kısır döngüye giren bu yeni sömürge-bağımlı ülke ekonomileri çöküş içindeydi. Mali krizin tüm sistemi sardığı bir yerde borç geri ödemeleri hayati önemdeydi. Bu ülkelerin emekçi halk kitleleri, siyasal bağımsızlık ötesinde sosyal kurtuluş özlemi de taşıyorlardı. Ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarının politik etkisi yüzünden bu alan güncel bir tehlikeydi.

Derinleşen kriz ezici ağırlığıyla sömürge-bağımlı ülke ekonomilerini çökertti. Yıkım emekçi kitleleri biçti ve açlık-ölüm sınırı kelimenin en somut anlamında yaygınlaştı. 1960'ların "kalkınmasız büyüme" örnekleri olan bu ülkelerde büyümeler de çöktü. "Ulusal kalkınma", "kalkınma iktisadi" gibi dönemin moda kavramları tümüyle boşa düştü. Borç kısır döngüsü giderek ağırlaştı. Diğer yandan ise, politik etkisinde bir zayıflama hissedilse de, ulusal ve sosyal kurtuluş eğilimi ve bunun başarılı örnekleri 1960'lara göre arttı. Nikaragua ('79), İran ('79), Angola, Mozambik, Gine Bissau ('75), Vietnam ('73), Laos, Kamboçya ('77-79) bunların en belli başlı başarılı örnekleridir. El Salvador'da devrimin arifesini ('79), Şili ('73) deneyimini, aslında bir bütün olarak Latin Amerika gerilla mücadelesindeki güçlenmeyi, sosyal kurtuluş eğiliminin güçlenmesine örnek sayabiliriz.

Bu arada belirtelim ki, Avrupa arenası detantın güçlü etkisi altındaydı. SALT-1 ve 2 ile stratejik nükleer füzelerin sınırlandırılması antlaşmaları bu döneme denk gelir ('75 ve '79). Ama emperyalizm, sürecin de dayatmasıyla, savaş yönünde bir tercih yaptı. Emperyalizm bu süreçte "anti-komünizm" ile SSCB'nin ekonomik ve politik çözülüşünü hızlandırmayı ve bağımlı-sömürge ülkelerin sosyal ve ekonomik haklarına karşı bir saldırıyı örgütlemiş oldu. Krizin faturasını emekçilere ödetecek kapitalistler için "anti-komünizm", hem "dış tehdit" aldatmacası, hem "fedakarlık" yalanı, hem emekçilerin tepkisi ileri biçimler alırsa toplumun geri kalanına karşı bir karalama için, hem de tırpanlanacak olan kazanımlarla "sosyal devlet" üzerinden sosyalizm arasında kurdukları ilişki yüzünden bir gereklilikti. Böylece "sosyal devlet" komünizme eş ve baş düşman oldu. Liberalizm ve siyasal gericilik yükselirken, sosyal-demokrasi iflas etti. Avrupa-komünizmi ideolojide sosyal-demokratlaşırken, politikada pasif kof bir örgütsel aygıt dönüştü. İngiltere'de M. Thatcher ve ABD'de R. Reagan dönemin sembolü ve ruhu oldular.

ABD SALT-2'yi onaylamadı, Avrupa'ya Pershing ve Cruise tipi yeni bir kuşak füze yerleştirdi. Askeri olmaktan çok ideolojik sonuçlar üretmesi istenen ve beklenen bu pratiklerin zirvesi "Yıldız Savaşları" projesi oldu. ABD nötron bombası yapımına başladı. Üçüncü Dünya Savaşı, hatta termonükleer bir imha savaşı olasılığı hiç de hayal değildi. Emperyalizm varoldukça çöküş ve barbarlık ihtimalinin dünya tarihinde hiç bugünkü kadar somut olmadığını söyleyebiliriz. Ama emperyalizm bile buna kolay kolay yanaşmayacaktır. Dolayısıyla, hem 1980'lerin hem de önümüzdeki dönemin emperyalist savaş

Uluslararasılaşan üretim süreci ve iletişimin gelişimi,
emperyalizm koşullarında
daha yoğun bir baskı ve sömürüyü getirdi.
Bağımlı ülkelerde ekonomi alanında da
kendi "ulusal" hukuklarını emperyalist tekellere karşı
boşa çıkartan bir yeni yapılanma eğilimi doğdu.
Bugünlerde işçi ve emekçilere yansıyan,
ama hazırlığının yıllar öncesine dayandığı bilinen
MAİ ve MİGA bunun en somut göstergesidir.
Böyle bir dünyada politik askeri alanda da
daha "ileri" ve sistemli bir emperyalist polis örgütü bir
zorunluluktur. Zira bir "hukuk" varsa,
onu uygulayacak bir "güvenlik" örgütü de olmalıdır.

eğilimlerinin dünya çapında yerel savaşlar olacağını belirtelim. ABD böylece iki temel eğilim içerisine girdi. Birincisi, sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerine karşı sert ve yaygın karşı-devrimler. İkincisi, muhalefetin burjuva sınırlarda kaldığı ve kontrol edilebileceğinin umulduğu yerlerde siyasal yumuşama, aslında sadece biçimde burjuva demokrasisine geçiş. Birinci yönelimin sonucu olarak Nikaragua kıyıları mayınlandı ve ablukaya alındı. Kontralar eğitildi ve beslendi. El Salvador'da ölüm mangaları örgütlendi. İran'da kuşatma altındaki büyükelçiliğe karşı bir kurtarma, aslında bir şov operasyonu düzenlendi. Libya bombalandı. Lübnan'a ABD deniz piyadeleri yerleştirildi. Grenada gibi küçük bir ada devletine karşı açık bir işgal gerçekleştirildi. Fidel Kastro'nun oğlum dediği resmi devlet başkanı Bishop bu çatışmalarda öldürüldü. Bu son olayın '73 Şili'si ile benzerliği ve farklılığı dönemi anlamak açısından önemlidir. ABD, Şili'de dolaylı yapılanı Grenada'da doğrudan yapmayı tercih etmiştir. Emperyalizm için Şili ekonomik planda önemli, politik planda ise nispeten önemsizdi. Grenada ise ekonomik planda bir hiç, politik planda ise kritik önemliydi. Fakland savaşına ise ayrıca bakılabilir. İngiltere'nin Fakland'a dev bir donanma yollaması sadece ABD özentisiyle açıklanamaz. Grenada ve Fakland aslında emperyalist savaş tercihinin bağımlı sömürge ülkelere yönelik tehdit ihtiyacıyla anlaşılabilir.

İkinci eğilim ise "demokratikleştirme" manevralarıdır. Filipinler'de F. Markos yerine C. Aquino, Pakistan'da Ziya-ül Hak yerine Benazir Butto, Arjantin'de Galtieri yerine R. Alfonsin, Şili'de A. Pinochet yerine P. Avrel gibi. Değişik dozajlardaki bu uygulamalar devrimci seçeneklerin kırılmasıyla yaşam alanı buldu. El Salvador ve Guetamala gerilla hareketlerinin tasfiyesi, Nikaragua'da Sandinistler'in seçime zorlanması ve iktidarın Chamarro'ya teslimi gibi örnekler en dramatik olanlardır. Bu ikinci eğilim aslında birinci eğilim örneklerinin tehdit olarak kullanılmasıyla yaşam alanı buldu. Bu yanı sıra emperyalist savaşla emperyalist barışın içiçe kullanımını, aslında aynı olgunun iki yüzü olduğunu gösteriyor. Tıpkı terör ile reformun içiçe kullanımında olduğu gibi. Ya da aynı tarihsel dönem içinde ulusal kurtuluşun burjuva sınırlarını kabul edip sosyal kurtuluşa yönelenleri savaşla karşılamalarında olduğu gibi. Böylece süreç "demokratikleşmenin" bir problem yaratmadığını, kapitalist sistemin işleyişini bozmadığı gibi devrimci muhalefeti kontrol etkisini de gösterdi.

1980'lerin bilançosu kabaca şöyle özetlenebilir. Birincisi; emperyalizm '60 ve '70'lerin

geri kazandı. Siyasal planda anti-emperyalizm yenildi. Bu süreçte ABD dünya polisi kimliğiyle dış müdahaleler konusunda tam bir meşruiyet ortamı yarattı. Bu süreç anti-komünist bir ideolojik kampanya eşliğinde yürütüldü. İkincisi; bu süreçte ABD tüm dünyada "demokratikleşme" görüntüsü altında bağımlı devletleri, hatta bir ölçüde kapitalist merkezi devletleri iki alanda yasa-dışılaştırdı. Politik planda tüm hakimiyet kontr-gerilla mekanizmalarına kaldı. Ekonomi ise bir yeraltı ve rantıye sektöre kayd ve yönetimi mafyalaştı. Bu uluslararası emperyalist savaş tercihinin kirli yöntemlerinin

yerelde tamamlanmasıydı. CIA projelerinden oluşan emperyalist haydutluk "ulusal" şubelerini sistematize etti ya da doğrudan yarattı. Üçüncüsü; kriz koşullarında emperyalistler arası rekabet derinleşti ve siyasal farklılaşma eğilimleri belirdi. Bu giderek askeri planda da kendini gösterdi ve emperyalistler arası genel savaş eğilimini artırdı. SSCB'nin '80'lerin ortalarında fiilen, sonunda ise resmen çöküşü, bu sürecin açık bir ifade kazanmasına ve hızlanmasına yolaçtı. Dördüncüsü; "demokratikleşme" yönelimi daha da sistematize edildi. Bir yanda "düşük yoğunluklu savaş", diğer yanda "düşük yoğunluklu demokrasi" temel ortak yönelimler oldu. Filistin, Güney Afrika ve bir ölçüde Irak-Kürdistanı, ulusal düzlemi de içeren tarzda emperyalist operasyonun hedefi oldular. Beşincisi; derinleşen kriz şartlarında emperyalist metropollerde sınıfa yönelik saldırılar yoğunlaştı. Eski ekonomik-sosyal kazanımların gaspedilmesi saldırısıyla yetinilmedi, sınıfı özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek üretim benzeri uygulamalarla paramparça eden bir süreç örgütlendirilmeye girişildi. Bu örgütlülük planında kendini sendikasılaştırma olarak ifade etti. Politik planda ise saldırılar kendisini en "ileri" burjuva demokrasilerinde bile devlet terörü olarak gösterdi. Altıncı ve temel sorun olarak, uluslararasılaşan üretim süreci ve iletişimin gelişimi, emperyalizm koşullarında daha yoğun bir baskı ve sömürüyü getirdi. Bağımlı ülkelerde ekonomi alanında da kendi "ulusal" hukuklarını emperyalist tekellere karşı boşa çıkartan bir yeni yapılanma eğilimi doğdu. Bugünlerde işçi ve emekçilere yansıyan, ama hazırlığının yıllar öncesine dayandığı bilinen MAİ ve MİGA bunun en somut göstergesidir. Böyle bir dünyada politik askeri alanda da daha "ileri" ve sistemli bir emperyalist polis örgütü bir zorunluluktur. Zira bir "hukuk" varsa, onu uygulayacak bir "güvenlik" örgütü de olmalıdır.

Yazının başında amacımızın bir tarihçe çıkarmak olmadığını belirtmiştik. Yer yer konunun değişik yönlerini öne çıkartmış olsak da, tarihsel bir seyir içinde emperyalizmin uluslararası savaş ve barış pratiklerini incelemeye çalıştık. Bugünün NATO'sunun yeni kullanım ve konumlanma biçiminin anlaşılması açısından bu gerekliydi. Zira NATO, bir savaş örgütü olarak emperyalizmin vurucu gücü olduğu ölçüde, ekonomik ve politik süreçlerden ayrı ele alınamazdı. Yazını son ve temel bölümünde ise, NATO'nun yeni konumlanışı ekseninde emperyalizmin '90'lardaki eğilimlerini ve Türkiye'deki karşılığını ele alacağız.

(Devam edecek...)

Öncesi ve sonrasıyla

“Deklarasyon” süreci üzerine

A. SEMİH

EMEP'teki muhalefetimiz başlangıçta bazı taktik ve tekil sorunlara ilişkindi. “Demokratik Türkiye Kampanyası”nın başlatılması ise bizim için esaslı bir uyarı vesilesi oldu. Bu aşamadan sonra devrimci-demokrasinin ideolojik-politik, örgütsel temellerini sorgulama ihtiyacı duyduk. Temel marksist-leninist klasikler üzerinden yoğun bir inceleme ve araştırma içerisine girdik.

Sözünü ettiğimiz kampanyanın uyarıcı bir işlev görmesi o gün için son derece doğaldı. Çünkü “Demokratik Türkiye Kampanyası” bardağı taşıran son damlaydı. “Çifte kazık parti modeli” boş çıkmıştı. Devrimci parti tasfiye edilmişti. Ortada yalnızca EP-EMEP gerçeği vardı. Başlangıçta, “EMEP merkezindeki üç-beş liberal bu işleri karıştırıyor” diye düşünüyorduk. Eleştirilerimizi, varolduğunu sandığımız “devrimci parti”nin yönetimine ilettik. Aldığımız cevap ilginç olduğu kadar düşündürücüydü de: “Sizden bunu beklemezdik, uygulanan politikalar doğrudur” mealinde cevap vermişlerdi. Son tutacağımız da böylelikle kırılmıştı. “Balığın baştan koktuğu” düşüncesi ilk kez bu sırada kafamızda açıklık kazanmaya başladı. “Ordunun demokratikleştirilmesi” konusunda tabandan yükselen devrimci tepki karşısında EMEP merkezi bocalarken, görevli teorisyen A.Cihan Soylu imdada yetişti. Doğrusu “Soylu”nun cüreti takdire şayandı. Yazar, “tüm faşist kurumlar da demokratikleştirilmelidir” diye yazıyordu. Düzen hakkında hayal yarma ve emekçileri aldatma çabasının bu boyutu gerçekte akılalmaz bir çöküşü anlatıyordu.(...) Anlaşılan EMEP merkezinin hayalette (TDPK) olan ihtiyacı belirmiş, görevli teorisyen de gereğini yapmıştı. Biz artık “nereden nereye?” sorusunun yanıtını arıyorduk. Aynı süreçte bir başka sorumuz da şuydu: “Nasıl oluyordu da devrimci-demokrasi sürekli olarak reformizmi besliyordu?” “EMEP reformizminin TDPK'deki kökleri nelerdir?” Bu sorular bizi sorunlara daha bütünlüklü bakabileceğimiz bir alana taşıdı. Bize öyle geliyordu ki, EMEP ve önceli TDPK'ye kendi içinde bakmak yetersiz bir zemindi. Bu sınırlardaki bir bakış, köklü bir sorgulamanın imkanlarını bize vermiyordu. Sorunu daha genelden, geleneksel hareketin yapısından irdelemeye başladık. İlk ulaştığımız sonuçları kısaca şöyle özetlemek mümkündür:

1) Türkiye’de istisnasız bütün geleneksel sol akımlar iktidar perspektifinden yoksundur. Bunun nedenleri ideolojik kavrayışları ve sınıfsal yapılarıydı. Küçük-burjuva ideolojik kimlik, küçük-burjuva sosyal zemin, küçük-burjuva önderlik anlayışı (radikal, reformist farketmiyor), küçük-burjuva devrimci programların oluşmasına neden oluyordu. Küçük-burjuvaziden toplumun tüm maddi gerçekliğini tam isabetle saptamasını, proleterya ve burjuvazinin kapitalist bir toplumdaki yerini ve rolünü yerli yerine oturtmasını, bağımsız politik bir kimlik ortaya koymasını beklemek ham hayaldi.

2) Feodal sınıfın politik iktidarı elinde

Devrimci politik bir çıkış olan deklarasyon,
ideolojik-politik, örgütsel olarak sadece EMEP’ten değil,
aynı zamanda iktidar perspektifinden yoksun,
küçük-burjuva sosyalizminden de kesin bir kopuştu.
Yakaladığımız ideolojik netleşme,
komünist hareketimizle bütünleşme sürecinde gerçek
anlamını buldu.
Güçlerimizi,
bir tek enerji zerreciğini dahi heba etmeden
komünist işçi hareketimizin saflarında
birleştirmeliydik.

bulundurduğu 1917 Şubat’ına kadar Rusya’da Lenin’in iki aşamalı, iki programlı devrim stratejisini ortaya koymasının devrimci anlamı tartışılmazdı. “Her devrimin temel sorunu iktidar sorunu ise hangi sınıf veya sınıfların iktidardan gideceği, hangi sınıfın iktidara geleceği devrimimizin stratejik içeriğinin ve temel sloganının yanıtıysa, Rusya’da devrimin birinci aşamasında feodal sınıf iktidardan uzaklaştırılacak daha sonra da iktidar kesintisiz olarak proleterya geçecekti.” Oysa Türkiye’de bugün iktidarın burjuvazinin elinde olduğunu, TKP/ML çevresi hariç herkes kabul ediyordu. Ama bundan basit bir gerçeği, “proleter devrim” sonucunu çıkaramıyorlardı. Küçük-burjuva devrimci-demokrat akımlar toplumsal muhalefetin yükseldiği koşullarda burjuvazisiz burjuva devrimini savunurken, karşı-devrimin ağır basıncının olduğu koşullarda ise burjuvalı burjuva demokrasisine fit oluyorlardı. Demokratik kapitalizm savunusu kaçınılmazlaşıyordu. Bunun en çıplak kanıtı ise koskoca gövdeli Dev-Yol, Kurtuluş ve TKEP’in ÖDP üzerinden, TDPK’nin ise EP-EMEP oluşumuyla birer sosyal-reformist siyasal akımlara dönüşmüş olmalarıydı.

3) Proletaryanın ve partisinin, Türkiye gerçekliğinde tarihsel görevi proletaryanın iktidarı için savaşmak olmalıydı. Demokrasi, bağımsızlık, anti-empiryalizm, Kürt sorunu vb. sorunların kaynağında sermaye sınıfının egemenliği yatıyordu. O halde sermayenin sınıf egemenliğinin yıkılması devrimci bir stratejinin hareket noktasıydı. Demokrasi ve bağımsızlık mücadelesinin proleter devrim stratejisine bağlanmaksızın kendi içinde amaçlaştırılması kaçınılmaz olarak düzeniçi bir platforma sürüklüyordu.

İdeolojik-politik-örgütsel temelde kopuşun anlamlı ilk sonuçlarına adım adım ulaşıyorduk. “Buz kırılmış yol açılmıştı!” Yasaklamalar, ihraç tehditleri giderek yoğunlaşıyordu. Ama artık aldırımıyorduk. Önümüze yeni ufuklar açılıyordu. Kopuş kaçınılmazdı. Yine de liberal platformun ideolojik temellerini birlikte mücadele ettiğimiz yoldaşlarla tartışmamız gerekiyordu. Kopuşun bir sarsıntı yaratacağını

biliyorduk. Ayrışma yoldaşlarımız açısından düzene kapaklanma sonucuna yol açmamalıydı.

Devrimci politik bir çıkış olan deklarasyon, ideolojik-politik, örgütsel olarak sadece EMEP’ten değil, aynı zamanda iktidar perspektifinden yoksun, küçük-burjuva sosyalizminden de kesin bir kopuştu. Yakaladığımız ideolojik netleşme, komünist hareketimizle bütünleşme sürecinde gerçek anlamını buldu. Güçlerimizi, bir tek enerji zerreciğini dahi heba etmeden komünist işçi hareketimizin saflarında birleştirmeliydik. (...) Deklarasyona imza atan yoldaşlarımız arasında ideolojik-politik, örgütsel düzeyde bir eşitsizlik vardı. Kendisini on yıllık

EKİM’ci hisseden yoldaşlarımız, gerçekliğimizin bir yanıydı. Gerçekliğimizin diğer yanı ise TDPK’ye dönük eleştirileri onaylamalarına rağmen, komünist işçi hareketi sözkonusu olduğunda bir kısım yoldaşımızın devrimci-demokrat partinin oluşturduğu önyargıların etkisinde olmasıydı.

“EMEP Eleştirisi” kitabına duyulan ilgi

Bugün EMEP’ten kopuşumuzun üzerinden yaklaşık 10 ay geçti. Bu zaman dilimi geçmişimizle hesaplaşmayı, ideolojik-politik-örgütsel temelde netleşmeyi sağladı. Politik bir çıkış olarak vardığımız platformda anlamlı bir adım olan “deklarasyon”un ardından, komünist hareketin birikimini de yoğun bir araştırma ve incelemeye konu ettik. Kamuoyuna sunulan “EMEP Eleştirisi” broşürü ile geleneksel Türkiye solunun devrimci ve reformist kanallarından kopuşumuzu, proleter sosyalizme yönelişimizi ilan ettik.

“EMEP Eleştirisi” broşürü büyük bir ilgiyle karşılandı. Aradan geçen çok kısa bir zaman dilimine rağmen (5 bin gibi Türkiye koşullarında hayli yüksek bir baskı adetinin) broşürün 1. baskısının tükenme aşamasına gelmesi, ilginin düzeyi konusunda da açık bir fikir vermektedir. Broşüre duyulan ilginin nedenleri üzerinde kısaca durmak gerekiyor:

1- Özelde EMEP, genelde ise geleneksel Türkiye solunun devrimci ve reformist kanatları yapısal sorunlarla boğuşuyor, açık bir bunalım dönemi yaşıyorlar. Bu, yıllar yılıdır sözünü ettiğimiz hareketin bir gerçekliğidir. Bu durum geriye, düzene dönük arayışları beslediği gibi, ileriye dönük olarak da devrimci arayışlara neden oluyor. Hiç de azımsanmayacak sayıda devrimcinin EMEP saflarından koptuktan sonra, ideolojik kuvveti herkesçe bilinen proleter sosyalist harekete yönelimi, olaylara sorumluluk bilinciyle bakan, devrim ve sosyalizm iddiası taşıyan devrimcileri, özelde “EMEP Eleştirisi” kitabını, genelde komünist işçi hareketinin temel metinlerini incelemeye itiyor. Bu sürecin çok daha somut maddi sonuçları önümüzdeki dönemde daha net olarak karşımıza çıkacaktır.

2- EMEP saflarında yoğun etki yaratan “EMEP

Eleştirisi” kitabı, bir ölçüde EMEP’te yaşananların tanığı olan yoldaşların yaşadıklarını da kapsamı nedeniyle geniş ilgi gördü. Anlatılanlar, onların da yaşadıkları, doğrudan tanık oldukları, garip ve anlaşılmasa buldukları, fakat mantığını tam kavrayamadıkları bir sürecin özetiydi. Örneğin taktik platforma ilişkin EMEP’in liberal şeflerinin yanılgıları büyük oranda tabanda biliniyordu.

Devrimci-demokrasiden liberal-demokratizme savruluşun sıkıntısını yaşayan ve az çok devrimci kaygı taşıyan herkes kitabı ilgiyle okuyordu. Kitabın liberal şeflerin yasakçı dayatmalarına rağmen bu denli ilgiyle karşılanması, EMEP saflarında bir devrimci potansiyelin varlığını gösteriyor.

3- TDKP ve EMEP’e umutla bakan siyasal çevreler de dahil, sol kamuoyu bu yapının içinden çıkmış güçlerin TDKP ve EMEP gerçeğiyle ilgili yazdıklarına doğal olarak ilgi gösterdi. Yansıttığımız gerçeğin kimileri için hayli ilginç ve öğretici olduğundan ise kuşku duymuyoruz. “Öğretici olduğu” vurgusunu elbetteki öğrenmesini bilenler için kullanıyoruz.

“EMEP Eleştirisi” kitabının dağıtımı sırasındaki izlenimlerimiz

“EMEP Eleştirisi” broşürü, daha önce deklarasyonda ifade ettiğimiz, EMEP’ten kopuşumuzun ideolojik-politik, taktik ve örgütsel temellerini daha geniş bir çerçevede ele alıyordu. Ayrıca yönelimimizin komünist işçi hareketine doğru olduğunu da açıklıkla ortaya koyuyordu. Bundan dolayı kitabımızın platformumuzu da ortaya koymada önemli bir araç olacağı yönündeki saptamamız doğrultusunda yaygın dağıtım kararı aldık. Başta metropoller olmak üzere 12 ilde dolaysız dağıtım yaptık.

Dikkatimizi ilk çeken şey kitabın içeriğine ilişkin herhangi bir eleştiriye muhatap olmayışımızdı. İkincisi ise, proleter sosyalizmin ideolojik-politik perspektiflerini anlatarak yürüttüğümüz, devrimci-demokrasi ve liberal-demokratizmin ideolojik-politik, örgütsel temellerini hedef alan tartışmalarımızın büyük oranda etkili olmasıydı. Aslında bu bir ölçüde, geri iktisadi tahliller veya siyasal özgürlük ve demokrasi üzerinden gerekçelendirilen anti-empyralist demokratik devrim anlayışının EMEP tabanındaki devrimci unsurlar tarafından sorgulanmaya başladığını gösteriyordu. EMEP’in orta-burjuvaziyle ittifakı içeren programatik savunularına karşı “orta-burjuvazinin tekelci sermaye ile etle tırnak gibi bütünleştiği” yönünde söylediklerimiz genelde kabul görüyordu.

En sık karşılaştığımız sorular ve itiraz noktaları ise şunlardı: “Neden şimdiye kadar proleter sosyalizmin ideolojik temellerini ve devrimci-demokrasi ile liberal-demokratizmin açmazlarını fark etmediniz?” “EMEP içerisinde kalarak gerideki binlerce insana bu süreci anlatamaz mıydınız?” “TDKP’yi tasfiye etseler bile biz diriltemez miyiz?” “TDKP’yi yeniden inşa edelim, proleter devrim programını oluştururuz”. Ayrıca, TDKP’nin komünist hareketimize dönük oluşturduğu bildik önyargıların yansması olan şu tip tepkilerle de karşılaşılırdık. “Programatik sorunların teorik temellerini doğru ortaya koyuyorsunuz ama asla EKİM olmaz!” Bu güya bizi açmaza alma çabası oluyordu. “Yoksa siz EKİM’ci misiniz?” sorusu adeta bizim siyasi kimliğimizi savunmada zayıf kalacağımız varsayımıyla ortaya atılıyordu. “Evet, EKİM’ciyiz” dediğimizde bildik önyargı duvarları yükseliyordu. Komünist hareketin gelişmiş ideolojik-teorik düzeyi ile örgütsel gelişmesi arasındaki mesafe sığınak alanı oluyordu. EKİM gerçeğini, EKİM’in doğduğu koşulları ortaya koyduğumuzda, döneme ait belgeleri (Belgeler- I, II) üzerinden meselelere açıklık getirdiğimizde muhataplarımız önce sarsılıyor, ardından EKİM ile ilgili politik-örgütsel süreçleri kapsayan sorular soruyorlardı. Niceliğe olan düşkünlük bu sorularda

kendini ele veriyordu; “EKİM doğru şeyler söylüyor ama neden belli bir düzeyde kitleselliği yok?” sorusunda olduğu gibi.

EMEP tabanındaki devrimcilerle gerçekleştirdiğimiz görüşmelerde, kitabımızın yasaklara rağmen büyük bir kesimi tarafından okunduğunu, hatta, proleter sosyalist hareketimizin temel kitaplarının da bir kesimi tarafından incelenmeye başlandığını gördük.

Dolaysız dağıtım imkanı bulduğumuz illerde, kitabın dikkate değer bir ilgiyle okunduğunu, kimi arayışları hızlandırıp yönünü proleter sosyalizme çevirdiğini söyleyebiliriz. Kimi illerde yeni fiili kopuşlar yaşanırken, kimilerinde ise EMEP GYK’sının üşüşmesiyle, politik rüşvetlerle, TDKP hayaletinin dolaştırılmasıyla gelişmelerin önü alınmaya çalışıldı. Kendi olmayan, ölmüş ve gömülmüş bir yapının adını dolaştırmak sürecin önünü kesebilecek midir? Kısa vade açısından liberal baylarımıza belki bir soluk aldırabilir. Fakat, orta vadede samimi devrimciler bir başka uyarıcı görev görecektir. Bu son söylediğimiz en başta da İstanbul için geçerlidir. Güneşin balçıkla sıvanamayacağı gerçeği gibi, adını ortalıkta söylemlere konu etmek de TDKP’yi varedemeyecektir. Düşünme kabiliyeti en az olanlar bile, temelleri çökmüş bir yapının aynı temeller üzerinde yeniden yükseltilemeyeceğini bilirler. Kaldı ki, liberal yığit takımında biçimsel bir girişimi bile deneyecek bir güç ve iddia kalmamıştır.

Denilebilir ki, kopuşumuzun en az etkili olduğu kent İstanbul oldu. İstanbul’da somut diyaloglarımız da gösterdi ki kimse EMEP’i savunmuyordu, savunamıyordu. Anlaşılan TDKP’nin EMEP’e müdahale edeceği, ayrıca kongresini de toplayıp programı değiştireceği yönünde sözde haberler gelmişti. En çok karşılaştığımız söylem “Ben bunu TDKP ile tartışırım”dı. Besbelli ki bir TDKP hayaleti gezdirilmiş, yürüttüğümüz ideolojik mücadele etkisini göstermişti. 18 yıldır kongre yapamayanlar, kongrenin toplanmasından bahseder olmuştu. A.Cihan Soylu’nun Mercek köşesinde kaleme aldığı “proleter devrime bağlanmış demokrasi mücadelesi” yollu yazılar; 1995 yılında “yapılmış”(!!!) TDKP 2. Konferans bildirisinin ikibuçuk yıl sonra tekrar yayınlanması, ne denli sıkıştıklarını gösteriyordu. Amaç, yürütülen ideolojik mücadelenin yarattığı devrimci etkiyi bir yolunu bulup bloke etmektir. Bir yandan A.Cihan Soylu’nun kaleminden “toplumsal devrimi savunuyoruz” türü yanılısma yaratma amaçlı makaleler *Mercek* köşesinde ifadelendiriliyor, bir yandan da TDKP’nin varlığını ispatlamaya dönük olarak ikibuçuk yıl önce yapılmış “sahte otopsi raporu” 1998 Mart ayında tekrar yayınlanıyor. “Kongre yapacağız”, “kongrede bu sorunları tartışacağız”, “parti yıkıcılarına aman vermeyin” söylemleri ile muhtemel devrimci kopuşlar engellenmeye çalışılıyor. Görevli teorisyenin Mart ayının ortalarından itibaren “yığınların partisi”, “işçilerin partisi”, “emeğin yığınsal politik partisi” nitelemelerinden vazgeçip, “devrimci parti”, “proletaryanın devrimci partisi” tanımlamalarını bıktırırca kullanması da TDKP’nin varlığı noktasında sanal bir dünyanın yaratılmasına dönüktür.

Komünist harekete karşı önyargılar kırılıyor

12 Eylül karşı devrimi sonrasında, devrimci-demokrat hareketlerin toparlanma sürecinde, komünist hareketin geleneksel devrimci-demokrat harekete dönük ideolojik-siyasal eleştirileri devrim ve sosyalizm davasında samimi olan çevreler için uyarıcı nitelikteydi. Aradan on yıl geçmiştir. Komünist hareketin bu yöndeki öngörülleri tamamen doğrulanmıştır. Küçük-burjuva devrimci akımlardan bir kısmı (Dev-Yol, Kurtuluş, TKEP ve TDKP) devrimci demokratlıktan liberal demokratlığa evrilmiş, bir kısmı da “Halk Anayasası” tartışmalarını gündeme getirerek, programındaki sosyal-reformist özü ortaya

koymuştur.

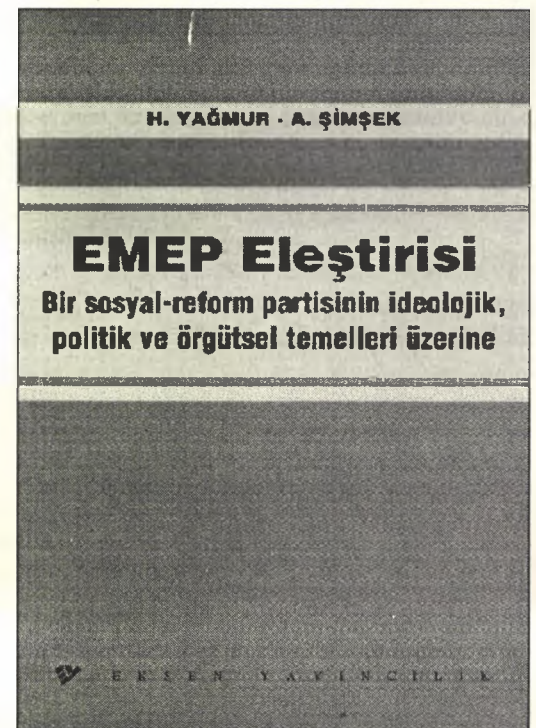
On yıl önce iftira ve karalamalar ile komünist harekete karşı düşmanlık körükleyenler devrimci konumlarında bile tutunamayarak düzene savruldular. Komünist hareket ise ideolojik-politik, örgütsel alanda yarattığı birikim ile parti düzeyini yakaladı. Süreçler 10 yıllık ideolojik-siyasal mücadelenin sonuçlarını üretmeye başladığını gösteriyor. Bu gelişme ilerde daha da derinden hissedilecektir.

EMEP liberalleri için sonun başlangıcındayız. Devrimci TDKP’nin varlığı, Kongre toplayacağı, iki partinin de yaşadığı, gerekirse programın da değişebileceği söylemleri ile EMEP tabanındaki devrimcileri bir süre daha beklentiye sokabilirler. Ya sonrası? Kartopu misali büyüyen yalanlar daha büyük açmazlara götürecektir. Deniz bitmiştir. Liberaller bulundukları bataklığa gömülecektir. EMEP saflarında devrimci kalmayı başaranlar ise er ya da geç doğru yolu bulacaklardır.

Gerek işçi sınıfı ve gerekse de emekçiler üzerinde partili mücadelenin yaratacağı heyecanı hepimiz biliyoruz. Bu süreç EMEP tabanındaki devrimcilerde de benzer bir heyecan yaratacaktır.

Devrimci-demokrasi ve liberal demokratizme dönük olarak yürüttüğümüz ideolojik-siyasal mücadelenin sürekliliği komünist işçi partisinin saflarına akacak yeni güçlerin önünü açacaktır. EMEP saflarındaki devrimcilerin, komünist hareketimizi tanımaya, anlamaya dönük yaklaşımları güçlenecektir. Önyargılar kırılmaya başlanmıştır. Artık “EKİM trokisttir” ifadelerini kullanamıyorlar. En fazlasından yaratılan niteliğin yeterince niceliğe dönüşmemiş olmasını dillerine doluyorlar. Eh! Buraya kadar geldik. Devamı da gelecektir. Sığındıkları sığınak tepelerine çok geçmeden çökecektir. Aslanan daima niteliktir ve bu yaratılmıştır. Ciddi hiçbir devrimci ötesini politik tercihlerine dayanak yapmaz. Sorunlara ideolojik-teorik ve siyasal olarak bakmamak sıradan vatandaşın bilinç düzeyini aşmamaktır. Oysa, devrimciler sıradan vatandaşın herşeyden önce bilinç düzeyi ve kavrama yeteneği ile ayrılırlar. Liberal şeflerin devrimcileri “sıradan vatandaş” durumuna düşürmek istediklerini daha önce onların kendi yazılarında göstermiştik. Bunu kabul edenlere bir sözümüz yoktur. Böyleleri şefleriyle birlikte bataklıkta boğulmakta özgürdür. Fakat, devrimci iddiası ve sosyalizm özlemi olanlar için saflar artık çok nettir. Dolayısıyla böyleleri için çağrımız da son derece açıktır: “Herkes kendi bayrağı altına!” Tüm komünistler parti saflarına, sosyalizmin kıvıllı bayrağı altına! Proleter sosyalizme ait tüm birikimi partimizin çatısı altında toplayana kadar bu şiarı ısrarla haykıracağız. Varsın, yarası olanlar gocunsun!

(Bu yazı *Ekim*’in 1 Temmuz ‘98 tarihli 195. sayısından alınmıştır.)

Lekeliler lekelilerle buluşuyor!

H. YAĞMUR

24 Haziran tarihli günlük *Emek* Gazetesi'nin 4. sayfasında erken seçimle ilgili iki yazı dikkat çekiciydi. Söz konusu yazılardan ilkinin başlığı "ÖDP ve İP, CHP ile Seçim İttifakına Evet Dedi"; ikincisi ise EMEP İstanbul İl Başkanı'nın seçimlere dönük "Emekçilerin Talepleri Doğrultusunda İttifak" şeklindeydi.

CHP Genel Başkan Yardımcısı Bülent Tanla'nın "Sol bizim akrabamız. ÖDP ve İP'te bizim akrabamız. Seçimlere dönük işbirlikleri ve ittifakları artıracaktır" şeklindeki demecinin ardından ÖDP ve İP ardı ardına "açıklama" yaptılar. ÖDP Genel Başkan Yardımcısı Yıldırım Kaya girilen süreci şöyle tanımlıyordu: "Türkiye'nin ihtiyacı aydınlığı yaratmak için, farklı renklerin bir araya gelmesi" gerekmektedir. "ÖDP solun birliğini yaratmak üzere kurulmuş bir birlik projesidir. Dolayısıyla CHP içerisinde soldan yana gönlü olanlarla birleşmek her zaman mümkün. Ama şu an CHP ile hukuksal bir birleşme gündemde değil. Önümüzde bir seçim süreci var. CHP siyasi partiler yasasını anti-demokratik düzenlemelerden temizlemeli. Bunlar yapılmadığı sürece onları sol olarak görmemiz mümkün değil. İstedikimiz gerçekleştiği takdirde solun iktidarı için yan yana gelebiliriz. Bu şekilde bir ittifak kurulursa oy potansiyeli %40'tan aşağı olmaz." (Emek, 24 Haziran)

Yeni dönem liberallerinin toplanma merkezlerinden biri olan "aşkın partisi" ÖDP'nin ana omurgasını geçmişin küçük-burjuva devrimci hareketleri olan Dev-Yol, Kurtuluş ve TKEP oluşturuyor. Bu akımlar 12 Eylül öncesinde de burjuva reformizmine son derece açık bir siyasal çizgi izliyorlardı. Devrimci Yol daha 1977 genel seçimlerinde, kitle hareketinin yükseldiği bir dönemde, kaypak bir tavırla tabanının CHP'ye oy vermesi için zemin düzlemişti. Kurtuluş ise azgınlaşan sivil faşist saldırılara karşı CHP Meclis Grubu'nu göreve çağırarak kadar düzen solundan medet umar hale gelmişti. Nitekim 12 Eylül karşı-devrimi sonrası Dev-Yol ve Kurtuluş'un bir kısım kadrosu SHP solculuğuna kendiliğinden soyundu. Kurtuluş, '87 referandumunda "evet" oyu kullandı. Dahası, genel seçimlerde *Sosyalist İşçi* gazetesi aracılığı ile SHP'ye oy verme çağrısı yaptı. İşçi ve emekçi hareketindeki durgunluk ya da gerilemenin yaşandığı dönemlerde düzen solunun küçük-burjuva çevreler üzerindeki ideolojik ve siyasal etkisini izlemek bakımından sözünü ettiğimiz dönem gerçekten de ilginç olgular ortaya çıkarmıştı. Küçük-burjuva radikalizminin önde gelen akımlarından Devrimci-Sol bile 1987 Kasım'ındaki genel seçimlerde SHP'ye değil ama, SHP'deki sözde dürüst, demokrat adaylara oy verilmesini savunarak SHP solculuğunu daha inceltmiş biçimlerde yapıyordu.

Sermaye medyasının ağıktan desteklediği, işçi-emekçi hareketini soldan düzene bağlamaya soyunmuş olan ÖDP, kirli savaşın kirli bir aleti olarak 1991-1995 yılları arasında DYP ile koalisyon hükümeti sürecinde köy yakmaların, gözaltında kayıpların, sokak infazlarının, IMF reçetelerini uygulamanın suçlusu CHP'yi "Siyasi partiler yasasını anti-demokratik düzenlemelerden temizleme"si koşulu ile solcu sayacağını ifade ediyor. Uyanık kasaba

**ÖDP ve EMEP'in tabanında
devrim ve sosyalizm için yüreği çarpan devrimciler,
emeğin kurtuluşu davasına en büyük ihanetlerden biri olan
CHP ile seçim ittifakı girişimleri sürecini daha vakından
görecek ve önderlerinin ihanetine şahit olacaklardır.
Bu ihanete ortak olunmak istenmiyorsa,
bu utanç paylaşılacak istenmiyorsa yapılacak şey bellidir:
Devrimciliğin zerresine tahammülü olmayan liberal sefleri,
bulundukları bataklıkta kaderleriyle başbaşa bırakmak.
Emeğin kurtuluşu kavgasında yerini almak! İleriye çıkış
sahipsiz değildir artık.
Komünist işçi partisi kazanıldı.
Sıra devrimde, sıra iktidarda!**

politikacılığında kendinden öncekileri geride bırakan ÖDP Genel Başkan Yardımcısı Y. Kaya ÖDP ve CHP ittifakının % 40 oy alacağı üfmesiyle CHP'nin iştahını kabartmaya çalışıyor.

Devam edelim. CHP Genel Başkan Yardımcısı'nın açıklamasını heyecanla karşılayan İP Genel Başkanı Perinçek ise bilinen misyonunu şu sözlerle ifade etti: "Sol güçbirliği cumhuriyet devrimi temelinde olmalı. Program altı ok programı olmalıdır. Bizim amacımız altı ok programını kabul eden herkesle ittifak yapmaktır. DSP'yi de kapsayan böylesi bir sol güçbirliği % 40 oy alır. Ulusal devleti, ulusal ekonomiyi kurmanın, inşa etmenin biricik yolu budur." 12 Eylül karşı-devrimi döneminde dinsel gericiliği besleyen Amerikancı orduyu laikliğin teminatı "devrimci ordu" ilan eden, Genelkurmay çizgisinde laiklik-şeriat ikilemi üzerinden politika yapan, Kürt sorununda sömürgeci sermaye devletinin politikasına soldan destek veren Genelkurmay'ın sol misyoneri İP ve başı Perinçek'in CHP ve DSP ile seçim ittifakı isteği çoktan biliniyordu. Bu nedenle böylesi bir açıklama kimseyi şaşırtmadı.

Bu arada dikkate değer bir açıklama da EMEP cephesinden geldi. EMEP Genel Başkan Yardımcısı Mehmet Kılıçaslan, BP İstanbul İl Başkanlığı'nda CHP, BP, ÖDP, DBP ve EMEP'in katılımıyla gerçekleştirilen solda güçbirliğinin tartışıldığı toplantıda "emekçilerin iradesinin parlamentoya yansımaları istiyoruz. Yoksulların çıkarları için taleplerde birleşirsek her partiyle seçim ittifakına varız" diyerek, CHP'ye yedeklenme doğrultusunda yeni bir adım attı. Bizim için EMEP'in bu tutumunda şaşırtıcı hiçbir özellik yoktur.

EMEP'in ÖDP ve CHP ile seçim ittifakını hesapladığı bizim için bir sır değildi. Bir yıl önce 220'ler olarak bilinen komünistlerin deklarasyonunda bu durum şu sözlerle ifade edilmişti: EMEP, "on yıllardır yaratılan devrimci mirası, CHP ve ÖDP ile parlamenter zeminde yapılan seçim ittifakının üzerinden burjuvaziye peşkeş çekiyor." "İşçi sınıfı ve emekçilerin ileri kesimleriyle kopuşurken, geri bilinçli işçiyle, kuyrukçuluk temelinde buluşmaya çalışan, parlamento ve seçime dönük örgütlenmeyi amaçlayan, bu doğrultuda naylon belde ve ilçe örgütleri kuran, Parti örgütünü sendika derekesine indirgeyen, sıradanlaşmayı, şekilsizliği, örgütsel

karactersizliği, devrimci ruh yoksunluğunu erdemleştiren, yücelten örgütlenme anlayışı egemenliğini tartışmasız hale getiriyor." (Bkz., EMEP Eleştirisi, s 4-5, Eksen Yayıncılık, Vurgular şimdi yapıldı.) Özgürlük Dünyası da bu sürecin teorik zeminini döşeyerek reformizm ve seçim ittifakına tabanı alıştırmaya çalışıyordu. Özgürlük Dünyası'nda şu görüşlere yer veriliyordu. "İşçi (orta burjuvaziye) şunu diyecektir; sen ekonomik durumunu benim sırtımdan değil, emperyalizme, işbirlikçi tekellere karşı mücadele ile düzeltebilirsin ve ben bunun için mücadele ediyorum ve bu mücadelenin de en kararlı savunucusuyum." (Özgürlük Dünyası, sayı:36, sa.29, vurgular bizim.) Orta burjuvazinin önündeki engelleri temizlemekle kendini görevli sayan bir politik yaklaşım, bu sınıfın politik

temsilcisi olan CHP vb. partiler ile de gerekli ittifaklara girmeyi ihmal etmeyecektir. "Yoksulların çıkarları için" söylemi bayağı bir demagojiden ibarettir. Zira, herşey bir yana CHP her yönüyle ortada olan bir partidir. Böyle bir partiyle kurulan ortaklığın kime hizmet edeceği ise az çok akıllı olan her insanın kolayca bilebileceği bir durumdur.

1995 genel seçimlerinde "işçi sınıfının bağımsız bir sınıf olarak kendini algılaması ve örgütlenmesi" için hiçbir siyasi partiyle ittifak yapmayıp, seçimlere bağımsız adaylarla katılmayı "tartışılmaz doğru taktik" olarak ilan edenler, geline nokta "Emek, barış, özgürlük" platformuna sessizce katıldıkları gibi, şimdi de "sermayeye karşı" ve "yoksulların çıkarları için" demagogik söylemi eşliğinde sermayenin sol partisi, katliamların suç ortağı CHP'nin de içinde bulunduğu bir blok üzerinden seçim ittifakının zeminini döşemektedirler.

İlginç olan, görevli teorisyenin "CHP faşizmin koltuk değneğidir", "CHP devlet partisidir" diyen yazısının mürekkebi daha kurumadan EMEP İstanbul İl Başkanı'nın CHP ile aynı masa etrafında seçim ittifakını konuşuyor olmasıdır. Oportünizmin bu türü de bir yetenek olsa gerek.

Küçük-burjuva sosyal-reformist partilerin burjuva reformist CHP ile seçim ittifakına girebilmek için nasıl da hevesle çırpınıp kıvrandıklarına tanık olmaya devam edeceğiz.

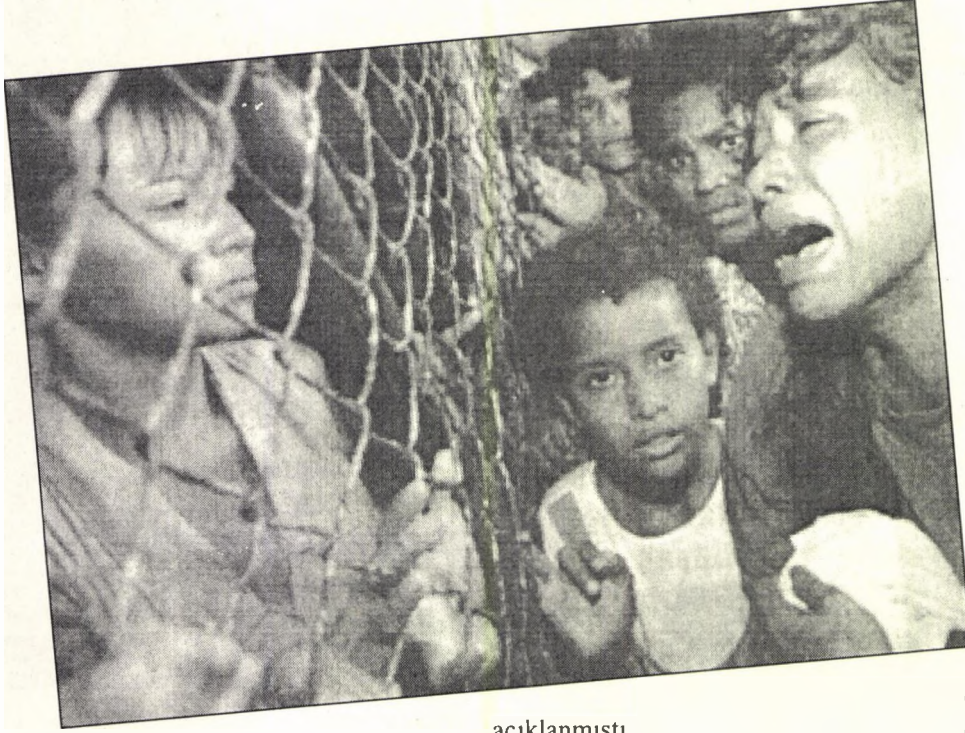
ÖDP ve EMEP'in tabanında devrim ve sosyalizm için yüreği çarpan devrimciler, emeğin kurtuluşu davasına en büyük ihanetlerden biri olan CHP ile seçim ittifakı girişimleri sürecini daha yakından görecek ve önderlerinin ihanetine şahit olacaklardır.

Bu ihanete ortak olunmak istenmiyorsa, bu utanç paylaşılacak istenmiyorsa yapılacak şey bellidir: Devrimciliğin zerresine tahammülü olmayan liberal sefleri, bulundukları bataklıkta kaderleriyle başbaşa bırakmak. Emeğin kurtuluşu kavgasında yerini almak! İleriye çıkış sahipsiz değildir artık. Komünist işçi partisi kazanıldı. Sıra devrimde, sıra iktidarda!

**Herkes kendi bayrağı altına!
Komünistler, devrimciler, devrimci işçiler
komünist işçi partisi bayrağı altına!**

Kolombiya:

Pastrana-gerilla görüşmesi ve emperyalistlerin beklentisi

Kolombiya'da devlet başkanlığı seçimlerini kazanan muhafazakar aday Andres Pastrana, 40 yıldır süren gerilla savaşını sona erdirmek için 9 Temmuz'da Kolombiya Devrimci Ordu Güçleri (FARC) ile hükümet arasında diyalog kurulduğunu açıkladı.

Bugüne kadar Kolombiya'da çeşitli gerilla grupları ile hükümet arasında görüşmeler yapılmıştı. Son olarak, FARC'dan sonraki en büyük gerilla grubu olan Kolombiya Ulusal Kurtuluş Ordusu (ELN) ile hükümeti resmi olmasa da temsil eden Ulusal Barış Konseyi (CNP) arasında, Almanya'da yapılan görüşmelerde, hükümetle barış görüşmelerinin başlaması için dört nokta üzerinde uzlaşma sağlandığı duyurulmuştu. Bu görüşmenin ardından, Mart ayında İspanya'da ELN ile hükümet temsilcileri arasında bir ön anlaşma imzalanmış, ancak Samper hükümetinin görüşmeleri seçim malzemesi olarak kullandığı gerekçesiyle gerilla temsilcileri tarafından görüşmelerin bitirildiği açıklanmıştı. İlk görüşmenin Almanya'da yapılması, Alman gizli istihbaratının uzun dönemden beri Kolombiya'da yürüttüğü faaliyetlerinin sonucunda gerçekleştirilen bir görüşme olduğuna işaret etmektedir. Gizli olarak yapılan bu ilk buluşmada "savaşın insanileştirilmesi" konusunda anlaşma sağlandığı açıklaması yapılmış; anlaşmanın çerçevesi ise "sosyal, etik saygı ve barışçıl bir temelde Kolombiyalılar arasında diyalogu gerçekleştirmek" olarak

açıklanmıştı.

Geçmiş görüşmelerde ana temayı oluşturan gerillanın silahsızlandırılması koşulu ELN ile yapılan bu ilk görüşmede tartışma dışı bırakıldı. Geçmiş görüşmelerde bu konu her defasında gerillanın aleyhine sonuçlanmış, gerilla güçleri saldırıya uğrayarak bir çok kez gafil avlanmıştı. Bu nedenlen gerilla hareketleri bu konunun görüşmeler dışında tutulmasını, bir diyaloga başlanmasının temel koşulu olarak ileri sürdüler.

Samper-ELN görüşmelerine iki taraf da büyük bir umut bağlamıştı. Bugün başlayan Pastrana-gerilla görüşmesine de aynı umutların bağlandığı görülüyor. İlk olarak, görüşmeler sadece gerilla ve hükümet temsilcileri arasında değil, toplumun değişik kesimlerinin de katılımıyla bir "ulusal diyalog" biçiminde gelişmektedir. Kendilerini salt bir askeri güç değil, bir politik güç olarak da göstermek çabasındaki gerilla hareketleri için bu önem taşımaktadır. Daha da önemlisi ise, bu son görüşmede Avrupa Birliği'nin, dolayısıyla Alman hükümetinin artan etkinliğidir. Bu yeni olgu, ELN ve diğer gerilla gruplarının anti-emperyalizmi anti-Amerikancılığa indirgeyen ideolojik kimliklerinden dolayı bir dengeleme unsuru olarak olumlanmaktadır. Bu iki nedenle, uzun bir dönemden beri "bir ulusal diyalog" temelinde yeni bir anayasanın yürürlüğe konulmasını talep eden ELN geline nokta "büyük umutlar" bağlamaktadır. ELN, Ulusal Barış Konseyi ile görüşmelere girişmesi

Son olarak Pastrana'nın diyalog çağrısıyla başlayan görüşmelerden bir "ulusal uzlaşma" çıksa bile, bu ülkede süren sınıf mücadelesi için gerçek bir çözümü kesinlikle ifade etmeyecektir. Ülkedeki siyasi gericiliğin başı olan sermaye iktidarı bir takım kısmi reformlarla gerilla hareketini silahsızlandırmayı başarsa da sınıf mücadelesi keskinleşecektir.

Samper hükümetine bir "ulusal meclis" önerisini getirerek, savaşa son verilerek bir ulusal uzlaşmanın sağlanması önerisinde bulunmuştu. Pastrana ile gerçekleştirilen ilk buluşma tasarlanan "ulusal uzlaşmanın" ilk adımı olarak değerlendirilmektedir. Gerilla çevreleri bu diyalog görüşmesini kendilerinin bir zaferi olarak görmektedirler. Zira '60'lardan beri önemli bir askeri güce sahip olmalarına rağmen '90'lı yılların başından itibaren gerilla hareketinin çeşitli toplumsal kesimler üzerindeki politik etkisi epeyce sınırlandırılmış bulunmaktadır. Sosyal dönüşümleri tartışan, gündeme getiren bir muhalefetin izine dahi raslanmamaktadır.

ABD emperyalizmi '90'lı yıllardan bu yana "düşük yoğunluklu demokrasi" politikasını hayata geçirmeye yönelmiştir. Sınıfsal bir perspektife sahip olmayan gerilla hareketlerini "ulusal uzlaşma", "ulusal ekonomik inşaa", "siyasi çözüm" gibi politikalarla kolayca yedeklemeyi başarmıştır. Kolombiya'da da aynı süreç işlemektedir. Önce "savaşın insanileştirilmesi" gibi konularda yapılan anlaşmalar, ardından sınırlı ekonomik ve sosyal reformlar ile gerilla hareketleri düzeni çözümleniyor.

Pastrana'nın günlük *El Espectador* gazetesinde yapılan bir röportajda "gerillaya ne toprak ne de iktidar gücü verilecektir" açıklaması bu gerçeği yansıtmaktadır. Bir taraftan gerilla temsilcileri ile masaya oturup anlaşmalar imzalarken öte yandan sürecin tümüyle kontrol altında olduğu mesajı veriliyor.

Gerillayı gerçekte "terörist" olarak gören muhafazakar Pastrana'nın görüşmelere girişmesi

kuşkusuz nedensiz değildir. Gerçekte Pastrana emperyalist tekellerin çıkarlarının Kolombiya'daki temsilcisidir. Ülkesinde de ABD'nin adayı sayılan Pastrana'nın görüşmeleri propaganda malzemesi olarak kullanması emperyalizmin gerilla mücadelesine son vermek için kararlı olduğunun bir işaretidir. Seçimin ardından Clinton, Chirac ve Blair ayrı ayrı açıklama yaparak Pastrana'nın gerilla ile başlatacağı barış görüşmelerini tam olarak desteklediklerini belirttiler. Ayrıca ABD dışişleri bakanlığının Pastrana'ya görüşmelere bir an önce başlaması için baskı yaptığı kamuoyuna yansdı.

Yıllardır süren bir iç savaşa rağmen Kolombiya, yeraltı ve yerüstü zenginlikleriyle emperyalizm için hep çekici bir yatırım alanı oldu. Sermayeye yeni yatırım ve sömürü alanları açmak için bir an önce süren savaşa son verilmesi, emperyalistlerin tercihidir.

Son olarak Pastrana'nın diyalog çağrısıyla başlayan görüşmelerden bir "ulusal uzlaşma" çıksa bile, bu ülkede süren sınıf mücadelesi için gerçek bir çözümü kesinlikle ifade etmeyecektir. Ülkedeki siyasi gericiliğin başı olan sermaye iktidarı bir takım kısmi reformlarla gerilla hareketini silahsızlandırmayı başarsa da sınıf mücadelesi keskinleşecektir. Bu ülkede bugüne kadar toprak sorunu yoksul köylüler katliamdan geçirilerek, işçilerle çelişkiler sendika ve işçi önderleri katledilerek, binlerce muhalif tasfiye edilerek çözülmeye çalışılmıştır. Bu süreçte egemen sınıflar kendi konumunlarını az da olsa tehlikeye düşürecek her türlü toplumsal muhalefeti sistematik bir zora başvurarak bastırmıştır. Bundan sonra da daha farklı olmayacaktır.

Kolombiya'da gerilla hareketinin evrimi

İstisnasız bütün bu ülkelerde emek ve sermaye arasında temel çelişki belirleyici hale gelmiştir.

Toplumsal çatışmanın boyutunu ve içeriğini işçi sınıfı ile egemen kapitalist sınıflar arasında mücadele belirleyecektir. Önümüzdeki dönem bu çatışmalara sahne olacaktır. Zira gerilla hareketleri ile sağlanan uzlaşma emekçi kitlelerin toplumsal konumunda hiçbir düzelme sağlamamıştır. Sadece, egemen iktidarı devirerek toplumsal ilişkileri temelinden dönüştürecek bir devrim, emekçi kitlelerin kurtuluşunu sağlayacaktır. Bunu da ancak marksist-leninist ideolojiyle donanmış işçi sınıfının gerçek partilerinin önderliği sağlayabilir. Sınıf mücadelesinin tarihsel deneyimleri bunu gösteriyor.

Kolombiya gerilla hareketi Latin Amerika'nın en eski gerilla hareketidir. '60'lı yıllardan başlayarak, özellikle Küba devriminin yarattığı etki sonucunda, öğrenci ve kent orta kesimleri içinde yankı bulan ideolojik-politik tartışmaların etkisiyle ilk gerilla grupları yeşermeye başladı. Böylece, bölgede egemen olan Sovyet yanlısı revizyonist komünist partilerin yanında ikinci bir akım ortaya çıktı. Bu yeni gerilla hareketleri Latin Amerika'daki sınıf mücadelesine yeni ve radikal bir boyut getirdi. Nüfusun %70'ini kırsal kesimin oluşturduğu bir dönemde gerilla gruplarının kırsal kesimlerde etki bulmaları pek de zor olmadı. Toprak ağaları ve tarım oligarklarının baskılarından bıkan yoksul köylüler gerillayı kendilerini koruyan bir güç olarak gördüler. Sosyal reformist komünist partilerin kent emekçileri ve işçiler üzerindeki etkisine karşın, gerilla grupları kırsal kesimin emekçilerini devrimin temel güçleri olarak değerlendirerek, savaşı bu alanda yoğunlaştırdılar.

Kruşçev döneminde SSCB'nin izlediği "barış içinde bir arada yaşama" ilkesine uygun olarak, bölgedeki bütün partilerin programları değiştirilerek, sosyal reformlar yoluyla barışçı bir şekilde sosyalizm yolunu tutmaları sağlanmıştı. Buna tepki olarak '60'lı yıllarda oluşan bütün gerilla hareketlerinin temel politik hedefi egemen oligarşinin iktidarını yıkarak, gerçek bir halk devrimini gerçekleştirmektir.

Kolombiya gerilla hareketi böyle bir toplumsal-politik ortamda şekillendi. Diğer Latin Amerika ülkelerinde Küba devriminin etkisiyle radikalleşen kent küçük-burjuva kesimlerinin oluşturduğu gerilla gruplarının tersine, Kolombiya'da gerilla hareketi ülkede güçlü bir geçmişe sahip olan yoksul köylülerin direniş geleneğine dayanarak yeşerdi. Kır yoksullarının, geçmişten beri, kendilerini devlet güçlerinin saldırılarından korumak için geniş savunma birlikleri oluşturması bölgede önemli bir politik mirastı. Bu doğal savunma kurumları bugüne dek varlığını koruyabildi. Bugün dahi gençler, legal politik faaliyet yerine gerillanın temsil ettiği bu savunma birimlerine katılmayı tercih etmektedirler.

Kolombiya'da önemli gerilla hareketleri

Kolombiya Devrimci Ordu Güçleri (FARC) hareketi 1964 yılında bir askeri operasyon sonunda kurtulan 48 kişi tarafından kuruldu. FARC başından itibaren radikal bir toprak reformunun savunucusu

oldu. FARC bugün 16 bin gerillaya sahip olan en güçlü gerilla grubudur.

Küba devriminin etkisiyle öğrenci ve kent aydınları tarafından 7 Ocak 1965 yılında kurulan Ulusal Kurtuluş Ordusu (ELN) amacını iktidarı almak olarak açıklamıştı. ELN '80'li yıllardan sonra toparlanarak güç kazanmaya başladı. Bugün ELN'nin 5 bin kadar silahlı gücü bulunmaktadır. Faaliyet alanı özellikle petrol rezervlerin olduğu bölge olduğu için ELN önemli bir etkiye sahiptir.

Halk Kurtuluş Ordusu (EPL) 1967 yılında Kolombiya Komünist Partisi (Marksist-Leninist)'in {PCC (ML)} bir kolu olarak kuruldu. Önce ÇKP, daha sonra Arnavutluk Emek Partisi yanlısı olarak hareket eden EPL '70'lerde etkisini büyük oranda yitirdi. '80'li yıllarda yeniden önemli bir güce kavuşan EPL '90 yılında, Doğu Bloku ve Arnavutluk'un dağılması ardından bir bölünme yaşadı. B. Gutierrez önderliğindeki büyük çoğunluk 1 Mart '91 yılında silahlarını bıraktı. F. Karaballo önderliğindeki EPL bugün gerilla savaşını sürdürmektedir.

19 Nisan Hareketi (M-19) 19 Nisan '74 yılında kuruldu. "Anti emperyalist bir cephe" için mücadele ettiğini açıklayan ve kent yoksulları içinde aktif olan M-19 eylemleriyle özellikle orta kesimlerin sempatisini kazandı. '90 yılında silahlarını teslim eden M-19, bir seçim partisi olan "Demokratik Eylem/M-19"u kurarak legal politika yapmaya başladı.

Barış süreci serüveni

Özellikle '79 yılında gerilla hareketinin silahlı gücü önemli oranda artmaya başladı. Bütün terörünü kırsal alana kaydıran egemen sınıf, kentlerde faaliyet sürdüren M-19 gerillasının güç kazanmasını hesaplayamadı. Devlet başkanı Turbay Ayala, anti-terör yasaları ve sistematik imhalarla bu gelişmelerin önüne geçmeye çalıştı.

Şiddet politikası Kolombiya'da yeni değildir. 1928 yılında Muz plantasyonlarında gelişen işçi direnişini kırmak için kitlesel katliamlar gerçekleştirilmiştir. Yaygın grev ve işçi direnişleri '30'lu yılların sonuna kadar yoğun bir şekilde sürmüştür. 1928 yılında hükümetin saldırılarını

protesto etmek için toplanan işçilerin 2 bini kurşunlanarak katledilmiştir. ABD emperyalizminin de desteğini alarak ülkedeki her türlü sosyal hareketliliği bastırmaya çalışan egemen oligarşi, ulusal burjuva reform taleplerinin ifade edilmesine dahi izin vermemiştir. Emekçi kitlelerin tepkisini sol popülist söylemlerle ardına takıp bazı reform vaatlerinde bulunan Elicer Gaitan egemen oligarşi tarafından 9 Nisan 1948 yılında başkent Bogota'da öldürülmüştür. 1948-53 yılları arasında yaşanan iç savaşta toplam 250 bin kişi yaşamını yitirmiştir.

Temel politikası sosyal çelişkileri zorla çözmek olan oligarşi bunu '79 yılında da denedi, fakat başarılı olamadı. Ardından yeni bir politika gündeme geldi. Yeni başkan Belisario Betancur (1982-86) iç çelişkileri yumuşatmak için ilk etapta 250 politik tutukluya af ilan ederek, gerilla ile görüşmelere başladı. İki yıl süren bu görüşmeler '84 yılında FARC, M-19, EPL ve hükümet arasında yapılan bir barış antlaşmasıyla sonuçlandı. ELN bu dönemde görüşmelere katılmayı reddetti. Yapılan anlaşmaya göre gerillaların silahlarını teslim etmesi zorunlu görülüyordu. Bu karşılıklı ateşkes sürecinde gerekli olan reformlara başlanacak ve barış anlaşması imzalanacaktı.

Bu ateşkes gerilla hareketi mücadelesinde yeni bir dönemin başlangıcı oldu. Bu dönemde FARC legal politik alanda faaliyet sürdürmek için "Yurtsever Birlik" (UP) adıyla bir parti kurdu. Bu süreçte legalleşen gerilla güçleri karşı-devrimin saldırı hedefi oldu. Egemen sınıfların uyguladığı "havuç ve sopa" politikası istenen sonucu yaratmıştı. Kolombiya ordusu emekçi kitlelere karşı saldırılarını yoğunlaştırdı. '83 yılından itibaren ordunun doğrudan denetiminde 150 ayrı paramilitarist grup oluşturularak katliamlara başlandı. Köyler haritadan siliniyor, sokak ortasında günde 50 kişiyi bulan katliamlar gerçekleşiyordu. UP bu saldırılarda ikibin üyesini kaybetti. Yılda 20 bin kişi yaşamını yitirdi.

Buna rağmen gerilla hareketleri "barış görüşmelerini" sürdürdü. 1987-88 yılından bu yana bütün gerilla grupları hükümetle bir barış

sağlamasından yana. Başbakan Barco gerillayla görüşme önerisi yaptığından askeri olarak zayıf bir konumda olan M-19 gerillaları hemen silahları bırakacaklarını duyurdular. Tutuklu olan yoldaşlarının serbest bırakılması, seçimlere katılımının sağlanması, gerillayı düzene entegre edecek sosyal projelerin finanse edilmesi karşısında M-19 hareketi '90 yılında silahlarını tamamen bıraktı. '89 yılında yaşanan ideolojik-politik savrulma EPL içinde de bir kesimin silahları bırakmasına yolaçtı. '90 yılında 3.157 gerilla silahlarını teslim etti. Bu dağılmanın ardından FARC, ELN ve EPL "Gerilla Koordinasyonu Simon Bolivar" (CGSB) adıyla bir birlik oluşturdular ve bu birlik adına görüşmelere katılmaya başladılar. Bu görüşmeler sürecinde gerilla güçlerinin savunduğu muğlak, sosyal-devrimci, reformist politik anlayışlar egemen sınıf burjuvazinin kendi meşruiyetini güçlendirmekten başka bir sonuç doğurmadı.

CGSB '91 yılından bu yana El Salvador ve Guatemala gerilla hareketlerine benzer bir strateji izlemektedir. Başlangıçta söylem düzeyinde de kullanılsa sosyalizm "projesi" bir tarafa itildi. Demokratik bazı reformlarla yetinilebileceği konusunda politikalarını değiştirdiklerini duyurdular. 1990-1992 yılları arasında gerilla temsilcileriyle hükümet arasında dört ayrı görüşme sağlandı. Ülkenin temel sorunlarını içeren geçici bir gündem üzerinde anlaşma sağlansa da, hükümetin tek taraflı ileri sürdüğü koşullar görüşmelerin her defasında sonuçsuz kalmasına yolaçtı.

Bu görüşmelerin sonuç vermemesi üzerine Gaviria hükümeti 18 ay içinde gerillayı tamamen tasfiye edecek bir planı açıklayarak kapsamlı bir savaş başlattı. Bu kapsamlı askeri operasyonlar beklenen sonucu vermeyince, '94 yılında yeni seçilen sosyal liberal başkan Samper yeniden bir diyalog çağrısı yaptı. Bütün bu süreç boyunca savaş bütün hızıyla sürdürüldü.

Gerilla hareketleri dönemi kapandı mı?

Sandinistlerin seçim yenilgisi, El Salvador ve ardından Guatemala gerilla hareketlerinin silahları bırakarak kurulu düzene entegre süreci, son gerilla hareketini de etkisine aldı. Bu sürecin yaşanmasında dış politik etkenlerin yanında iç toplumsal koşullar da önemli bir rol oynadılar. Küba devriminin hızlı zaferi bir çok gerilla hareketine kaynaklık etti. Bir grup militan gerillanın kararlılığının, halkın politik olarak harekete geçirilmesi için yeterli olduğu düşünülürdü. Yani, Latin Amerika'daki gerilla hareketi başından itibaren toplumsal sınıfların bilimsel sosyalizm ışığında çözümlenmesi üzerinde yükselen bir politika izlemedi. Marksizm-Leninizm herhangi bir sosyal ideoloji olarak algılandı. Che dışta tutulursa, ilk gerilla önderlerinin ideolojik donanımı hep zayıf oldu. Kapitalist gelişmenin küçük-burjuva toplumsal katmanlar içinde yarattığı sarsıntı ve bu kesimler arasında büyüyen radikalleşme gerilla hareketlerinin güç bulduğu politik ortamı sağladı. '60'lı, '70'li yıllarda özellikle kırsal kesim içinde doğal bir zemine sahip olan gerilla hareketleri '80'li, '90'lı yıllarda bu sosyal zemini yitirdiler. Kolombiya'da 1960'larda %30 olan kent nüfusu '96 yılında yüzde 74,5'e ulaştı.

Gerilla hareketi hiçbir zaman proletaryaya önderlik edecek bir ideolojik, politik, örgütsel perspektife sahip olmadı. Karşı-devrimci güçlere

karşı sergilenen kahramanlıkları emekçi kitlelerin büyük kesimleri dışardan izledi. Sınıf partisi fikrine yabancı kalınmasında sosyal reformist KP'lerin de önemli bir payı oldu. İşçiler içinde örgütlü olan komünist partilerin liberal-reformist anlayışları proletaryanın zaafı ve tutarsızlıkları olarak kabul edildi.

Kolombiya gerilla hareketi başından itibaren farklı sınıfların sosyal bileşimini temsil etti. Farklı radikal-reformist, sosyal devrimci gruplar otonomilerini koruyarak belli bir koordinasyon ya da cephe biçiminde mücadele sürdürdüler. Bu cepheler kendi perspektifleri doğrultusunda toplumun diğer kesimleri ile ittifaklar aramaya başladılar. Bu ittifak arayışlarında esas ölçüt sınıfsal temel değil, askeri kast ile özdeşleşen oligark ailelere karşı alınan tutum oldu.

Kısacası gerilla hareketleri küçük-burjuvazinin kaygan zemininde, iktidar perspektifinden yoksunluğun ifadesi oldular. Azgın faşist terör karşısında demokratikleşme gerilla hareketlerinin politik hedefi oldu. Bu hedef Pentagon'un özellikle Nikaragua devriminden sonra sistematik bir şekilde uygulamaya soktuğu "düşük yoğunluklu demokrasi" anlayışına denk düşüyordu. Artık politik olarak yük haline gelen askeri faşist yönetimler yerine "sivil hükümetler" tercih edildi.

'60'lı yıllarda yükselen ulusal kurtuluş hareketleri ve devrimci dalganın geri çekilmesi, Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku ülkelerinin çöküşü, 40 yıl süren bir gerilla savaşı sonucunda egemen sınıfın iktidar gücünü sarsacak bir potansiyelin gösterilememesi, bu hareketleri bir takım reform talepleri olan "silahlı reformistler" haline getirdi.

Toplumdaki sınıfların konumuna dokunulmadan bazı anayasa değişikliklerin yapılması silahları bırakmak için yeterli görüldü. Sandinist hareket "ulusal uzlaşma" çerçevesinde silah zoruyla elde ettiği iktidarı devrim öncesi egemen sınıfın denetimine verirken, El Salvador ve Guatemala gerilla hareketleri uğruna yıllarca bedel ödeyerek savundukları taleplerinden vaz geçerek, sivil politik bir hareket olma olanağını elde ettikleri ölçüde silahları bırakarak "sosyal yaşama entegre" oldular. EZLN ve Peru'daki bazı gerilla hareketleri hala varlıklarını sürdürseler de, bir dönem esas olarak kapanmıştır. Zira bu ülkelerde gerilla hareketlerinin sürmesinin nedeni politik iktidarı ele geçirme perspektiflerinden değil, devlet terörünün yoğunluğu ve devletin "politik çözümlere" yanaşmamasından kaynaklanmaktadır.

Gerilla hareketlerinin hükümetlerle diyalog çerçevesinde silahlarını bırakarak "sivil topluma entegre" olma sürecine paralel olarak, bu toplumların tümünde işçi sınıfı başta olmak üzere topraksız köylülerin ve diğer emekçi kitlelerin mücadelesi

yükselmektedir. İstisnasız bütün bu ülkelerde emek ve sermaye arasında temel çelişki belirleyici hale gelmiştir. Toplumsal çatışmanın boyutunu ve içeriğini işçi sınıfı ile egemen kapitalist sınıflar arasında mücadele belirleyecektir. Önümüzdeki dönem bu çatışmalara sahne olacaktır. Zira gerilla hareketleri ile sağlanan uzlaşma emekçi kitlelerin toplumsal konumunda hiçbir düzelme sağlamamıştır. Sadece, egemen iktidarı devirerek toplumsal ilişkileri temelinden dönüştürecek bir devrim, emekçi kitlelerin kurtuluşunu sağlayacaktır. Bunu da ancak marksist-leninist ideolojiyle donanmış işçi sınıfının gerçek partilerinin önderliği sağlayabilir. Sınıf mücadelesinin tarihsel deneyimleri bunu gösteriyor.

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi)
2. Baskı 300 000 TL
2. Modern Revizyonizmin Çöküşü (Tükendi) 650 000 TL
3. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı .. 175 000 TL
4. Devrimci Harekette Reformist Eğilim ... 400 000 TL
5. Teori ve Program Sorunları 550 000 TL
6. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tük.) ... 250 000 TL
7. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi ... 450 000 TL.
8. Bir Gün Bile Yaşamak, (Tükendi) (Roman: O. İyiler) .. 1400 000 TL
9. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar 550 000 TL
10. ekimler-1 (Tükendi) 700 000 TL
11. ekimler-2 700 000 TL
12. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tük.) 350 000 TL
13. İş Yazışmalar/İş Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık .. 400 000 TL
14. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları 550 000 TL
15. Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler ... 650 000 TL
16. Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler ... 850 000 TL
17. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar 450 000 TL
18. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Bas. 550 000 TL
19. Gebze Direnişinin Ardından 175 000 TL
20. 20 Temmuz Dersleri 175 000 TL
21. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı 175 000 TL
22. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı 250 000 TL
23. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler ... 650 000 TL
24. Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi . 450 000 TL
25. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 750 000 TL
26. Demokratizmi Savunmanın Sınırları 200 000 TL
27. EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine. 250 000 TL
28. Partileşme Süreci-1 Perspektifler ve Değerlendirmeler 650 000 TL
29. Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt ... 650 000 TL
30. Demokrasi ve Devrim 750 000 TL
31. Bağımsızlık ve Devrim 1 000 000 TL

General Motors grevi yayılarak sürüyor

Rusya:

Önümüzdeki dönemde Rusya'da ciddi gelişmeler beklenmektedir. İMF'nin kredi musluklarını açmış olması, Duma'nın kemer sıkma programının bir bölümünü kabul etmesi, Boris Yeltsin'in hep ertelediği tatile nihayet gitmesi bu ülkede hiçbir şeyi değiştirmemekte, tersine ağırlaştırmaktadır. Rus toplumunun biriken sorunlarına, işçi sınıfı saflarında yeşeren mücadele dinamiklerine ve bu sorunları çözmek için başvurulmuş reçetelere birlikte bakıldığında, bu ülkede yakın bir gelecekteki büyük ölçekli sosyal patlamalar hiç de uzak bir ihtimal değildir.

İMF temsilcileriyle yapılan pazarlıkların ardından 13 Temmuz günü yeni bir borç antlaşması imzalanmıştı. İMF yönetim kurulunun 20 Temmuz tarihli oturumunda onayladığı bu antlaşma önümüzdeki 18 ay içinde Rusya'ya 22,6 milyar dolar borç verilmesini öngörmektedir. Bu demektir ki, ülkenin cari harcamaları uluslararası mali kurumlardan, emperyalist güçlerden borç alınarak karşılanacaktır. Rusya örneğini İMF'nin son yıllarda kabarık krediler tanıdığı Meksika, Güney Kore ve Endonezya gibi örneklerle karıştırmamak gerekiyor. Biçimsel benzerliklerine rağmen sorunun özü çok farklıdır. Bu ülkenin özgünlükleri ve tarihi geçmişi, sorunu niteliğini ve niceliği ile başka bir kategoriye koymaktadır.

Rusya'nın durumunu çağrıştıran tarihteki tek örnek Osmanlı İmparatorluğu'nun can çektiği dönemdeki konumudur. Tek fark Osmanlı İmparatorluğu'nun iktidar bünyesinde oluşturduğu Borçlar İdaresi Kurumu'dur. Rusya'da henüz böyle bir organ oluşturulmadı. Ama, pek sürmeyecek bu eksikliği de tamamlamak zorunda kalacaktır. Başkanlık İdaresi sorumlularından Alexandre Livchits'in geçenlerde Interfax haber ajansına yaptığı açıklamaya göre, sorun tartışılmaktadır ve yakında başbakan yardımcısı düzeyinde bir borç sorumlusu atanacaktır.

Dış borçlanmalar altında ezilen Osmanlı İmparatorluğu kısa süre içinde askeri emperyalist müdahaleler ve patlak veren ulusal kurtuluş savaşları ile yüzyüze gelmişti. Günümüzde emperyalist güçlerin Rusya'ya karşı böyle bir müdahale kampanyası başlatmaya kesinlikle niyetleri yoktur. Rusya Federasyonu içinde Çeçenistan örneğini çağrıştıran ulusal kurtuluş hareketleri ve ayrılıkçı eğilimlerin mevcut olmasına rağmen, mevcut koşullarda başka sorunlar karşısında önemi tali kalmaktadır. Osmanlı İmparatorluğu'nun karşı karşıya kaldığı ulusal kurtuluş savaşlarının günümüz Rusya'sındaki karşılığı işçi sınıfının sosyal bir kurtuluş savaşıdır.

Bu bakımdan Rusya bir barut fıçısı konumundadır. Her yöresinde gerginlik yaşanmakta, patlamayı başlatacak bir kıvılcım beklenmektedir. Sibiryadaki maden işçilerinin tutumları ve sürdürdükleri eylemler, Rusya'daki tüm emekçi sınıfların

rekabet üzerindeki olumsuz etkilerinden yakın General Motors'un genel müdürü Jack Smith, 1998 yılı içinde sadece ek prim olarak 1,7 milyon dolar almıştır.

General Motors grevinin ikinci önemi, ABD'de de işçi sınıfı mücadelesinde yeni bir atmosfer yaratmış olmasında yatmaktadır. Kamuoyunun eyleme sıcak bakışı bu yeni cereyanın ilk aşmada göze çarpan sonuçlarından birisidir. Eylemin bir mafya çetesi olan UAW sendikasının önderliğinde yürütülmesi önemli değildir. Bu ülkede işçi sınıfı eylemlerinin, mücadelelerinin güdükleşmesi, bu tür sendikaların türemesine ya da işçi sendikalarının zamanla böyle nitelikler kazanmasına yol açmıştır. Basında yer alan verilere göre, General Motors'un kasalarında savaş bütçesi olarak 9 milyar dolar bulunuyor. UAW sendikasının ise 12 milyon doları mevcut. Burada belirtilmesi gereken şudur: UAW işçilerden topladığı aidatları işçi sınıfının hakları ve mücadelesi için kullanmamaktadır. Grevdeki işçilere haftada 150 dolar ödenek yapması bu gerçeği değiştirmemektedir. Sendika bürokrasisi işçi aidatlarından oluşan dev sermayeyi karanlık yatırımlarda kullanmakta, bu yatırımların içinde en soyluları borsa spekülasyonları ve vurgunları olmaktadır. UAW, Teamsters ve daha başkaları işçilerin alınterleriyle, Demokrat ya da Cumhuriyetçi Partinin Beyaz Saray adaylarının kampanyalarını finanse etmektedir. Bu çürümüşlüğü, yozlaşmışlığın, mafyalaşmışlığın, satılmışlığın kökünün kazınması, ABD'de işçi sınıfı mücadelesinin yükselmesine, yeniden bir sınıf kimliği kazanmasına, yankesicilerin vesayetinden kurtulmasına bağlıdır.

General Motors grevinin en önemli sonucu sermaye dünyasının teorik hesaplarını altüst etmesinde yatmaktadır. Yani sıfır stok yöntemi ve üretim sürecinin en ince parçalarına ayrılarak üretici güçlerin bölünmesi, birbirlerinden yalıtılması pratiği artık can vermiştir. Bu bakımdan ABD işçi sınıfı ve emekçileri, belki de farkında olmayarak, tarihsel bir misyonu yerine getirmiş oldular. Sermaye dünyası bu alanda ilk darbeyi geçen yılki ABD ekonomisini kitleyen ve dünya ekonomisinde dahi etkilerini hissettiren UPS grevinde almıştı. Bir yıl aradan sonra General Motors'un Flint'deki emekçileri greve başlamakla bu teorinin ve pratiğin tabutuna son çiviye çakmış oldular. 9.200 işçinin eylemi dünyanın bir numaralı tekelinin tüm üretimini durdurmaya yetti, personelinin önemli bir bölümünü çalışamaz konumda bıraktı ve fiilen greve zorladı. Sermaye dünyası uluslararası planda bundan sonra yeni sömür yöntemleri geliştirmek için kara kara düşünmek zorundadır. İşçi sınıfını bölmek, mücadele dinamiklerinin gelişmesini engellemek ve dolayısıyla artı-değer oranını

artırmak için geliştirilen ve uygulanan sıfır stok teorisi ve üretim sürecinin bölünerek aşırı uzmanlaştırılması, kapitalizmin aleyhine işleyen bir silaha dönüşmüştür. Ve bu silahı ilk defa ABD işçi sınıfı General Motors grevi aracılığıyla kullanmaktadır.

General Motors işçilerinin geçen Haziran ayının ilk haftasında Flint'te başlayan direnişi güçlenerek ve diğer üretim birimlerine yayılarak devam ediyor. General Motors'un Spring Hill'de bulunan Saturn fabrikası çalışanlarının da eyleme katılmaları mücadeleye yeni bir boyut kazandırmış bulunuyor. 1990 yılında üretime açılan ve 5 bin kişinin çalıştığı Saturn fabrikası, General Motors'un çalışma koşulları bakımından en çok övülen ve örnek gösterilen bir birimdir. Bu üretim birimi ilk kez bir işçi eylemine sahne olmaktadır. Düne kadar ayrıcalıklı olarak tanıtılan 5 bin emekçinin % 96'sının grev kararını onaylaması ve Flint emekçileriyle dayanışmaya girmesi mücadele dinamiğine ivme katmaktadır.

Saturn üretim biriminde de grevin başlamasıyla birlikte General Motors'un Kuzey Amerika'da bulunan toplam 29 fabrikasından sadece iki tanesinde üretim devam etmektedir. Bugüne kadar General Motors'a 4,5 milyar dolara malolan ve 175 bin işçiyi çalışamaz durumda bırakan grevin patlayış ve devam etme nedenleri hep aynıdır. 5 ve 11 Haziran tarihlerinde Flint'teki iki fabrikada çalışan 9.200 işçinin grevi başlatırken ileri sürdüğü talepler, General Motors'un üretim birimlerinin emek gücünün ucuz olduğu ülkelere transferini durdurma, dolayısıyla toplu işten atmalara ve taşeronlaştırmaya son verme olarak formüle edilmişti. Kamuoyunun pasif düzeyde de olsa yoğun desteğini alan bu talepler, grevin bugün tanık olduğumuz boyutları kazanmasına ve sonuçları yaratmasına yol açtı. Saturn fabrikası çalışanları da yaklaşık aynı taleplerle mücadeleye atıldılar.

Bu bakımdan General Motors grevinin önemi iki düzeydedir. Birincisi, ABD'de de işçi sınıfı sermayenin daha fazla kâr arayışına karşı çıkmakta, onların hesaplarını istenilen düzeyde olmasa da sekteye uğratmaktadır. Bunu son derece önemli bir başlangıç saymak gerekir. Zira, ABD'de bir otomobil sanayisi işçisinin saat ücreti (örneğin General Motors'da) 18 dolardır. Başka sektörlerde bu miktar genellikle 5-6 dolar arasında değişmektedir. General Motors yönetimi bu ücreti işçilere çok görmekte, gereksiz masraf kapısı saymaktadır. Bu nedenle üretimi ortalama saat ücretinin 1 doları zor bulduğu Meksika'ya taşımak istemektedir. Oysa, üretim maliyetinin yüksekliğinden ve bunun

“Sosyal patlama” korkusu büyüyor

genel durumlarının bir özetini oluşturmaktadır. Normal olarak aynı kategoriye girmemesi gereken bir başka örnek ordunun durumudur. Eğer bir ülkede albaylar “üç yıldır kendimize bir tek elbise dahi alamadık” diye bas bas bağırarak ihtiyacı duyuyorlarsa, maaşları yıllardır ödenmeyen diğer emekçi sınıf ve tabakaların durumlarını ayrıca tasvir etmeye gerek bile yoktur. İşçi sınıfının sadece kararlılık düzeyine, mücadeleye atılmadaki azimlerine bakmak gerekir.

Bunun örneğini de Sibiryada maden işçileri vermektedirler. Çünkü onlar mücadelenin başını çekiyorlar. Batılı gözlemcilerin de belirttikleri gibi, maden işçileri son birkaç aydır “*acayip ve aynı zamanda korkunç bir mücadele yöntemi keşfetmiş durumdadırlar, ‘kötü’ örnek oluyorlar*”. Zira madenciler devlet demiryollarını trafiğe kapatmakta, sadece yolcu trenlerini bırakmaktadır. Böylece, zaten can çekişen ekonominin arta kalan sayılı can damarlarını da sıkırmakta, merkezi iktidarı perişan etmektedirler. Maden işçilerinin bu kararlı mücadelesi bir taraftan diğer sektörlerdeki emekçilere cesaret vermekte, onlara yol gösterip sorunların bilince çıkarılmasını sağlamakta, diğer taraftan da iktidarın acizliğini ortaya koymaktadır. Kremlin işçilerin üzerine kolluk kuvvetlerini ya da orduyu göndermeye cesaret edememektedir. Bu tavır sadece ihtiyatlılıktan kaynaklanmıyor. Birkaç yıl öncesine kadar Yeltsin iktidarı en küçük muhalif çıkışı tank paletleri ile ezip geçiyordu. Dönem değişti. Albayların bile kendilerine bir çorap dahi alamadıkları bir ordunun ödenmeyen maaşları için direnen işçilere saldırmamasının garantisi yoktur, bunun teminatını kimse Boris

Yeltsin’e veremiyor. Ayrıca, Rusya’da işçi sınıfı ve emekçilerin mevcut düzene ve onun temsilcilerine karşı birikmiş olan öfkesi o kadar yüksek düzeydedir ki, olası bir kaba müdahale dinamiklerinin fitillerini ateşlemekten başka hiçbir sonuç yaratmayabilir.

Her sektörde ve her bölgede düzeyi rahatlıkla hissedilen bu gerginliğin baskısı karşısında Duma, Yeltsin ekibinin anti-kriz paketi adı altında önerdiği kemer sıkma programını onaylamaya cesaret edemedi. Bir kısmını yasalaştırdı, önemli bir bölümünü de savsaklayarak erteledi. Zira son derece kararlı bir mücadele dalgası yükselmektedir. Örneğin Kemerovo (Batı Sibiryada) maden işçileri 19 Temmuz günü başbakan yardımcısı Oleg Sysuyev’le pazarlık etmek için eylemlerine ara verdiler. Ama bu ara verme bir yorgunluk ve yılgınlığın sonucu değildir. İşçiler maaşlarının derhal ödenmesi için hükümete 24 saat süre tanıdılar, yani bir ultimatom verdiler. Yoksa eylemlerini daha da güçlü ve kararlı bir biçimde yeniden başlatacaklarını belirttiler.

Bu durumda mevcut Rus iktidarının dışardan borç alarak biraz daha zaman kazanmak dışında yapacağı fazla birşey yoktur. Henüz tam itiraf edilmeyen bu gerçeği herkes görmektedir. Hatta “zeki” olduklarını kanıtlamak için bazı gözlemciler, “Rusya’nın yeniden bir Ekim 1917’nin arifesinde olduğunu” belirtmeye özen göstermektedirler. Birkaç gün önce Washington’a 4,8 milyar dolarlık ilk borç çekini almaya giden Anatoli Çubayis de, “bu anlaşma ile biz borç almadık, sadece zaman satın aldık” diyerek, gerçeği itiraf etmek zorunda kalmıştır. Ama ne zamana kadar?

Çin’in “yeni dünya politikası”

Emperyalist ülkeler gittikçe şiddetlenen bir rekabet içine girmiş bulunuyorlar. Dünya pazarında daha büyük bir pay elde etmek için girilen işbirliği ve yapılan anlaşmaların ardı arkası kesilmiyor. Kırgızistan devlet başkanı Asker Aliyev, Tacikistan başbakanı Emomali Rahmanov ve Rusya dışişleri bakanı Yevgeni Primakov ile biraraya gelen Çin devlet başkanı Jiang Zemin, yaptığı yeni antlaşma ile Bağımsız Devletler Topluluğu (BDT) ile ilişkilerini ilk kez bu derecede genişletti. Zemin, bu buluşmanın ardından yaptığı bir açıklama ile, “Çin’in yeni dünya politikası”nın belirlendiğinin altını çizdi. Çin ile BDT arasında 1996 yılında Şangay’da imzalanan anlaşmayla, BDT Çin sınırındaki askerlerini geri çekmiş ve Çin yönetimi ise buna karşılık 1000 metrekareyi kaplayan bir alan üzerindeki tartışmaya son vererek, alanın %53’ünü Kazakistan’a bırakmıştı. BDT-Çin sınırındaki 7 bin kilometrelik sınır çizgisi ise “işbirliği, dostluk ve güven sınırı” olarak nitelendirilmişti. Çin, Moskova’dan kopmak isteyen Orta Asya ülkelerine ise, “sıcak Güney Asya denizlerine” ulaşmak için ülkesinin “nakil köprüsü” olarak kullanılmasını önererek ekonomik işbirliğinin genişletilmesini savunuyor.

Bu yeni anlaşma ile kapitalist dünya pazarı ile işbirliğinin temelleri güçlendirilmiş oluyor. Çin sözkonusu anlaşma ile İran, Pakistan ve Hindistan’ı da kapsayan “Euro-Asya konsepti”ni hayata geçirmeye çalışmaktadır. 1994 yılında Li Peng Özbekistan ziyareti sırasında bir açıklama yaparak, Çin’in Çarlık ve Sovyetler dönemindeki Orta Asya ile geleneksel ilişkilerini yeniden canlandırmak istediğini belirtmişti. Yeni anlaşma ise enerji, transport, komünikasyon gibi konular ile Atlantik’ten Pasifik’e varan ekonomik “koridorları” içeren projeleri kapsamaktadır. Bu çerçevede Çin’i Kazakistan üzerinden Moskova’ya ve oradan Rotterdam’a bağlayan bir demiryolu projesi imzalanmıştır.

Ayrıca Çin bu yılın Mayıs ayı başlarında Kazakistan ile yaptığı bir anlaşma ile 8 milyar dolar tutarında bir petrol boru hattının yapılmasını kararlaştırarak, Kazakistan’ın ikinci büyük petrol yataklarının Çin’in petrol açısından zengin Hingiyang bölgesiyle bağlantısını da sağlamıştır. Bu anlaşma Çin’in Kazakistan’a verdiği 100 milyon dolarlık kredinin ardından gerçekleşmiştir.

Bu büyük petrol hattı projesi bütün petrol tekellerinin iştahını kabartmaktadır. ABD petrol tekeli Chevron bu projeye katılmak için hükümet düzeyinde girişimlerde bulundu. Japonya ise bu sayede Ortadoğu petrolüne bağımlı olmaktan kurtulmayı amaçlamaktadır. Ayrıca Orta Asya ülkeleri Çin ile geliştirdikleri işbirliği üzerinden, Moskova’dan bağımsız olarak dünya pazarına girmeyi hesaplamaktadırlar.

Taşıdığı ekonomik, politik, askeri potansiyele önümüzdeki yüzyılın sayılı gücü olarak anılan Çin ağırlığını her alanda hissettirmeye başlamıştır. Coğrafik konumu açısından da Çin bugün bütün petrol rezervlerinin kullanımı, işletilmesi açısından büyük bir role sahiptir.

Bunu Orta Asya’daki son gelişmelerde de görmek mümkün. Clinton’un ziyaretine paralel olarak Kazakistan devlet başkanı Nursultan Nazarbayev’in de Kazakistan petrolünün Japon Denizi’ne akışını öngören bu projeyi imzalaması, bunun üzerine Japon hükümetinin Çin yönetimine bu alanda işbirliği önerisinde bulunması, bölgedeki güç dengelerinin

Adana depreminin ardından

Temmuz başında Adana'da yaşanan deprem "felaketi" sömürü düzeninin nasıl işlediğini bir kez daha gözler önüne serdi. Bu düzende, daha fazla kâr uğruna, emekçilerin can güvenlikleri daha sağlıklı konutlarda yaşama hakkı hiçe sayılır. Buna isyan etmek, hele hele sorumlulardan hesap sormaya kalkışmak ise büyük suçtur. Çünkü bunlar eninde sonunda emekçileri sömürü sistemini sorgulamaya ve insanlık dışı işleyişine karşı alternatif arayışlarına götürür. Bugüne kadar devlete körü körüne inanan, sömürü sisteminin gerçek yüzünü göremeyen insanları sarsar ve uyandırmaya başlar.

Düzenin temsilcileri ise elbirliği ile bu doğal sorgulamayı ve bilinçlenmeyi engellemek isterler. Vaadlerle tepkiler yatıştırılmaya, emekçiler sorunların bu sistem içinde de çözüleceğine inandırılmaya çalışılır. Doğaüstü güçler devreye sokulur, bilim dışı açıklamalar ortaya saçılır. "Kader", "kısmet", "Allah daha beterinden" saklasın teraneleri okunur. Örneğin, sel "felaketi"ne getirilen açıklamalardan en çarpıcı olanını Fazilet Partisi yetkilileri yapmıştır: "Sekiz yıllık eğitim getirildiği ve imam hatipler kapatıldığı için Allah'ın gazabına uğradık." Sömürü düzeninin her türlü haksızlığını, ahlaksızlığını cezalandıramayan Allah'ın gücü de yalnızca yoksul insanlara yetmektedir! Sömürü düzeni daha iyi işlemesi için yapılan yasal düzenlemeler için de Allah emekçi insanları cezalandırmaktadır!

Deprem felaketinin içler acısı görüntüleri günlerce TV ve gazetelerde yeraldı. Bir ay önceki sel felaketinde verilen "yaraların devlet tarafından sarılacağı" göstermelik vaadleri bir kez daha verildi. O zaman ne kadar tutulduysa şimdi de o kadar tutulacak. Bu gerçeği bildikleri için insanların tepki ve öfkeleri biraz daha yoğun oldu. Tepkileri yatıştırmak için, malzeme kaçırılarak yapılan evlerin yıkılmasından sorumlu olarak birkaç mütaahhit tutuklandı. Ama daha önce Erzincan depreminde de olduğu gibi, olay biraz soğuduktan sonra bunlar da "delil yetersizliği"nden salıverileceklerdir.

Depremin ardından bütün burjuva politikacılar Adana'ya akın ettiler. Ama bu kez karşılarında "devlete zeval gelmesin de!" diyen "sadık" vatandaşlarını değil, kendilerini yuhlayan öfkeli yığınları buldular. Bugüne kadar kuzu kuzu uyutmayı başardıkları vatandaşlarını bu kadar kızgın görünce çok

şaşırdılar. Alelacele Ankara'ya önlem almaya gittiler. Sömürü düzeni bekçileri bu tür felaketleri yasaklayabilmeyi çok isterlerdi. Ama insanların düşüncelerini ve örgütlenmelerini yasaklamak kadar kolay değil bu. Bunun yerine deprem felaketi nedeniyle devlete ve düzene tepki gösteren insanları provakatör olarak ilan edildiler. Polisler Adana'da motorlu provakatör avına çıktılar. İkinci deprem öncesi insanları evlerine girmemeleri için

uyanar ve sokak gösterileriyle sorumluların cezalandırılması istemek için çağrı yapan insanlar vatan haini provakatörler olarak lanse ettiler.

Malzemedan çalıp çırpın mütaahhitleri ancak böylesi felaketler sonrasında tutuklamayı başaran kahraman polisler, provakatörleri anında etkisiz hale getirmeyi başardılar! Çetelere, faşist katillere, uyuşturucu tacirlerine "kolaylık sağlayan"lar, emekçi vatandaşlarının öfkelerini dile getirmelerine bile tahammül edemediler. Protesto gösterisi yapan insanların üzerine bekçi köpeklerini saldırtmakta tereddüt etmediler. Yani sermaye devleti emeğiyle geçinen, "yasal" bir yaşam süren vatandaşlarını bir bütün olarak düşman, dış mihrak olarak ilan etme yolunu tuttu. Baştan aşağıya çeteleşmiş, mafyalaşmış bir devletten de bu beklenirdi zaten.

İşçi ve emekçiler Adana'da yaşanan "doğal felaket" vesilesiyle bir kez daha gördüler ki, sermaye düzeni hüküm sürdükçe hiçbir yaşam güvencelere yoktur. Doğal felaketlerin gazabından kurtulmayı başaranlar da sermaye devletinin gazabına uğramaktadırlar. İşsizlik, açlık, sefalet, binbir çeşit hastalık sürekli olarak kapımızdan içeri girmektedir. Bugün için yaşıyorum diye düşünerek, yarın insanlığı bekleyen tehlikelere sırt çevirenler de artık bu vurdumduymazlığa son vermek zorundadırlar. İşçi ve emekçilerin iktidar mücadelesine katılmalı ve bu sömürü üzerine işleyen insanlık dışı düzene son vermek için örgütlenmelidirler. Çünkü bizlerin alınteri, kanı, canı üzerine kurulu olan bu düzen artık ömrünü tamamlamıştır. Tüm insanlığın kurtuluşunu sağlayacak olan sosyalizm tek alternatifimizdir.

Ya kapitalist barbarlık içinde yokoluş, ya sosyalizm! Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ayakbağlarından kurtulmanın zamanıdır

Emperyalist-kapitalist sistemin boyunduruğu altında bulunan ülkemizde burjuva sistemin devrimcilerin önüne koyduğu engeller somut olmakla birlikte sayılamayacak kadar çoktur. Burjuvazi sömürü sisteminin devamı için bunlardan alabildiğine yararlanır.

Egemen burjuva sınıfın emekçi sınıflara dayattığı ve uyguladığı açlık, sefalet, esnek çalışma, zulüm, özelleştirme, sendikasıızlaştırma, sefalet ücretleri, taşeronlaştırma, sömürgeci kirli savaş, insan haklarından ve özgürlüklerinden yoksunluk, gözetim altında kayıplar, işkence, yargılı-yargısız infazlar gibi saldırı yöntemleri biliniyor. Sermaye devletinin ve düzeninin böylesine çıplak saldırıları karşısında devrimciler az çok açık bir bilince ve bundan gelen doğal bir tepkiye sahiptirler. Bütün bunların yanında burjuva düzenin bir de emekçiler ve devrimciler üzerinde sinsî, gizlenmiş biçimlere büründürülen saldırı biçimleri vardır ki, bir devrimcinin yaşamı ve siyasal çalışmasında başarısı için asıl önemli olan bunlara karşı uyanık olmak ve kararlı bir mücadele yürütmektir.

Burjuvazi bu yöntemleri, burjuva toplumun çekirdeği durumundaki aile kurumu üzerinden işlemeye, filizlendirmeye ve olgunlaştırmaya başlar. Aile bağlarından giderek işlenen gericiilik devrimcilerin ayaklarına pranga olmakta ve devrimcileri geriletici, mücadeleden alıkoyucu bir etki yapmaktadır. Ayakbağları durumundaki geleneksel düzen kültürünün ürünü bu ilişkiler ağı, etkisi altına aldığı devrimcileri kişiliksizleştirip, düzene savrulmalarını sağlamaktadır. Burjuvazinin devrimcilere karşı uyguladığı gözetim, işkence gibi yöntemlerinden hiç de aşağı kalmayacak şekilde sonuç veren bu ilişkiler ağı ve kültürünün etkisini günlük hayatımızda çokça görmekteyiz. Bu tür ilişkilerin etkisini ve düzen sınırlarına savrulmanın felsefesini yapanları saflarımızdan uzaklaştırmak ve etkisini sıfıra indirmek zorundayız.

Sömürü ve zulüm düzeninin, insanın insan üzerindeki sömürü ve baskısının sona erdirilmesini isteyen, bu onurlu ve yüce görev için kavganın ön saflarına atılan emeğin kurtuluşu kavgasının neferleri bu ayakbağlarına tahammül gösteremezler.

Sermaye devleti ve düzeni, ezilenleri ve sömürülenleri, onların bilinçli öncü kesimlerini sadece çıplak zor ile sindirip teslim almamaktadır. Çıplak zor, bu aşağılık sınıfın fiziki imhalarında, beyinleri kötürümleştirmede, yürekleri sindirip teslim almada kullandığı etkili silahlardan biridir. Fakat, aynı ölçüde etkili bir başka silahı da kendi kültürü ile yoğrulmuş düzeninin kişiliklerini yaratmaktır. Düzen kişiliği, her şeyi düzenin meşruiyeti zemini üzerinden ele alır. Bu kişilikte egemen olan düzenin değer yargılarıdır. Bencillik, bireycilik, kişisel çıkar ve kişisel hırstır. İkiyüzlülük, korkaklık, insana yabancılaşma bu kişiliğin karakteristik özelliğidir. İki yüzlü ve korkak bir kişilik ise kendinde bir parça güç bulduğu zaman ezmekten, istismar etmekten, insani ilişkileri kişisel beklentilerine kurban etmekten çekinmez. Böylesi kişiliklerde ahlaki ve manevi çürüme ve çöküş kaçınılmazdır. Düzenin yarattığı kişiliklerde bu kaçınılmazdır. Tüm bunlar cehaletle, kültürsüzlükle içiçe gider.

Burjuvazinin tüm uğraşı ve debelenmeleri kendi yokoluşunu geciktirmeye yöneliktir. Kendini işçi sınıfının kurtuluşu davasına adanmış, bunun dışında kişisel hiçbir kaygısı olmayan partililer ordusu, işçi sınıfı ve emekçilerden kurulu ezilenler ve sömürülenler ordusuyla birlikte burjuvazinin bu çırpınılarına son verip onu yerle bir edecek ve özgürlükler dünyasını, sosyalizmi kuracaktır.

Selam olsun işçi sınıfının komünist partisine!

Herşey parti için, parti devrim için!

Kırşehir'den bir Kızıl Bayrak okuru

Hücrelere girmeyeceğiz!

Gökyüzünden baktığımızda bizlerin yaşadığı alanın, cezaevinde yaşayanlarınkinden ne farkı var? Veya farkı olmalı mı?

Bu karşılaştırmaya bakmadan önce neden hücre sistemi? Bunun mantığı nedir? Bunu bildiğimiz oranda atacağımız adımlarda bilinçli yürüdüğümüzü göreceğiz.

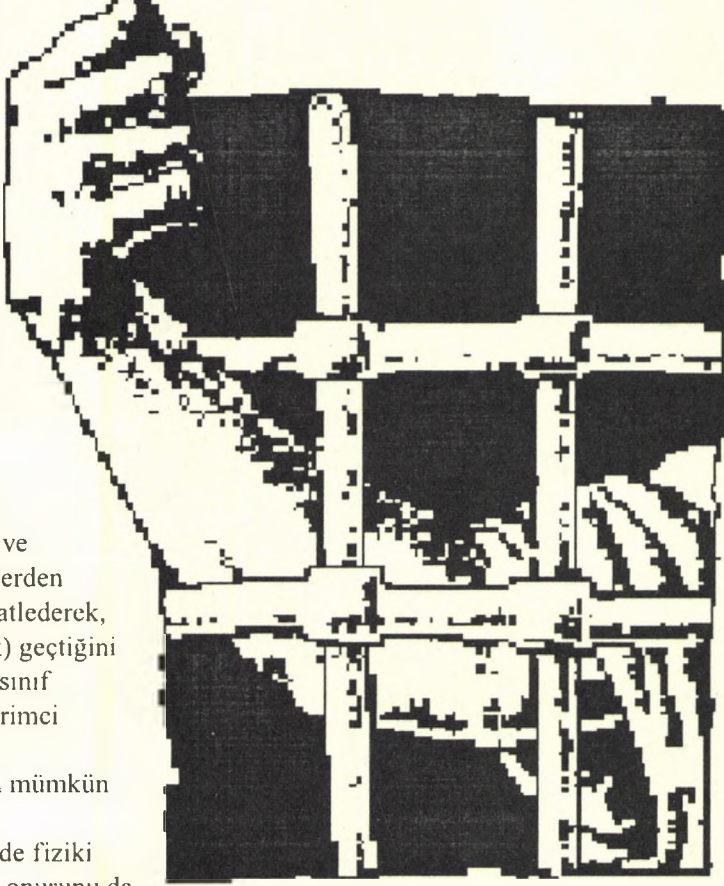
Sermaye iktidarı sınıf egemenliğinin devamının ve milyonlarca çalışanın alınterine el koymasının tek yolunun devrimci ve komünistleri işçi sınıfı ve emekçilerden koparmaktan (cezaevine atarak, katlederek, korkutarak, sindirerek işten atarak) geçtiğini ve işçi sınıfının burjuvaziye karşı sınıf bilinciyle kuşanıp politikleşip devrimci iktidarını kurabilmesinin sınıf devrimcilerinin bu yolu açmasıyla mümkün olduğunu biliyor!

Sermaye biliyor ki cezaevlerinde fiziki olarak tutsak aldığı devrimcilerin, onurunu da teslim almak; böl-parçala yöntemiyle, cezaevinde koşulların hücrelere bölünmesiyle, yalnızlaştırma yoluyla, kişiliğine sürekli müdahaleyle mümkün.

Sermaye için, ezilen ulus ve ezen ulus proletaryasının korkutulması, sindirilmesi, dilsiz bırakılması, cezaevlerinde devrimci ve komünistleri hücrelere attım, sizleri de en küçük hak arayışında buralara atarım tehdidini yapmak sürekli bir yöntem olagelmıştır.

Kürt halkının haklı özgürlük mücadelesini boğmanın bir ayağı hücreleri hayata geçirmekle mümkündür.

Her tarafından kan ve irin, acı ve gözyaşı akan bu sistem, tarihsel ömrünü doldurmuştur. Çürümüşlüğü ile çevresini de çürütmektedir. Ve ömrünü uzatmanın daha kapsamlı adımları atılmakla işçi sınıfı ve emekçilere özelleştirmeler, taşeronlaştırma, sendikasılaştırma, SSK'nın tasfiyesi,

memurların iş güvencesini almak dayatılmaktadır. Sermaye iktidarının sınıf mantığı budur.

Tarih köleci düzensizliği, feodaliteyi ve kapitalizmi yıkan, sınıf savaşımını yürüten cesaretli, onurlu, başeğmez, ihtilalci mirası devralan komünistlere, devrimcilere ve ezilen halkların başkaldırısına tanık olmuştur.

Bize, çocuklarımıza, geleceğimize yapılan bu saldırılara bir sınıf olarak, işçi-emekçi ve tüm ezilenler cephesinden yalnız ekonomik ve demokratik hak ve taleplerle değil siyasal taleplerle de çıkıp, devrimci gücümüzü işçi sınıfının komünist parsitiyle birleştirdiğimiz ölçüde, sermaye iktidarına gereken cevap verilecektir.

Ya yokoluş, ya onur!
İzmir'den bir
Kızıl Bayrak okuru

SAG-ÖÖ şehitleri yarının, gelecek güzel günlerin birer müjdecisiydiler!

Karanlığa karşı bir güneş gibi aydınlıktı yüzleri. Yarınki devrim günlerini müjdeleyerek, düşmana diz çöktürerek ayrıldılar aramızdan. Arkalarından yas tutmadık, hayır ağlamadık. İnadına bilenen kavgamızın gücüyle kızıl bayrağımızı daha yukarı çekerek ilerledik. Onlar yarının, gelecek güzel günlerin birer müjdecisiydiler. Asla aman dilemediler, boyun eğmediler. Baskının karşısında başkaldırının neferleri olarak ilerlediler. Alnında kızılığın verdiği o onurlu gelecek düşündüler. Onları ne bir hüznün, ne bir yılgınlık esir alamadı, alamazdı. Bir tek ölüm alabilirdi, ölüm bile çaresizlik içinde diz çökmek zorunda kaldı. Neydi onları böyle kavgaya bağlayan, neydi ölümüne sevdalandıkları? Güzel bir ev, eş, araba, çoluk-çocuk. Asla. Asla!... Güzel ve onurlu bir gelecek, sömürsüz bir dünya... Bu yüzden haksızlığa boyun eğmediler, zulme teslim olmadılar. Zaferi, ölüm orucuna yatırdıkları o karanfil kokulu bedenleriyle kazandılar. Tarihin sayfaları işte böyle yazacak. Sermaye diktatörlüğü akan kanımızla, devrim şehitlerimizle, bir daha geri dönmek üzere boğulacak. Onlar güneşe yürürlerken bıraktıkları ateş, ellerimizde mücadelelerini yarına taşıma bilincimiz olsun.

Bütün karanfiller umudumuz, sizleri unutursak sonumuz olsun!..

Davet

Kendini bulamadın
ölüm tokunları arasında gezinirken
Senin yerin
Şimdi küçük
yarın büyüyecek karanfillerin arasındadır.
Bak seni çağırıyor
ki bu seoleniş
bu davet
bedeninde yankılanacak
Güneşe yürüyeceğin
adımlarında
seninle birlikte
sana yoldaş olacak

Kıvılcımları patlamaya dönüştürmek

Binlerce km uzaktan kavgamıza omuz veren, mücadelemizi İsviçre'den yükselten yoldaşlar! Bizler Anadolu'da kıvılcımları patlamaya dönüştürmek, kavgaya ateşini alanlarda harlamak, sosyalizmin kızıl bayrağını daha daha yükseğe çekmek için mücadele etmekteyiz. Eminiz buradaki gelişmeleri sizlerde yeterince yakından izlemektesiniz. Kızıl bayrağımızın dalgalanması için bizlere verdiğiniz destekle onurlandık.

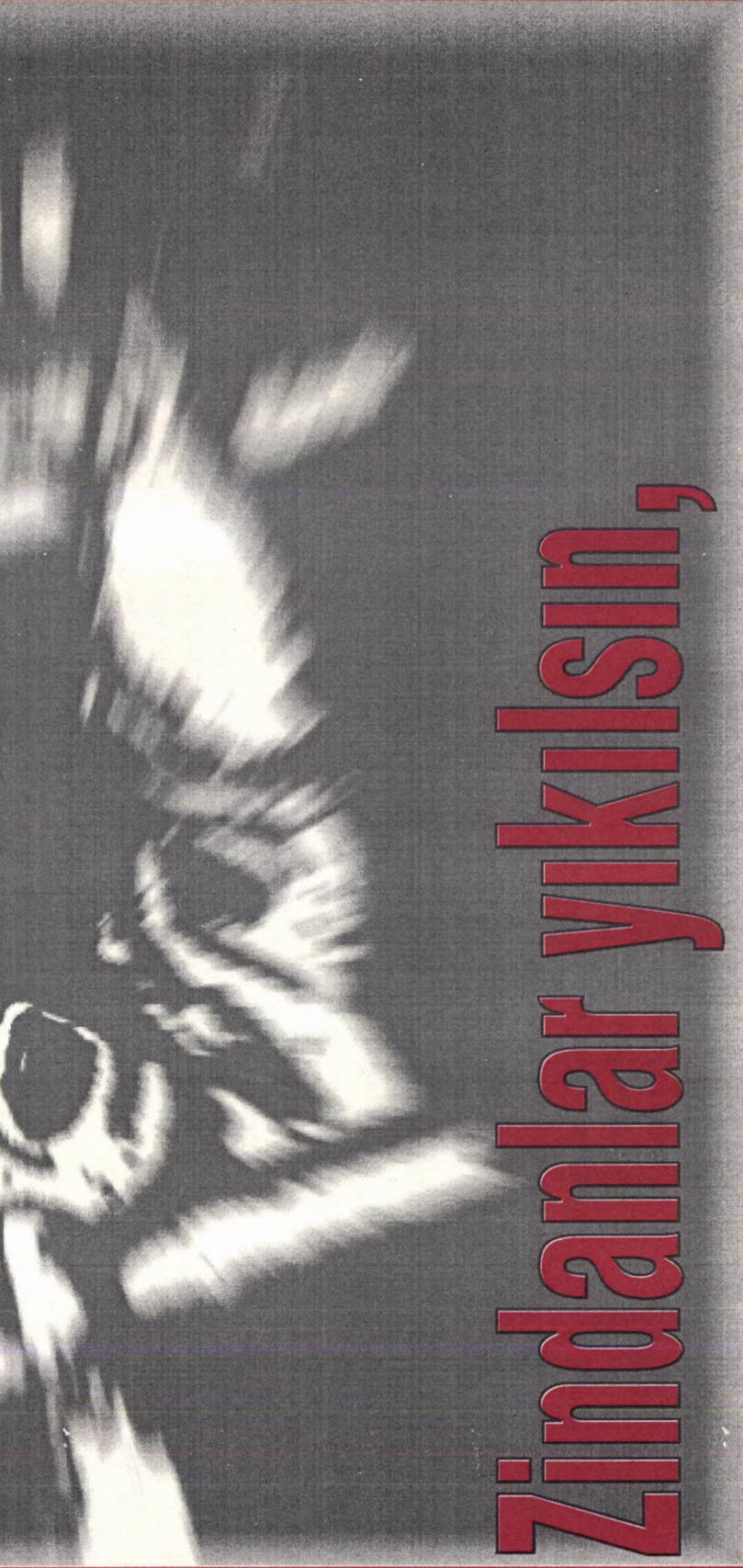
Yakında Hatay, Niğde, Kocaeli bürolarıyla daha da güçleneceğiz.

"Herşey parti, devrim ve sosyalizm için!" şiarıyla İsviçre proletaryasını ve yoldaşları selamlıyoruz.

İşçi sınıfı savaşacak sosyalizm kazanacak!

Sermaye iktidarının kanlı ve kirli yüzü

sahte “genel af” gündemiyle örtülemez!

Zindanlar yıkılsın,

tutsaklara özgürlük!

Kızıl Bayrak